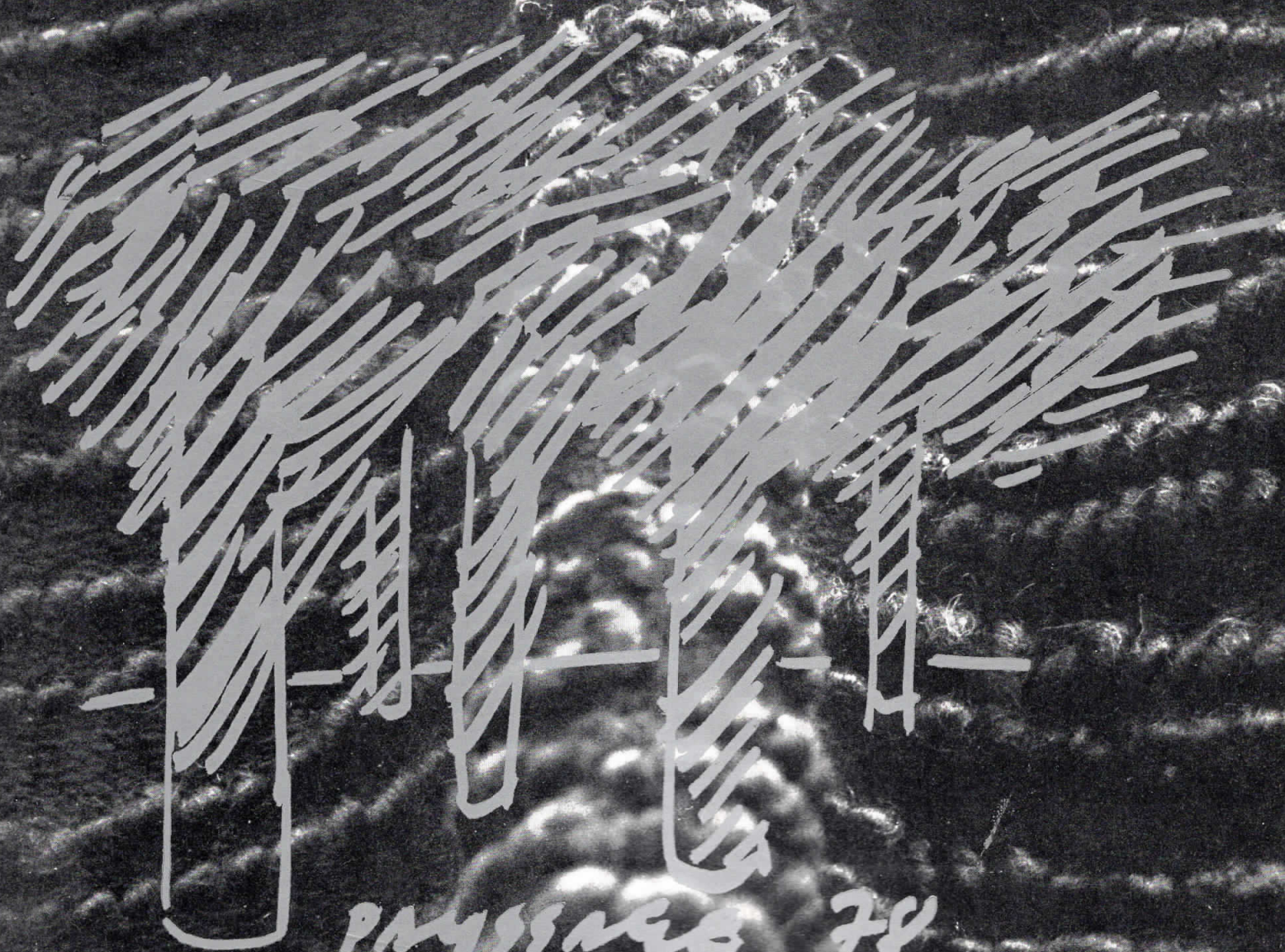

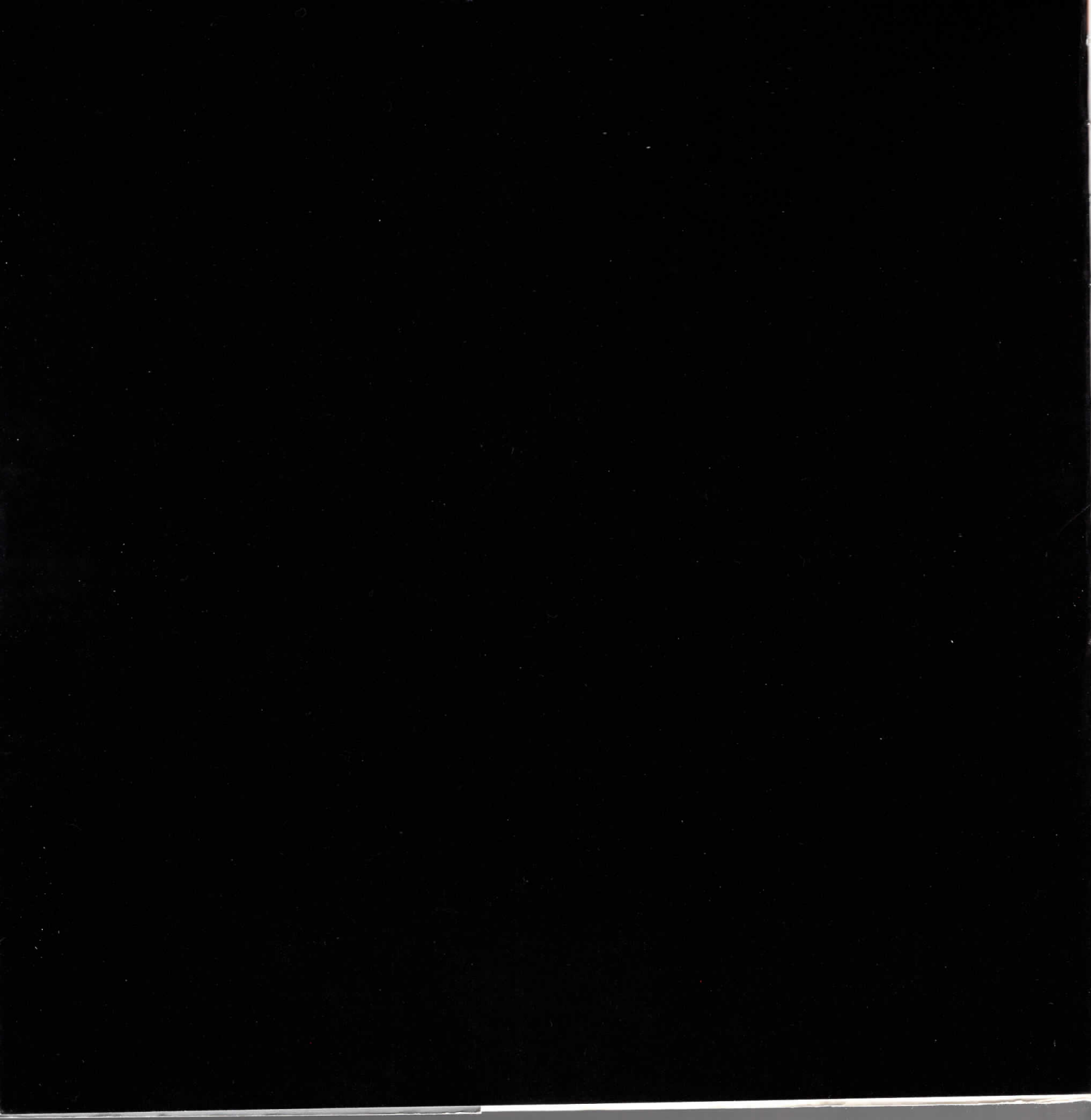
JAGODA BUIĆ

PAVSSAGE 78

JAGODA BUIĆ
TAPISERIJE
1968—1979

Jefner Zunic

LIKOVNO RAZSTAVIŠČE RIHARD JAKOPIČ
LJUBLJANA, maj—junij 1979

UMJETNIČKI PAVILJON
ZAGREB, junij—julij 1979

GALERIJA LAZARETI
DUBROVNIK, julij—avgust 1979

MUZEJ NA SOVREMENATA UMETNOST
SKOPJE avgust—september 1979

RAZSTAVO IN KATALOG JE PRIPRAVILA
MODERNA GALERIJA V LJUBLJANI

NATISK KATALOGA
IN POSTAVITVE RAZSTAV SO OMOGOČILE
KULTURNE SKUPNOSTI
SR SLOVENIJE,
SR HRVAŠKE
IN
SR MAKEDONIJE,
TER
ZAVOD ZA IZGRAĐIVANJE DUBROVNIKA

Zoran KRŽIŠNIK
Moderna galerija, Ljubljana
koordinator

Sklep jugoslovanskih muzejev in galerij moderne umetnosti, da pričnemo skupaj predstavljati najbolj profilirane osebnosti jugoslovanske likovne umetnosti, se po začetni razstavi Dušana Džamonje nadaljuje z veliko osebno predstavitvijo Jagode Buić.

Ne samo, da gre pri Jagodi Buić za izrazito avtentično umetniško osebnost, ki v našem likovnem življenju tvorno deluje in se predstavlja že vrsto let; zanimivo je tudi njeno izrazno sredstvo. Tapiserija, ki je eno značilnih umetniških medijev jugoslovanske likovne kulture skozi stoletja in tudi danes, je v delih Jagode Buić dobila svojo najizrazitejšo predstavnico. Buićeva je ne le doma, temveč zlasti v tujini izoblikovala izjemne rešitve in tudi prispevala k veliki priljubljenosti sodobne tapiserije. Nesporno je, da je njeno ime povezano z najuspelejšimi realizacijami v tej tehniki in da je s svojo suvereno, preprosto in svojsko govorico niti odprla nove možnosti v svetovnem likovnem prostoru.

Ta vrednost Jagode Buić je bila v svetu deležna izjemne pozornosti; uspehi tako samostojnih razstav kot najvišja priznanja na raznih bienalih jo uvrščajo med stalne in najbolj zaželjene goste odličnih razstavišč širom po svetu. Zato je prav, da sistematično razstavljamo njena dela in da to izrazito ustvarjalko vsak dan bolj razvejane dejavnosti in eno najboljših jugoslovanskih umetnikov tega časa predstavimo v vseh večjih centrih naše domovine.

V imenu Moderne galerije — koordinatorja razstave, se sodelujočim iskreno zahvaljujem. Prepričani smo, da bo tudi razstava Jagode Buić delila uspeh prve, in da bomo s skupnim programom pomagali odkrivati celostno podobo te velike ustvarjalke. Prepričani smo tudi, da bomo skupaj storili vse za čim uspešnejšo realizacijo zamišljenih monografskih razstav najvidnejših tvorcev sodobne likovne umetnosti in tako omogočili številnemu občinstvu širom Jugoslavije spoznati in ovrednotiti dela, na katera smo lahko upravičeno ponosni.

Lea UKRAINČIK
direktor Umjetničkog paviljona
u Zagrebu

U Umjetničkom paviljonu dogodit će se jedan neobičan susret. Susret dvaju fantastičnih krajolika.

Jedan od njih — Paviljon — arhitektura kasnog XIX stoljeća bio je smišljen kao neobičan ambijent koji se bojom, svjetlošću, ukrasnim detaljima izdvaja od svakodnevnosti stvarnosti. Taj unutrašnji arhitektonski krajolik u današnjim ostacima još je uvijek dovoljno snažan da se mnogi slabiji osjećaju ugroženi. A oni koji donose svoju prirodu, koji su u stanju uspostaviti pejzaž po vlastitoj mjeri, uvijek u Paviljonu nalaze svoj pravi prostor.

Jagoda Buić baš je takva osoba, koja rasprostire oko sebe prirodu po svojoj mjeri.

Iako je njezina umjetnost proistekla iz dalmatinske zemlje, ona ima i nosi pečat njene individualnosti, osjećajnosti i svojstvenosti. Skulpture Jagode Buić u tekstilu oblikuju prostor, one su dio arhitekture i sama arhitektura.

Jagoda je jednom i sama kazala da tapiserija ima nekoliko dimenzija. To je vrijeme, taktilna osebnost, toplina materijala, neograničene mogućnosti strukture i, konačno, treća dimenzija. Ona tapiseriju ne tretira kao plohu koja pokriva i dekorira zid nego joj vraća autonomiju i radi tkanja koja slobodno žive u prostoru.

Jagodini oblici su monumentalni i nameću se prostoru, kao da su zamišljeni da zauvijek ostanu na jednom mjestu. U isti čas, međutim, oni zadržavaju svu mekoću i krhkost tvari, sav organski život iz kojeg su izvedeni. U toj dvostrukosti nalazi se korijen onog što nas najdublje impresionira u skulpturi Jagode Buić, onog po čem je njezina plastika samosvojna i u svjetskim razmjerima.

Соња АБАЦИЕВА-ДИМИТРОВА
директор на Музејот на
современата уметност
Скопје

Транскрипцијата на уметничкото творештво со таква ликовно-естетска супериорност како што е во случајов, не остава во грчот на храбриот оптимизам: да ги пронајдеме лингвистичките адекватности на ликовното, »заобиколувајќи« ги парафразирањата на веќе изречените судови за уметникот.

Сепак неоспорни се одредени унаимни заклучоци кои сегашните и идните вреднувања имаат мали шанси да ги корегираат, бидејќи низ личноста на Јагода Буиќ се следи севкупниот дијалектички процес во историјата на современата таписерија. Во Шестата деценија на овој век, заедно со Магдалена Абаканович, Јагода Буиќ ги извршува најреволуционерните промени во оваа ликовна дисциплина, уништувајќи го митот за класичната таписерија и избиравајќи се за нејзиниот рамноправен статус *vis à vis* сликарството, скулптурата и графиката. Во таа смисла, ликовно-естетскиот интензитет и значењето на нејзиниот ткаечки нерв во историјата на современата уметност, ја толерираат компарацијата со улогата на Пикасо во сликарството и на Мур во скулптурата. И треба да се нагласи дека, Југославија ако некогаш била вистинска авангарда во современата ликовна уметност, тоа се случувало во годините кога Буиќ смело ја лансира новата морфолошка експресија на ткаените нитки.

А кога се соочуваме со уметничка индивидуалност која ги надминува локалните и географски и духовни димензии на времето и просторот, не пречекуваат безмилосните игри на дилемите: што, како и колку да се каже за неа?

Тематско-содржинскиот репертоар на Буиќ беше и остана органски извртен од нашето поднебје. Во почетокот инспирациите тргнуваат повеќе од етнографско-геоморфните структури на националната даденост, нудејќи една декоративно-дескриптивна транскрипција, за да набргу ги напушти препознатливите, визуелните врски со фолклорот, во полза на една посуптилна соопштена метафорично-амблематична и митски озвучена експресија. Вака трансформираниите »лузни« од културното и уметничкото наследство и традицијата на Балканот, го потврдуваат плодниот дијалог на авторот со минатото во сегашните идејни сфери. Морфолошките особености на нејзината таписерија (иако трајно поврзани со оваа почва), благодарейќи на свесноста за приорите-

тот на ликовниот императив во однос на визуелното искуство, се изградуваат во автономни облици со свои индивидуални резони на постоене. Во нив асоцијациите се исто толку богати и произволни, колку што се можностите на човечката имагинација. Се соочуваме со слободни артикулации на своевидни меандри во просторот, со бранувања на формите во анвиронманот што го осмислуваат, а понекогаш и со возвишена монументалност на нивната статична поставеност.

Демистифицирани се традиционалните сфаќања за неделливоста на таписеријата од ѕидот. Буиќ, запазувајќи го преплетот (како основен белег во оваа област), смело ја поставува цврстата арматура на »меките форми« во просторот. Робустната енергичност на вертикалното ткаење создава пластични структури, што во себе интегрираат дел од специфичностите и на таписеријата (волна, преплет), и на скулптурата (волумен), и на сликарството (валерски или светло-темни односи), за кои можеби најадекватна термиолошка детерминанта би била американската: *soft sculpture*. Благородната граѓа од која се исткаени свие дела овозможува раскошна скала на ткаечки можности. Грубото, рустично ткиво на главно вертикално поставените површини го анимираат хоризонтални релјефни интервенции, создавајќи строги геометриски оп-арт ефекти. Често применуваната техника на слободно манипулирање со волната, ритмичките игри на полните површини со празните и зголемувањето на контрастот на светло-темното, зборуваат за минуциозно проучување законите на обликот во просторот. Кога кон сето тоа се додаде и консеквентното почитување на »формата како носител на внатрешните содржини« и исполнувањето на критериумите на таа нужност, станува јасна фамата наречена Јагода Буиќ и таинствената снажност на тие гигантски пластични »бразди« во просторот на нашето време.

It is no accident that Jagoda Buic was among the international artists invited to participate in the 1971 "Rosc" ("Poetry of Vision") exhibition in Ireland. As James Johnson Sweeney wrote in the catalog of the exhibition, her work fulfills the "breadth of exploration of both materials and concepts, a persistent search in fresh directions, a hospitality to fresh directives, an appetite for fresh horizons" that the jury sought in its selections.

Buic is deeply rooted in the heritage of the old Mediterranean, of the Dalmatian stones, flora and fauna, and the rugged soil of the Balkans. The art-craft tradition of the east-west culture from which she comes carries with it a ritual formality. Her personal expression of all this speaks of an intimate relation between her materials and the poetic and cerebral process that combine to make up her vision. In her volumetric forms her poetry is expressed with an awe-inspiring solemnity. Working in monumental scale, mostly with wool and sisal, preferably in blacks, browns, and grays with an occasional touch of gold, or an occasional use of silk to counterpoint the ponderous materials, Buic seldom departs from traditional weaver's techniques.

In speaking of the avant-garde tapestry she has said: "It is nothing more than a return to the primary qualities of weaving and its laws, a love for the material and the act of directing it to tactile sensibility. However, I foresee new possibilities of interlacing. When I say interlacing, I think of the weft and of the infinite mathematical possibilities of the ligature of the thread. These possibilities represent the instrument of the tapestry worker, the possibility of finding a veritable textile existence. On the road of this technical evolution from tapestry to weaving, tapestry loses even its name, but it gains its place in the plastic movement of today."

As a catalyst for her art form she seeks modernization not through mechanization but, as her drawings show, through a thought process. An integration and organization of thought is combined with vestiges and memories of bygone periods of rustic mythology that enables her to render the invisible visible. However, her work is above all modern in purpose. "Today, I see the meaning of all the new movements in the synthesis of architecture with the other branches of plastic creation. In this sense, the tapestry, as well as all the other spatial elements, cannot be only decorative; it is conditioned by space and creates for itself an ambiance. The tapestry exists in counterpoint to the "warm" and "cold" surfaces of modern architecture, in counterpoint to the emphatic materials like stone and steel. The fibers also stifle sound. I do not wish to cover the walls with tapestry; I would like them to exist together, so that the wall is present in the composition. Therefore the numerous perforations in my weavings. But I would like to go further, working at weaving which exists freely in space. I embrace works in three dimensions which live in the space which conditions them."

There is no narrative pictorial element in Buic's work, neither a depiction of an actual event or object or person. Such imagery as appears is in the nature of heraldic symmetry, of emblems made

emphatic and emotional by expanded scale and persistent use of a dark color. Diagonal lines, diamond shapes graduated in size, horizontal lines made bolder by being raised from the flat surface, the circle — all of these are arranged in what might seem symbolic phenomena if indeed one could "read" a significance from these ancient, almost universal signs. The color is generally monotone without strong contrasts to relieve the insistent whole. But variations in surface, a rhythmic use of apertures or slits, the shaped compositions, all offer a vital ceremonial character of timelessness.

Undeniably, Buic's work in costume design and scenography has been an indispensable source of inspiration. For years she has been associated with the Dubrovnik Theater Festival which presents many of its programs in medieval buildings and in the open courtyards surrounded by medieval architecture, cliffs, ledges, where the air is clear and suffused with the pungent scent of pine and flowers. In this indigenous atmosphere, theater is embellished by her materials, which help to create new dimensions in scenery and costumes. This creative liberty surely liberates Buic in her thoughts about new perspectives, and new relationships in space with regard to her weaving.

As a person, she is warm, voluptuous, and gregarious; as an artist she is intensely involved with all the different aspects of her work. As an artist, she does not always go her lonely way; rather she dreams of situations in which shared beliefs can work in harmony. Thus, in 1968 she envisioned a dialogue with some of her fellow artists—an environment in the form of a snail in which the work of Magda Abakanowicz, Sheila Hicks, Ingrid, and "Ich" could come together (p. 127).

There is also a kinship with the sculptors working in her own country during the past decade, whose use of inorganic materials—iron, steel, and other metals—illustrates a strong consanguinity of form and scale. All of Buic's work is directed toward the sensibilities of the contemplator, making great demands on his involvement, yet, as a work of art, retaining a separate existence.

Jagoda Buic occupe une place internationale. A ses débuts, elle a travaillé pour le Festival théâtral de Dubrovnik et elle a réalisé des mises en scène et des costumes. Son art se ressent de ces contacts avec le théâtre. Sans doute faut-il trouver là l'explication de la poétique de sa vision et de l'échelle monumentale de ses créations. Jagoda Buic s'est fait en quelque sorte le porte-parole de toute une génération d'artistes passionnés par les nouvelles perspectives et les nouvelles relations dans l'espace, des arts du textile. Elle écrit: «Dans la nouvelle tapisserie (au contraire), un espace imaginaire est créé par la composition des reflets. Cette tapisserie introduit dans le visuel les valeurs imaginaires.»

Madeleine JARY
Conservateur
du Musée de Gobelins
Paris

Jeanine WARNOD
Critique d'art, FIGARO, Paris

A Paris, la «Cité Internationale des Arts» l'accueille dans un appartement d'un vieil hôtel du Marais, elle en fera un atelier de tissage. A Sao Paulo, où elle vient d'obtenir un grand prix de la Biennale, elle trouve un climat de travail tout différent. D'une curiosité jamais satisfaite, elle en profite pour découvrir au Mexique l'art précolombien et en tire profit pour ses recherches personnelles. Puis revenue à Dubrovnik, elle retrouve une existence simple en contact direct avec la nature.

Il y a chez cet artiste une attirance pour un art authentique lié à la tradition de son pays. Ses matériaux: la laine que lui apportent les bergers des montagnes, les crins de chèvre de Serbie, les vieux cordages de chanvre des bateaux échoués sur les plages de l'Adriatique. Sa main-d'œuvre: les paysannes de Bosnie qui ont hérité de leurs ancêtres les règles strictes du tissage. Toutes ses créations sont fondées sur l'artisanat mais son refus du folklore la pousse à inventer des formes neuves. Il y a en elle la double inquiétude, d'affronter l'inconnu et de mener à bien un art nouveau, tout en maintenant les techniques traditionnelles. Mais la réussite de sa carrière n'est-elle pas due à ces conflits permanents?

Sa jeunesse, elle la passe à Split, au centre de la ville ancienne construite par Dioclétien. Son père, gouverneur de la Dalmatie et amateur d'art, ouvre son esprit à la beauté du monde. Puis la guerre détruit tout son univers. Alors, sur ses cahiers de classe, elle dessine et reconstruit une ville imaginaire. Plus tard, elle continuera d'ailleurs cette quête incessante à travers l'architecture, les décors de théâtre, la tapisserie.

Sa formation est classique mais son besoin de s'exprimer dans un langage nouveau se manifeste en toute occasion. Ainsi se procure-telle toutes sortes de tissus, ce qui était, au sortir de la guerre, fort difficile, les plie, les colle pour en découvrir les richesses tactiles, les différences de souplesse, de chaleur, les qualités spirituelles, cherchant ce qu'elle pourrait en obtenir. Le théâtre lui ouvrit alors la voie. Shakespeare et les Grecs furent ses maîtres et elle tissa pour le personnage d'Hamlet, une robe en toile de jute d'une simplicité ascétique mais qui pourtant réussissait à indiquer, sans aucun doute possible, la grandeur du personnage. Elle devint ainsi la première et la plus jeune femme scénographe de Yougoslavie.

Le Conseil Fédéral de Belgrade lui commanda sa première tapisserie. Ce fut une aventure. «Que dois-je faire pour l'Etat», pensa Jagoda, avec une certaine idée de défi. Elle fixa son choix sur une œuvre non traditionnelle: une verticale rouge de six mètres de hauteur en grosse laine. L'inauguration était fixée le jour de l'anniversaire de Tito. Pour fêter ce «jour de la jeunesse», des porteurs de flambeaux accourent vers Belgrade de toutes les régions du pays. Jagoda BUIC, elle aussi, participa à sa manière à ce marathon. Dans son atelier de Zagreb, elle commença à tisser, le jour du départ des coureurs, et n'avait que vingt jours devant elle pour achever son œuvre. Chaque soir, elle lisait dans le journal, où en était la course et calculait combien de mètres, il lui restait à tisser. Aidée de deux femmes tisserands, qui devaient répondre fidèle-

ment à ses intentions sur des métiers de basse lice traditionnels, elle travailla jour et nuit jusqu'au moment où elle put déployer son œuvre tissée, modulée d'une infinité de rouges.

Jagoda BUIC se souvient que le grand peintre MILUNOVIC lui dit alors que sa tapisserie lui rappelait les ceintures des guerriers du Monténégro. N'en ayant jamais vu auparavant, elle fut très fière d'avoir retrouvé inconsciemment une vieille tradition de son pays. Ainsi qu'une force d'expression qu'Henry MOORE avait beaucoup appréciée lorsqu'elle l'avait rencontré à Dublin.

Ce fut à la Biennale de la tapisserie de Lausanne où elle exposa dès le début, qu'elle suscita la surprise et l'intérêt des spécialistes en montrant des tissages en relief. Comme dans la sculpture, elle faisait jouer la lumière entre les creux et les saillies. Puis toujours à l'affût d'une nouveauté, elle inventa de suggérer une forme avec la trame elle-même et, pour ce faire, se fit construire un métier qui au lieu de tisser à plat lui permettait de réaliser un tissage dans l'espace. Elle réalisait ainsi une forme en volume, une sorte de sculpture de laine qui devint pour elle l'essentiel de son travail.

Lorsque Jagoda BUIC et ses aides se placent devant le métier à tisser, l'artiste a déjà supputé et résolu les problèmes que pose la réalisation de l'œuvre à naître. Elle sait déjà ce que les matériaux employés donneront comme flexibilité, résistance à son propre poids allant parfois jusqu'à plus de 200 kilos, où doivent intervenir les ligatures des laines. Elle sait exactement où elle veut aller et où elle va. Il lui faut bien agir ainsi car elle n'a encore jamais trouvé un atelier d'une taille suffisante pour ses volumes souples lui permettant de juger son travail au fur et à mesure qu'il avance. Elle ne le découvre dans sa totalité qu'une fois exposé. Ce fut le cas, par exemple, pour la «Colombe Blessée», présentée en 1969 à la Biennale de Lausanne et qui, lorsqu'elle la vit pour la première fois réalisée, répondait exactement à l'esquisse d'où elle était née.

Jagoda BUIC a inventé, à l'aide de la laine tissée, des formes d'expression. Elles ont paru, à juste titre si originales que d'autres les ont imitées. Prisonnière de sa propre réussite, elle va encore et toujours de l'avant.

Werner SCHMALENBACH
 Direktor, Kunstsammlungen
 Nordheim — Westfalen,
 Düsseldorf

Früher, vor noch gar nicht langer Zeit, stellte man sich unter modernen Tapisserien etwas völlig anderes vor. Man dachte an Aubusson, an die »Renaissance« der Tapisserie unter der Aegide von Jean Lurçat, oder auch an so eminente Künstlerinnen wie die unvergessene Woty Werner. Tapisserie war Weberei, Wirkerei, und sie bedeutete das Ineingreifen von Kette und Schuß am Webstuhl. Das wurde schlagartig und weltweit anders, als vor mehr als einem Jahrzehnt zwei Künstlerinnen aus Osteuropa auf den Plan traten und zeigten, daß man mit dem textilen Material auch etwas ganz anderes machen könne, etwas, das mehr mit Flechten und Schlingen und Knoten zu tun hat als mit Weben im traditionellen Verstand. Es waren die Polin Magdalena Abakanowicz und die Jugoslawin Jagoda Buić. Beide lösten sich vom Webstuhl, beide gaben dem Stoff eine ganz neue, kraftvolle Stofflichkeit, und beide stießen mit ihren Arbeiten wagemutig in den dreidimensionalen Raum vor. Was sie machten, waren gar keine Tapisserien mehr, vielmehr freie Kunstschöpfungen aus textilem Material und schließlich textile Skulpturen und Environments.

Daß Jagoda Buić Jugoslawin ist, hat für sie selbst und hat für ihre Kunst große Bedeutung. Sie wurzelt sehr bewußt und fühlbar in nationalen, in regionalen Traditionen: näher den Netzen dalmatinischer Fischer als den »Gobelins« französischer Künstler oder deutscher Weberinnen. Zugleich aber, unbeschadet dieser Verwurzelung, entfaltet sich ihre Kunst in einer ganz und gar kosmopolitischen ästhetischen Sphäre. Wenn da einerseits vieles aus den Kräften des heimatlichen Bodens lebt, so macht diese Kunst sich doch frei von jeglicher Folklore, stellt sich mitten hinein in das weltweite künstlerische Diskussionsfeld und leistet hierzu einen Beitrag von unverkennbar starker Persönlichkeit.

Jagoda Buić's Arbeiten besitzen in der Tat »Persönlichkeit« in hohem Maße und dank dessen eine ungewöhnlich starke Präsenz überall dort, wo sie einem begegnen. Das wurde sozusagen unentrinnbar klar an der letzten Biennale von Sao Paulo, wo es überhaupt keine Frage war, daß der Große Preis der Biennale ihr zustand. Persönlichkeit, Kraft, Sinnlichkeit und Unabhängigkeit: das sind Worte, die Jagoda Buić einem auf die Lippen zwingt, weitab von allen mehr oder weniger doktrinären Formeln der konventionellen Tapisserie und von allem, was unter dem Odium des Kunsthandwerks und der

Handarbeit zu leiden hat. Über all dies setzt diese Künstlerin sich mit der ganzen Kraft und Selbstgeißeltheit ihres Künstlertums hinweg. Das Besondere liegt wohl, abgesehen von der neuen künstlerischen Vision überhaupt, in der hier überaus fruchtbaren Spannung zwischen regionaler Traditionalität und Urbanität, zwischen der Bindung an Herkunft und Heimat und größter individueller Freiheit. Jedermann denkt, wenn er vor diesen monumentalen Objekten steht, an eine präzivilisatorische Wirklichkeit, durchaus mit hieratischen Anklängen; aber niemandem wird es einfallen, darin die Bemühung um die Erneuerung volkstümlicher oder volksundlicher Traditionen zu erblicken: die Tradition wird in gleichem Maße bewahrt wie überwunden.

Ich hatte, als ich — um einen kurzen Text gebeten — zur Niederschrift dieser Zeilen ansetzte, nicht vor, eine Analyse der Arbeiten von Jagoda Buić zu versuchen. Ich hatte vor — und viel mehr ist ja auch nicht geschehen —, ein Bekenntnis zu diesen Arbeiten abzugeben.

Zoran KRŽIŠNIK

Predgovor

Kreacija v najpolnejšem pomenu besede: ustvarjanje tako rekoč iz NIČA. Iz niti, materializirane premice, gradiva, ki je najbližje enodimenzionalnosti, zgolj ideji. Iz nje naj z ustvarjalnim dejanjem zrastejo material, forma, dekor. Zrastejo do monumentalnih dimenzij. Kot nova oblika reliefa, skulpture, arhitekture, kot nekaj še poleg in zunaj tega. Svojega. Iz gradiva pogojenega. Avtonomnega. »Tapiserija« je zastarel neprikladen izraz za tisto, kar daje Jagoda Buić, v svojih gigantskih stvaritvah ji je prenovila, preobrazila pojem in funkcijo.

Drzen polet v svet in potrebe enaindvajsetega stoletja kot bi navdihoval oblike in barve njenih del. Tu so vsi odtenki naravne barve volne. Prelivanje nikoli povsem izenačenih belin, ki v njih še čutiš toploto voljnega telesa ovce, in tistih zmeraj na rjavo, sivo, rdečkasto ubranih črnin, ki so barve ovčje dlake, nezmožne, da bi v popolni črnini barvo zaničale. Potem rdeča granatnega jabolka; in šele nato, kot z nekakšnim odporom, se obrne Jagoda Buić k sintetični niti in barvam. Enaindvajseto stoletje jih po vseh predvidevanjih vključuje v svojo podobo. A hrepenenje po pristnem, prvotnem, toplu, četudi nekoliko robatem, nekoliko okornem, po naravnem, bo v njem prisotna še veliko močnejše kot je v zdajšnjem, četudi zahodni človek že začenja hlipati po tem.

Korenine umetnosti Jagode Buić segajo daleč nazaj. Ne toliko v svet folklore, čeprav šteje umetnica k tistim, ki črpajo iz bogate ljudske umetnosti in delajo na prenovitvi, funkcionalizaciji folklornega ustvarjanja z vidika novih življenjskih pogojev in zahtev. Toda pojem folklore se veže na povsem zgodovinsko civilizacijsko stopnjo. To kar nastaja pod rokami Jagode Buić, kar zadobi obliko in funkcijo po njeni zamisli, pa izvira iz veliko prvotnejšega, prav od tam, ko je prazgodovinski človek, prazgodovinska ženska spredla prve niti in jih prvič začela plesti v kite, zankati v mreže, viti v vrvi, križati in prepletati v tkanje in dosti na to še nabirati v redi pletenja in drzne zračne kozolce s kvačkanjem. Vse, kar se je dogodilo z nitjo kot ustvarjalko trodimenzionalnega gradiva, ne zgolj krasilko dvodimenzionalnih ploskev, je za Jagodo Buić posebno zanimivo. Mojstrsko obvladuje vse te tehnike. Imajo pa vse nekaj skupnega: niso rezultat čiste igre in niso bile — niti sprva — zasnovane v magičen, temveč v neposreden praktičen, vsakdnevni namen. Odevale naj bi, ogrevale, zajezovale; zapirale pot vplivom podnebja, zajez-

male bogato bero, bogat ulov. In ta njihov značaj je vztrajno prisoten tudi v najdrznejših kompozicijah tridimenzionalnih teles, v njenih naravnost urbanističnih konfiguracijah. V dvajsetem stoletju stekla in betona in plastike in vsemu temu sorodnih snovi, vnaša Jagoda Buić toploto volne, taktilni užitek grobega in finega vozlanja in tkanja, vizualni užitek vznemirjenja in počivanja na umetelno prepletenih nitih, zdaj razburljivo razgibanih, potem spet umirjenih in urejenih v ponavljajoče se vzorec preprostega, folklorno oblikovanega motiva. Smisel za ljudsko umetnost v globljem smislu, ji je bil položen tako rekoč v zibko. Jagoda Buić je rojena v Splitu, v Dalmaciji, ob tisti čudoviti obali stare kulture, likovne in knjižne, odprti proti morju in zapirajoči proti kopnemu zaledju s planinami, ki so videti same kot orjaške skulpture in, ki dajejo gradivo za značilno kamnito arhitekturo in prav tako značilne spomenike.

Ob obali črno oblečenih žensk, ki so tradicionalno preživljale malodane vse življenje v živem vdovstvu: na morju se mudeči moški so se vračali občasnno, da ni izumrl rod — ali pa se z morja tudi niso vrnili. V niti s svojih preslic, v svoja tkiva, pletiva, veziva so vlagale te ženske vso svojo dušo, svoja hrepenenja, podobo svoje usode — prav kot so jih kamnoseki, s svojo obrtjo močnejše privezani na kopno, vlagali v oblikovanje kamnitih skladov. Ko je Jagoda Buić po študiju na likovni akademiji in univerzi, kjer je vpisala umetnostno zgodovino, po spoznavanju bližnje Italije, kar je pomenilo poglaviten pretres srečanja s staro etrursko in srednjeitalijsko primitivno umetnostjo, prišla v Rim, v eksperimentalni center Cinecittà na študij scenografije in kostumografije, se je začel kristalizirati v njej tisti posebni pogled, dan tako redkim ustvarjalcem vseh časov: rekli bi mu globalno historični pogled, ki spontano veže vse plasti človeškega gibanja in človeške kulture v — sicer v meje ene osebnosti ujeto — celovito podobo, sposobno izraziti se v enem vsezajemajočem znaku, eni formuli, četudi tedaj bržčas še ni vedela, da bo njeno najlastnejše izrazilo tapiserija.

Sistematično se je začela ukvarjati s tapiserijo na dunajski šoli za uporabno umetnost, kjer je preučevala hkrati tudi gledališki dekor. In scenografija — filmska, dramska, baletna jo je, kakor kostumografija, zmerom spet navajala k vrhunskim zahtevam, tako ob vizijah genijev literature, kakršen je Shakespeare, kot ob

umetnem ustvarjanju pristne življenjskosti, kakršno terja film. Prav mnogovrstnost njenih interesov in njenega študija — pokazala je ustvarjalno zanimanje tudi za dizajn, za industrijsko oblikovanje — pa ji je dalo tisto sposobnost odmetavanja, odrekanja, ki je nujna za umetnika enovitega ustvarjalnega koncepta, do kraja izčiščenih monumentalnih oblik. Prelomne letnice v ustvarjanju Jagode Buić so 1965, ko je v Lausanni prvič razstavila reliefno tapiserijo in 1967, ko si je zamislila prve do kraja trodimenzionalne. Vse drugo je potem sledilo iz te revolucionarne novosti.

Če trdimo (puščaje za trenutek v nemar vse drugo), da izhaja končna formula tapiserij Jagode Buić iz dveh virov, iz »ženskega« predenja in tkanja in »moškega« kamnoseštva dalmatinske obale, to ni samo fraza. Ena izmed prehodnih — pa v rezultatih obnavljajočih se faz njenih tapiserij je bilo obdobje sozvočja reliefne tapiserije in stene, bolje: zidu vidnega skozi odprtino v tkanju. In ne glede na to, kje in kako je bila taka tapiserija v razstavišču obešena in v zvezi s tem, kakšna je bila stena, ki je ustvarjalno sozvenela z njo, je očitno, da je prvotni soustvarjalec teh tapiserij zid dalmatinske hiše in obklesanega kamna, njegova naravna barva, hrapavost, spoji. In samo kjer tega zidu ni mogoče ugraditi v njene današnje tapiserije — skulpture, je Jagoda Buić posegla po cementu. Cement in volna — dva ekstremno različna materiala — sta zdaj dosegla v delu Jagode Buić sozvenenje. Nit oživlja togost in krutost gradiva, cement — ta, pa daje niti tisto možnost izraziti se trodimenzionalno, ki ji spričo njene volnosti manjka; daje okostje toploti in mehkoži živega gradiva volne in priložnost, da se nit izkaže kot graditeljica čisto novega tipa: zdaj ob dopolnjujočem jo cementu doseže tudi tisto žlahtno agresivnost, ki ji je sami poprej manjkalo, tisto možnost, prenesti prednosti in zahteve imanentnih lastnosti v prostor samostojno, napraviti v tapiseriji podoben kvaliteten preskok kot ga je arhitektura dosegla z vpeljavo železobetona.

Prav možnosti, ki so se odprle s kombinacijo (cement, volna) so zvale Jagodo Buić tudi od njenega klasičnega, naravnega materiala k umetnim vlaknom, ki jim laže odrejša lastnosti in kjer je utegnila sama nit vsebovati potrebno trdnost za oblikovanje silnih likov velike scene. Zakaj študij scenografije nikakor ni bil naključje v razvoju Jagode Buić, kot tudi ni bilo naključje njeno izrazito kostumografsko ob-

dobje — vsa njena umetnost se zmeraj spet vrača k človeku, zdaj k najosnovnejšim potrebam njegove vsakdanjosti, zdaj k njegovim vesoljskim aspiracijam. Ali, izraženo drugače: za gradivo, tehniko in vizijo Jagode Buić se meja med banalnim in vzvišenim briše, njen človek je hkrati zemsko bitje z vsemi drobnimi nujnostmi in željami svoje vezanosti, in gigant, ki ne pozna omejitev v svojem videnju, svojih zahtevah in svojih možnostih. Umetniška tvorba postane v njenih rokah vse — od ogrinjala, oblačila (ali vsaj nazivi oblačila) pa do zastiral, zagrinjal, zaves, blazin, paravanov in vsem tem sorodnim elementom njene velike, manjše in miniaturne scene ter njenih »objektov«, ki nimajo v praktičnem svetu nikakršnega dvojnika.

Domiselnost njene tapiserije je neizčrpna. Ustvarja gibljive strukture, ki so vanje vključeni veter in volna in zelena pokrajina. Tapiserija je odelo stene ali relief, ali zavesa, paravan, ali goba in steber. Je zgolj fasada in je trdo zasidran objekt, je grozeče mogočna in občutljivo voljna, sega v prostor in ga lovi v svoje mreže, zanke, krila, žepe. Nikoli pa ji ne manjka dinamičnosti in pogled, ki roma po komplicirani površini, ustvarjeni iz nešteti možnosti prepletajočih se niti, ne obmiruje nikoli, čeprav pri tem nežnem sprehajanju po voljnem gradivu ne občuti utrujenosti.

V čem je magičnost tako preproste predene in tkane niti? Kje je meja, na kateri prehaja iz čiste uporabnosti na element vizije? Nekje v delu Jagode Buić je vsebovan odgovor na to vprašanje. In tamkaj bi bilo mogoče razrešiti tudi dilemo, ali je v globalnem pogledu umetnice, ki vsebuje globoko nagnjenje k arhetipskemu, vsebovano nekakšno vračanje k tradicionalnemu, četudi vračanje na novem zavoju spirale, ali pa gre za prodor v povsem novo sfero, za razširitev likovnega »delovišča«, ki bo v prihodnje prineslo v novi tehniki nepredvidene nove rezultate?

Jagoda Buić sama se je ta hip nekoliko odvrnila od čiste tapiserije in se ta hip ukvarja z nekoliko figurativnejšimi elementi. Zanke, žepe, valovanje, plahutanje in upogibanje svojih vezanosti na steno in njene dimenzije osvobojenih tapiserij je prepustila sama sebi in njihovemu lastnemu notranjemu življenju. Njena Arijadina nit je pokazala pot iz enega labirinta in nas zapredla v drugega, katerega magijo čutimo in se ji predajamo brez želje, da bi se ga rešili.

18 | 19
HAPPENING

20 | 21
razvijanje forme v prostoru

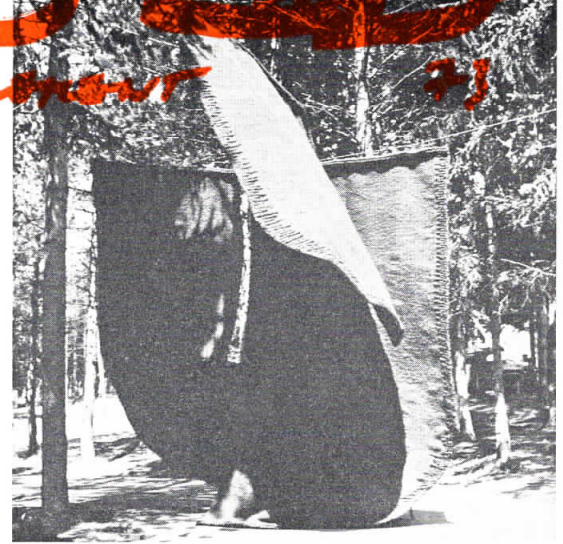
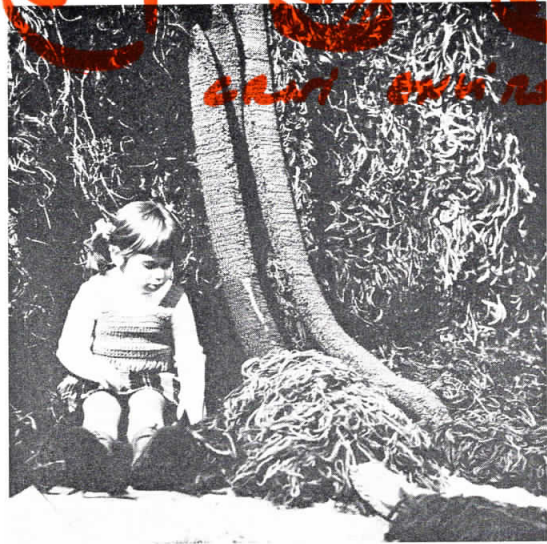

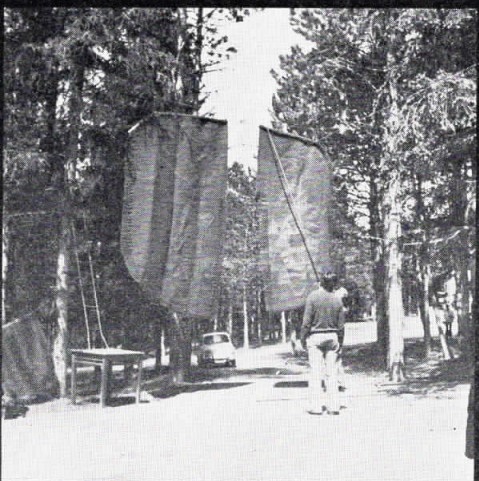
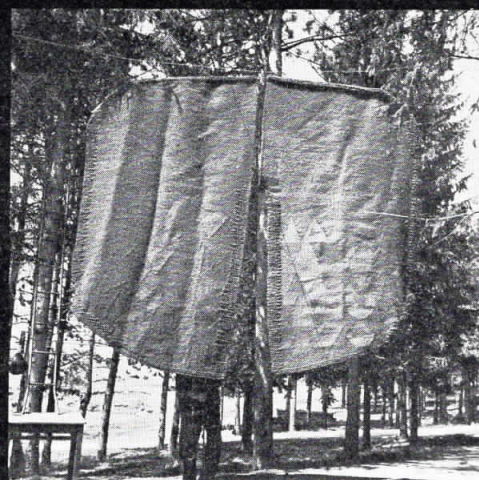
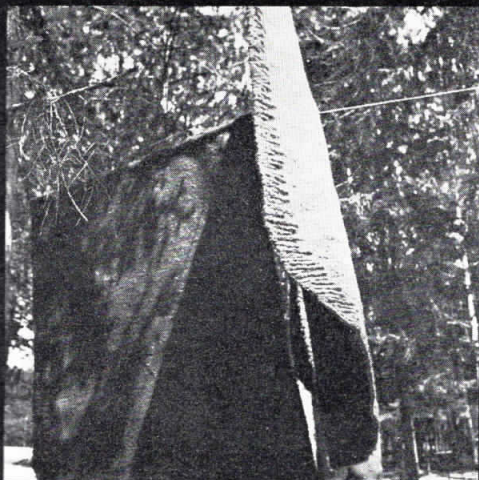

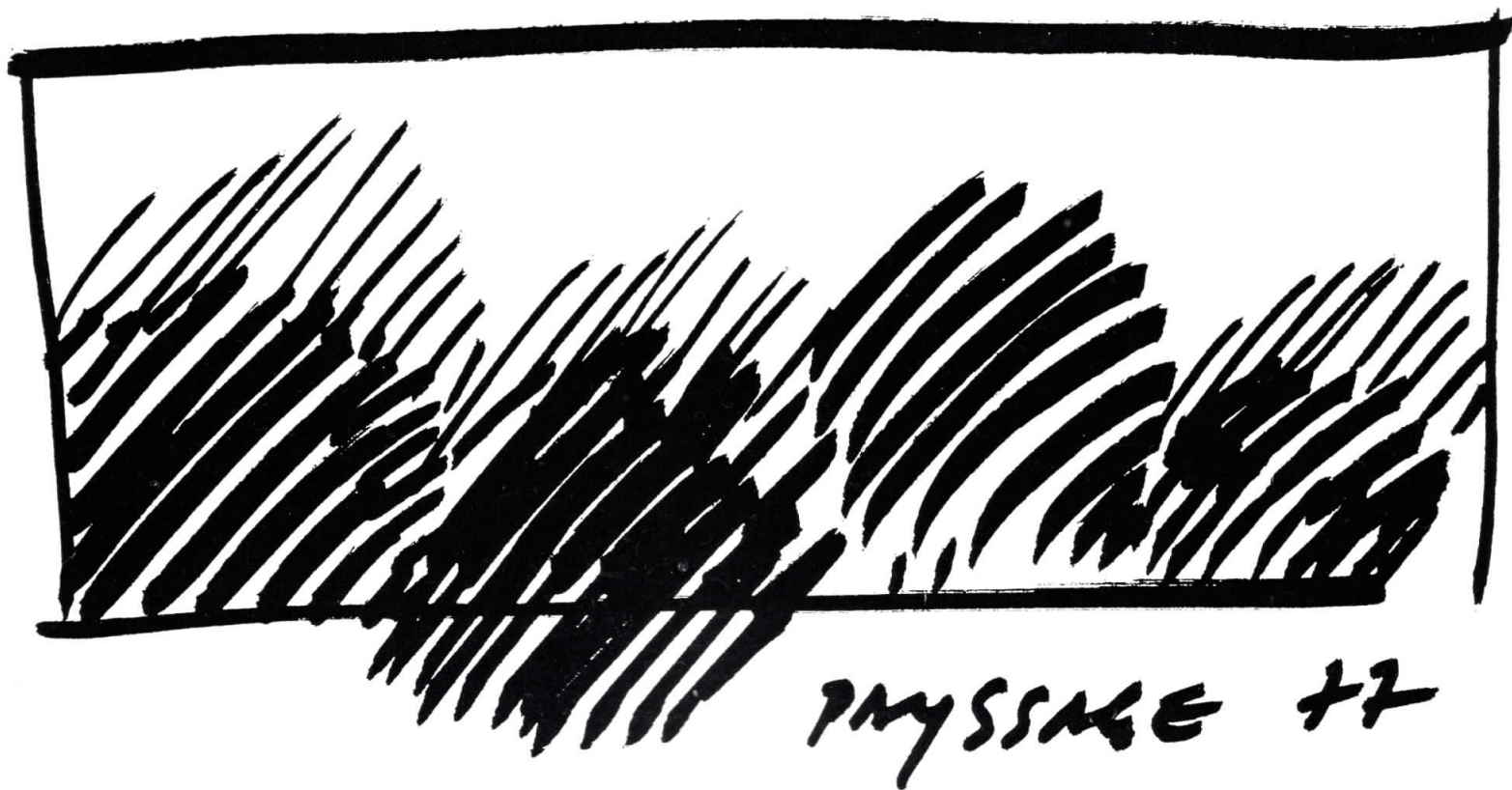

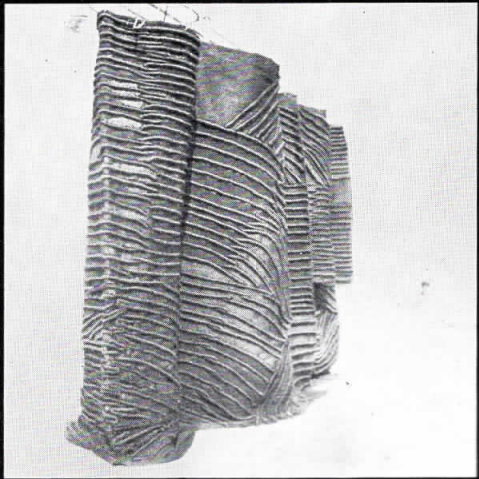
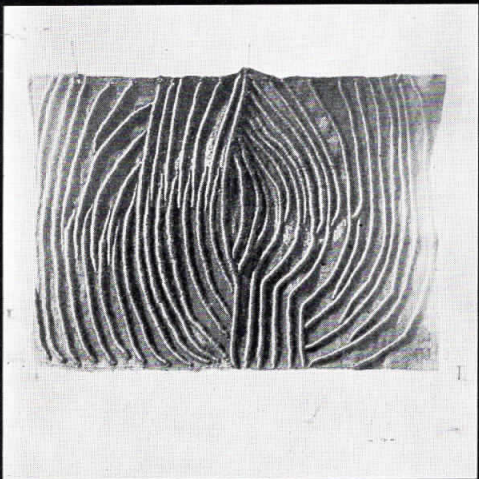
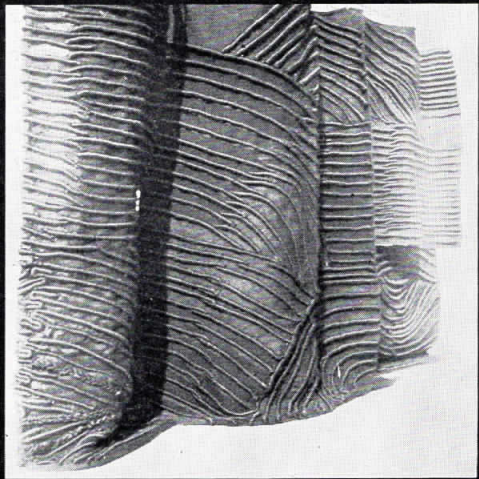
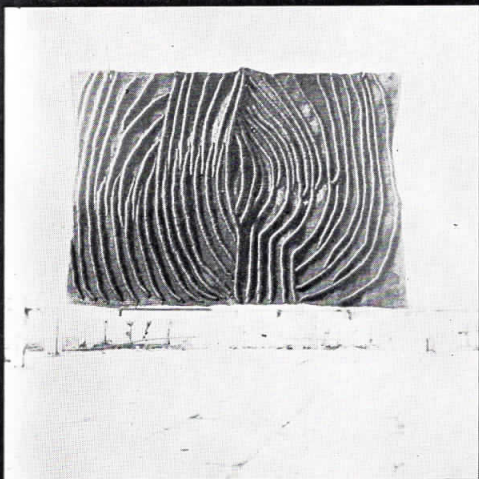
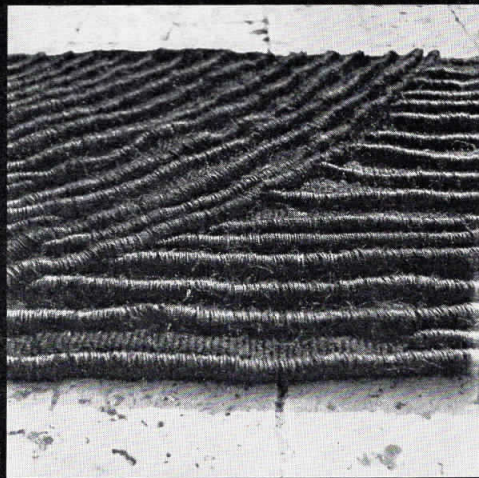
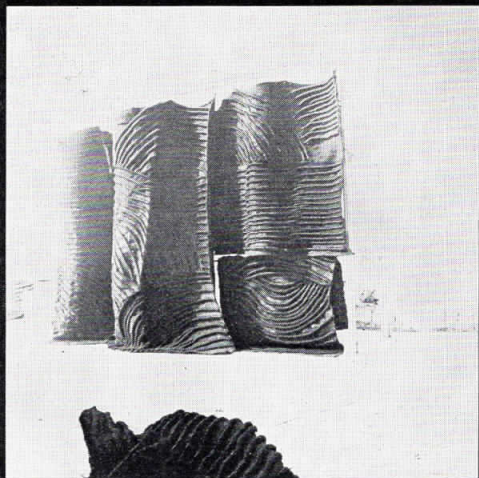
22 22 | 23 | 24 | 25
NASTANEK OBLIKE
iz risbe v strukturo

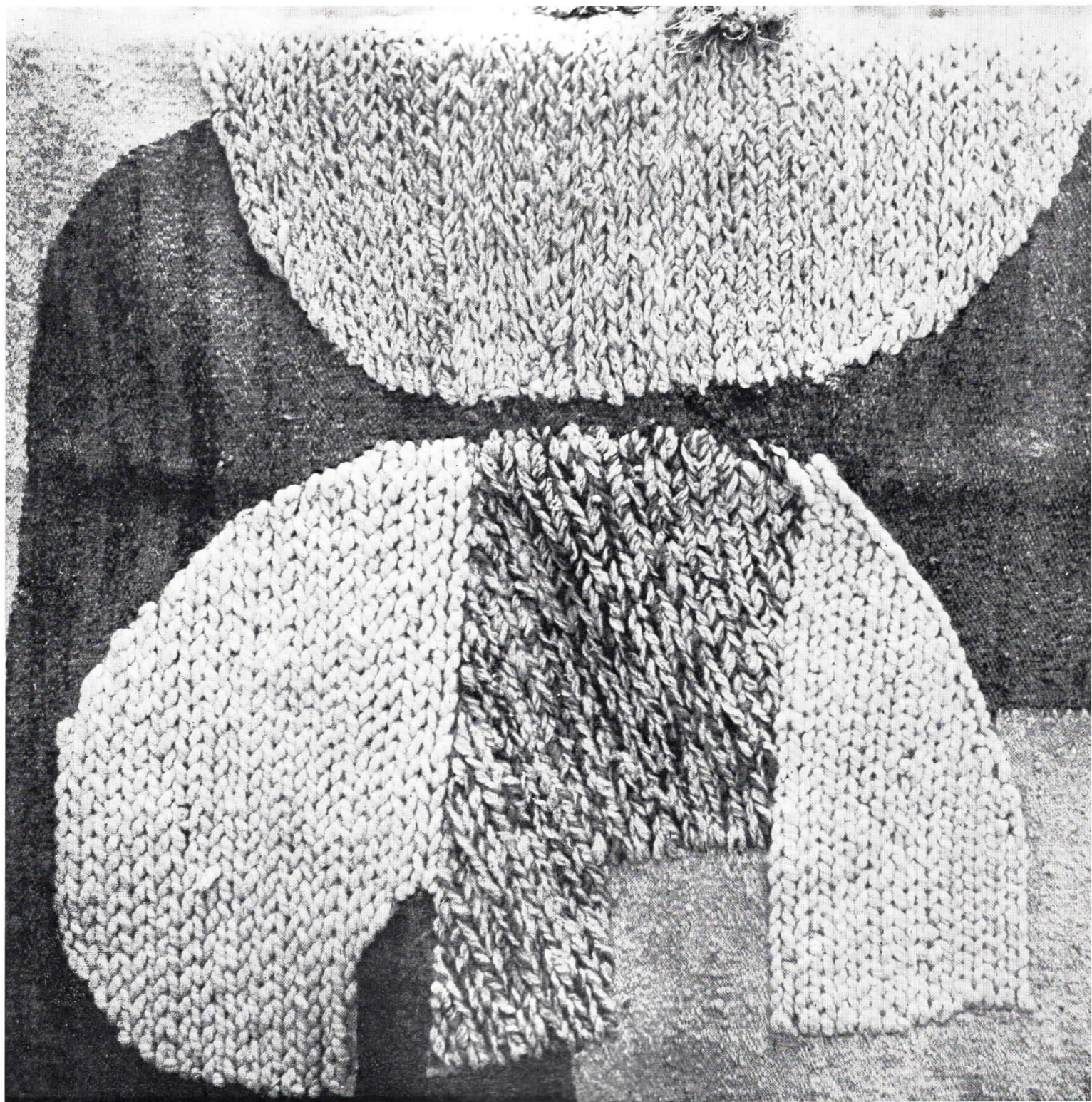

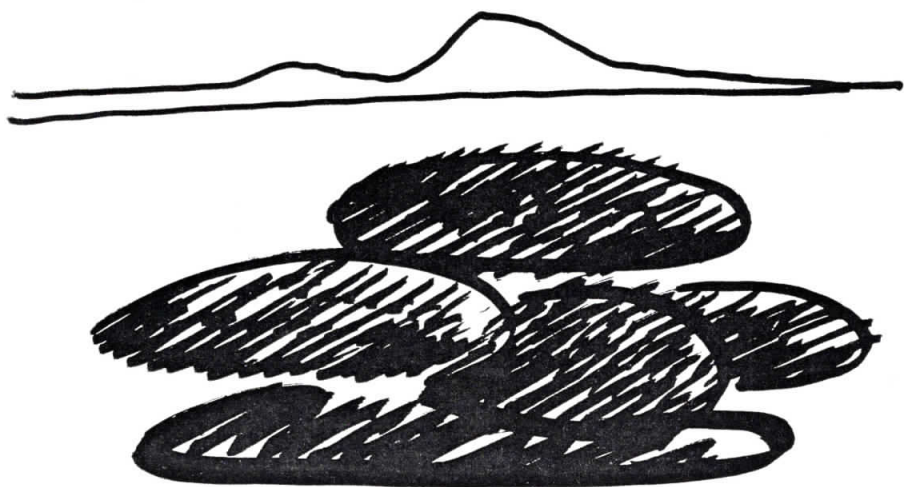

7.3. PAYSAGE 76

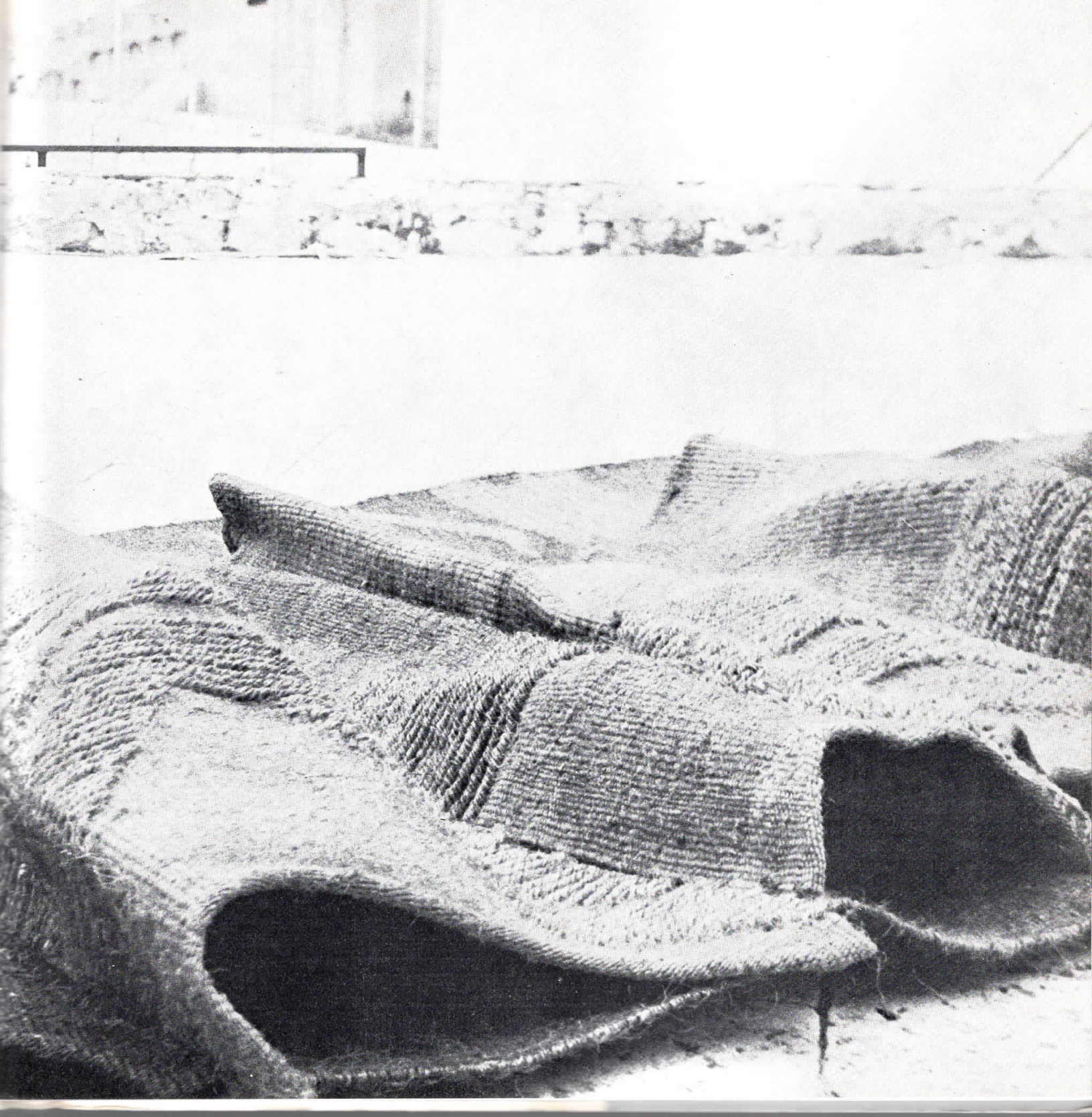
31
priprava kartona za tapiserijo

31

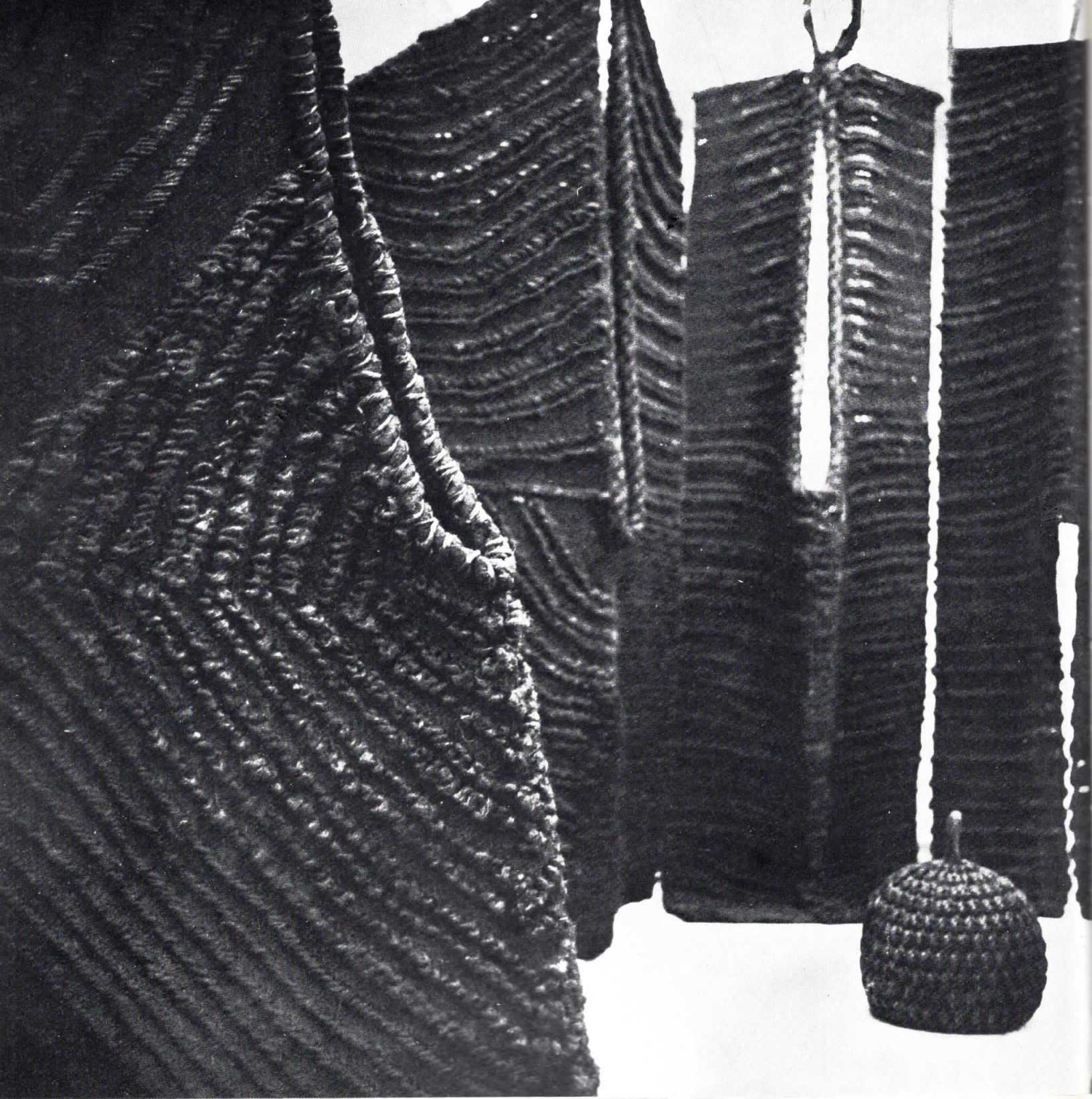
34
STRUKTURA »71«
vuna, kostrijet, sisal 260 × 220 cm

37
oblike v gibanju
14 elementov

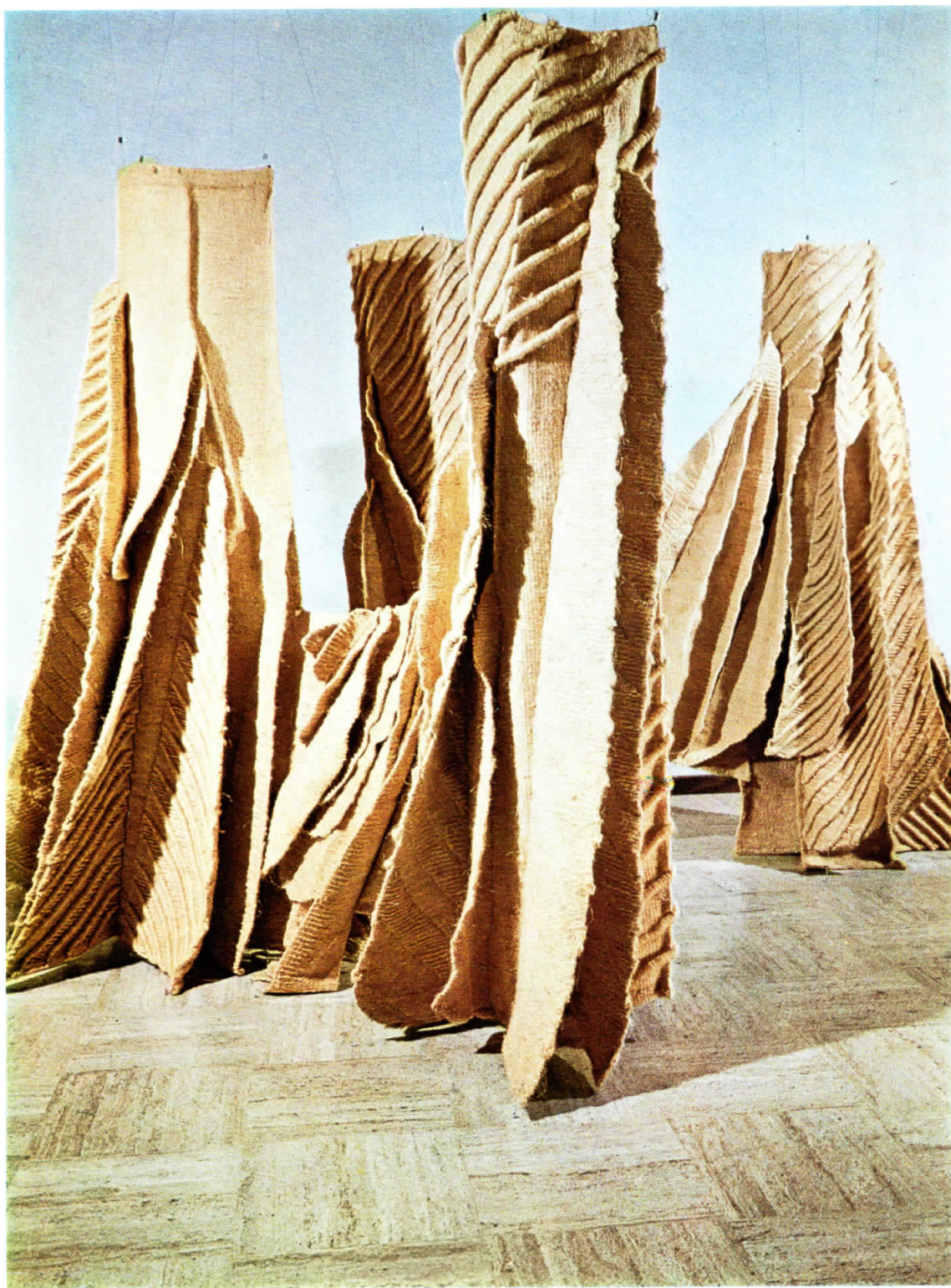
38 | 39
osebe iz MACBETHA

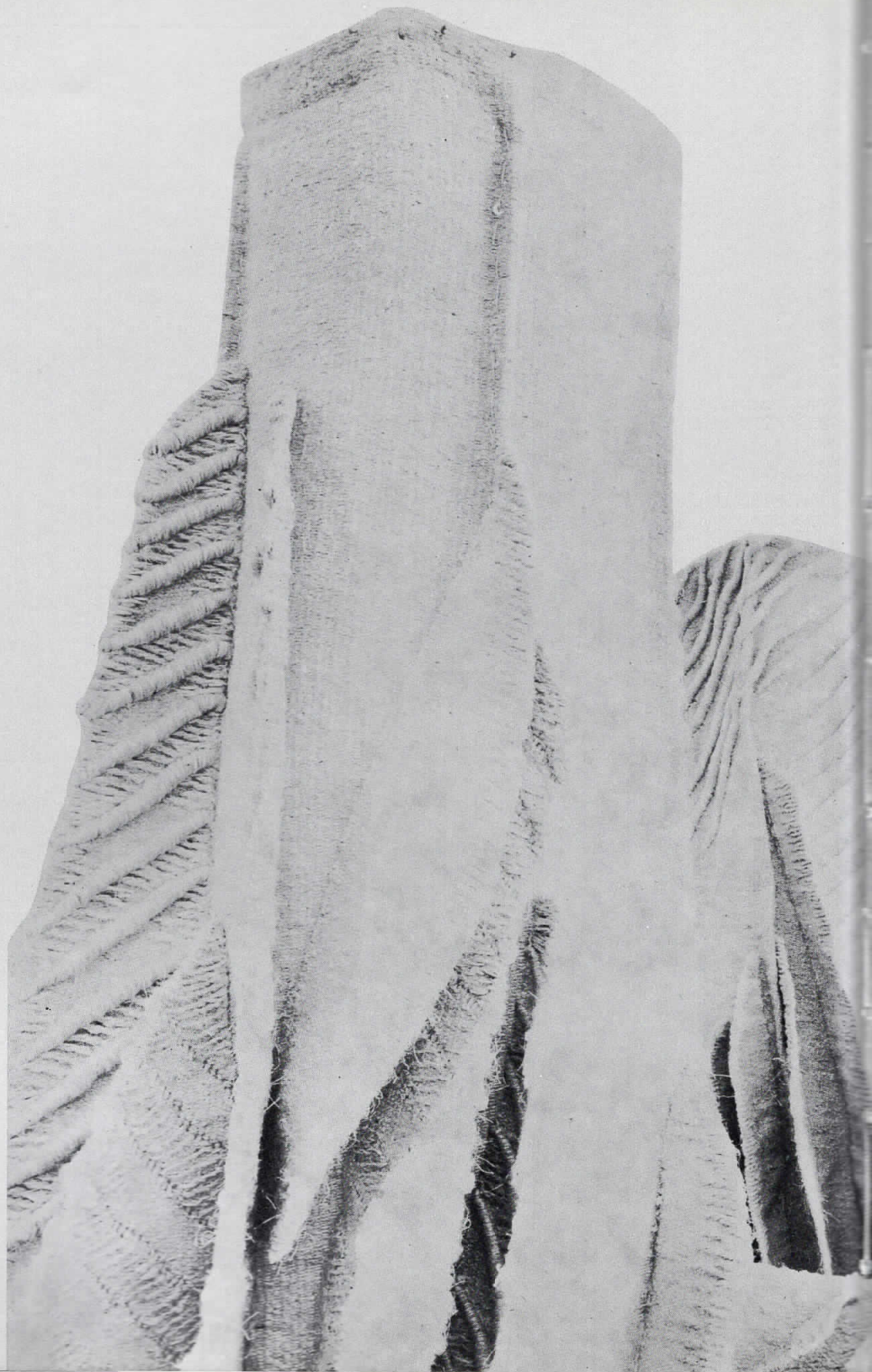

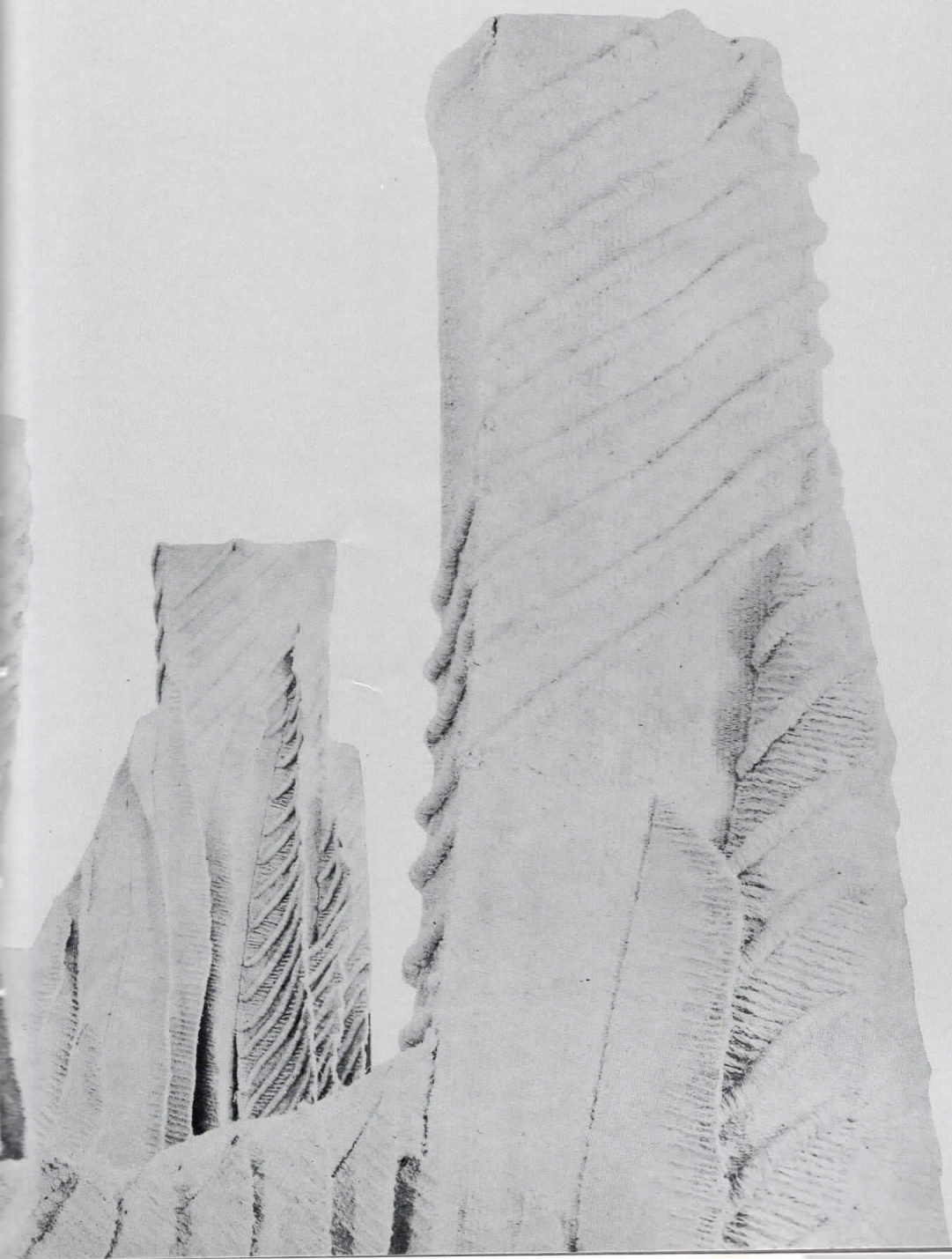

40
CRNI TRAG
vuna, kostrijet, sisal
120 × 400 cm

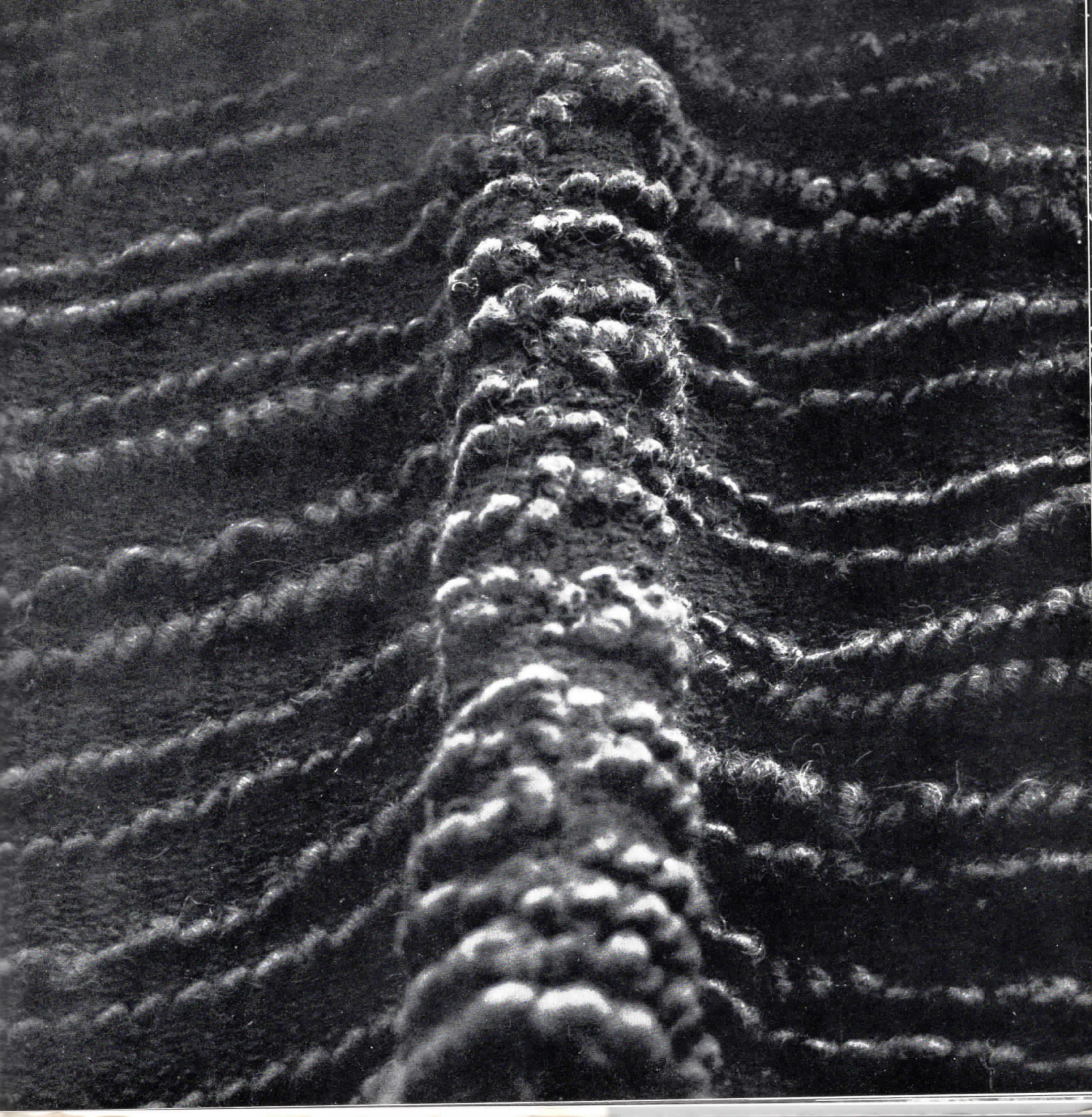
41
RAZLISTANA FORMA
vuna, kostrijet, sisal
120 × 350 cm

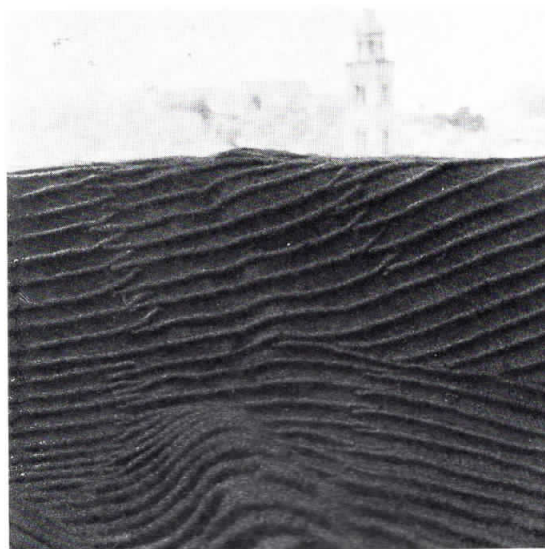
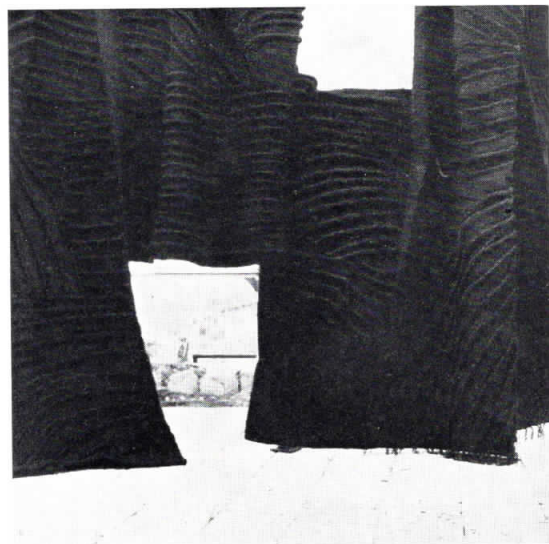
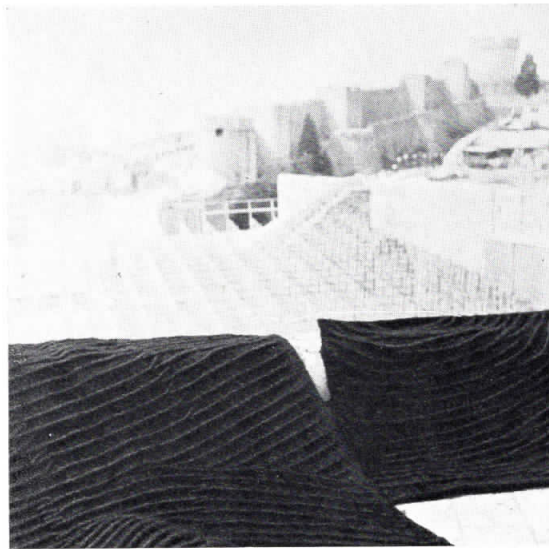

46 46 | 47
suočjenje oblike in ambienta

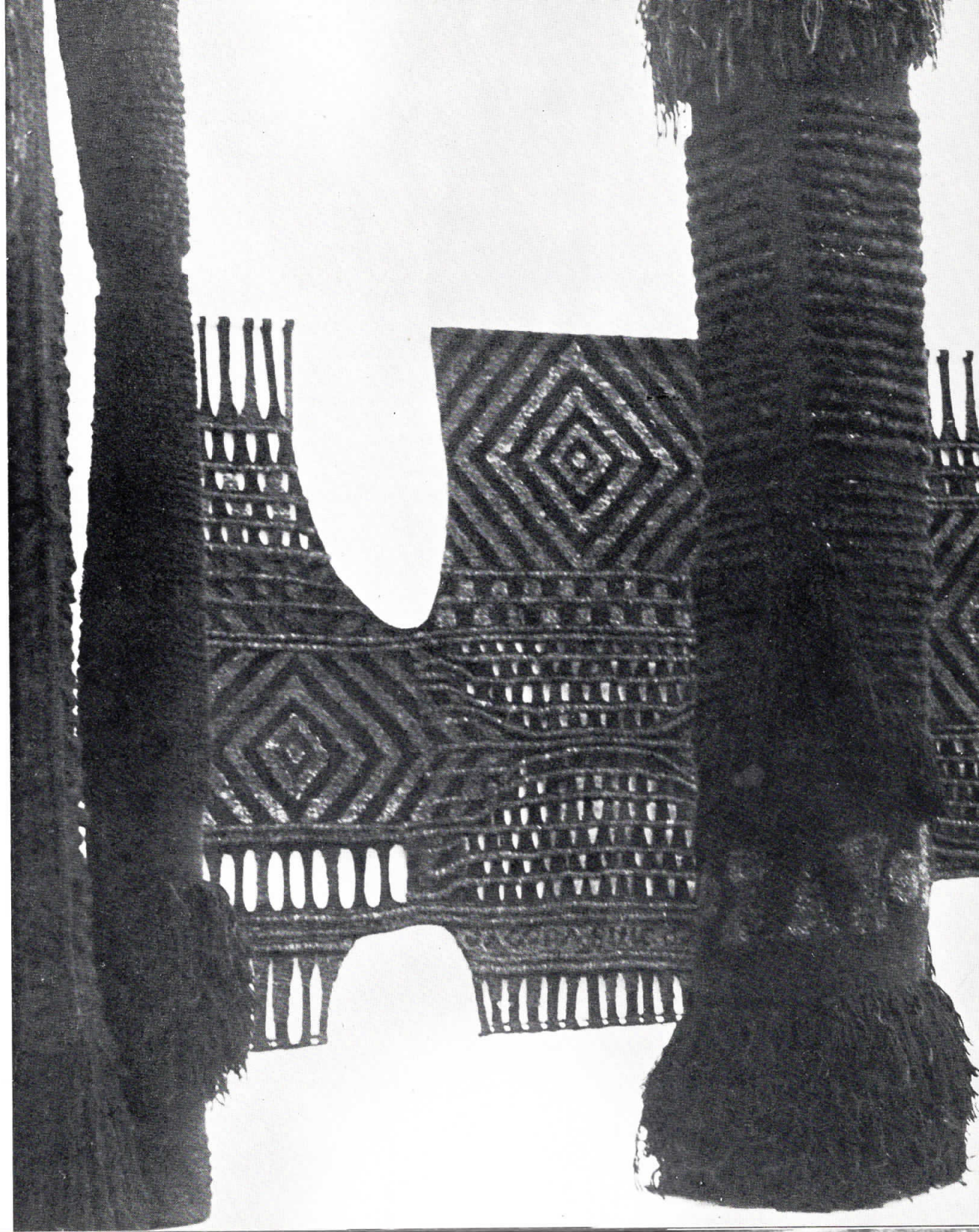
48 | 49 | 50
CRNI PROSTORI
sisal i kostrijet
Grand Prix
Međunarodni Biennale
SAO PAULO 1975

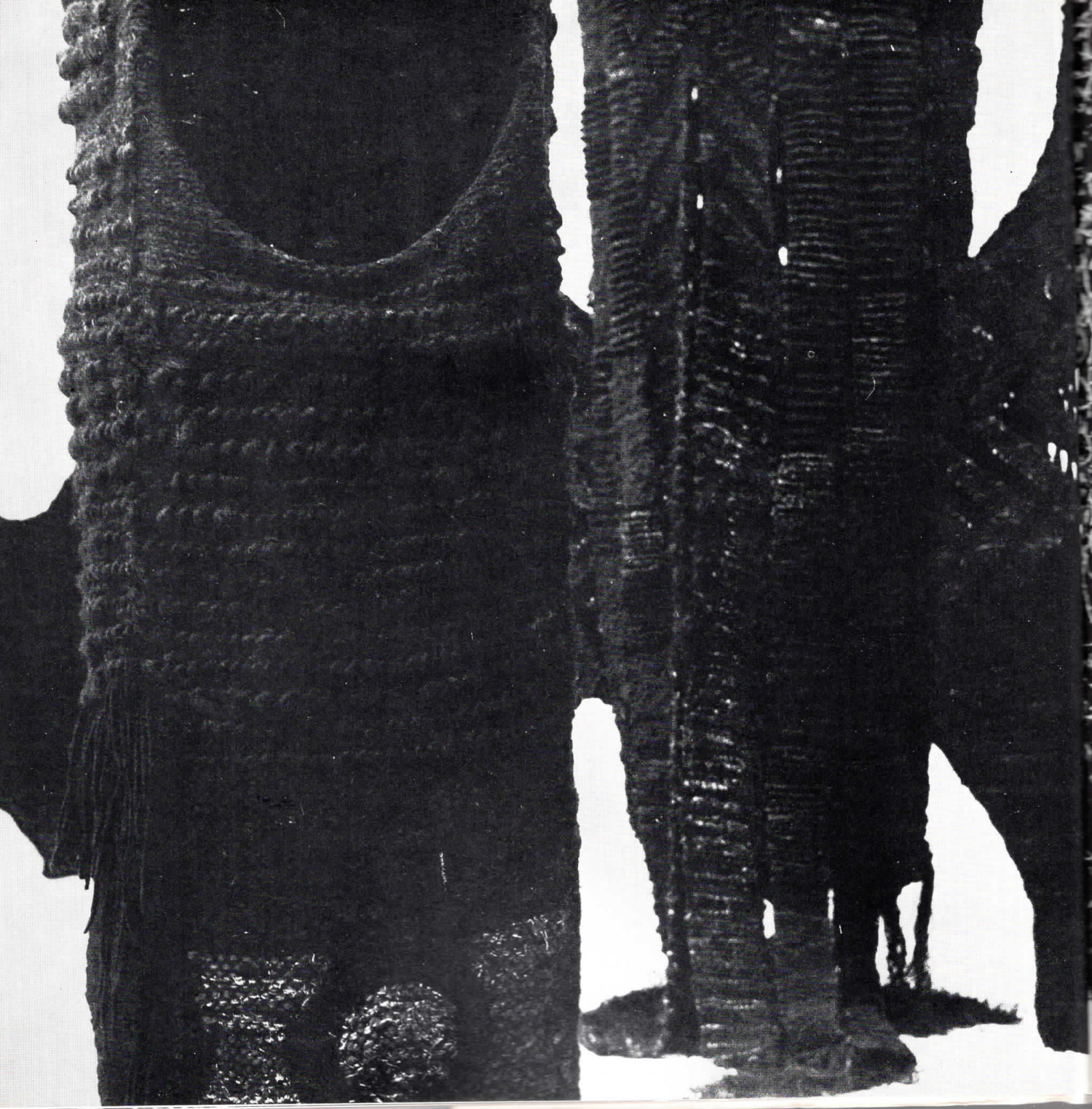

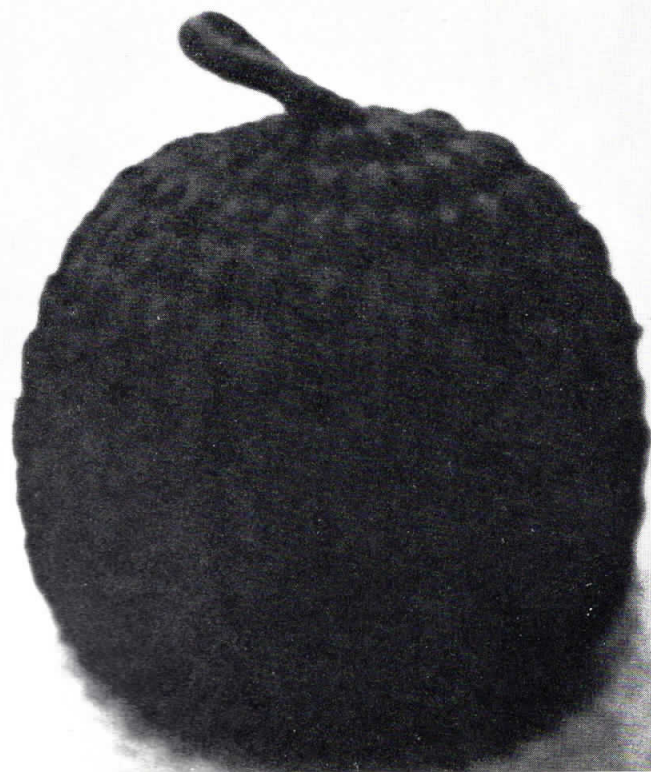
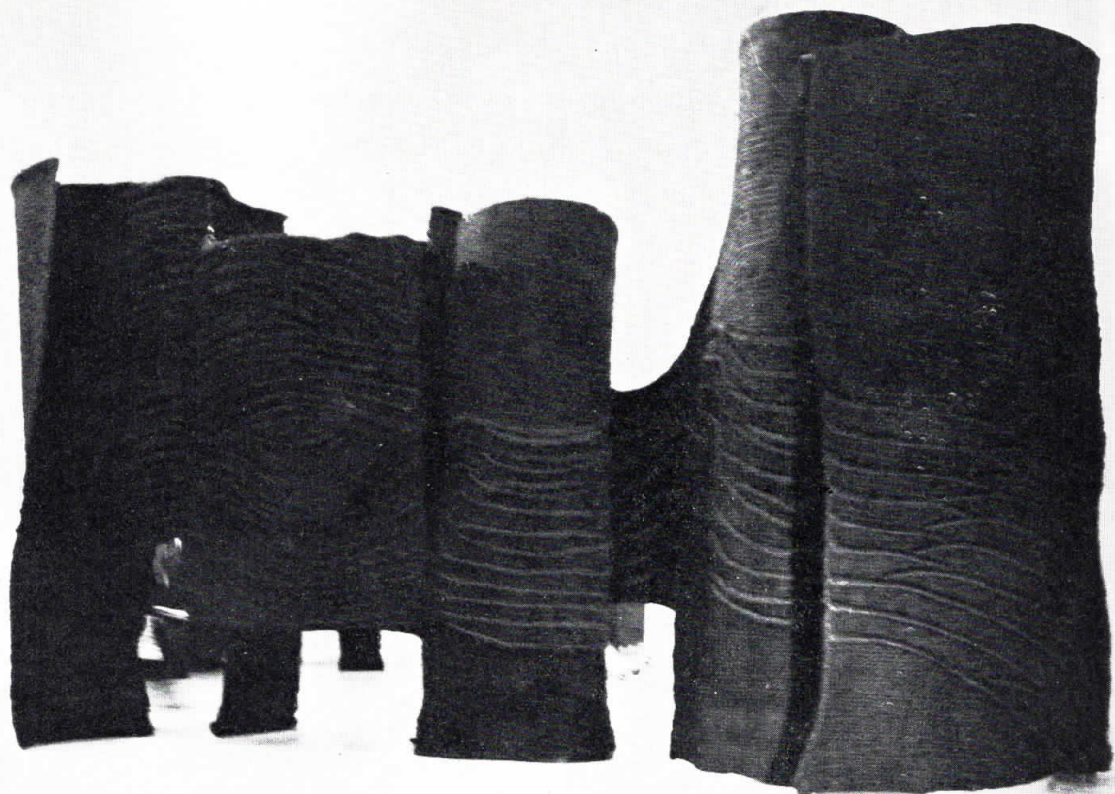

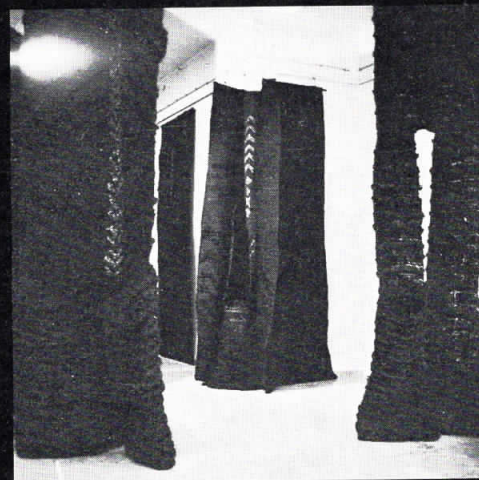
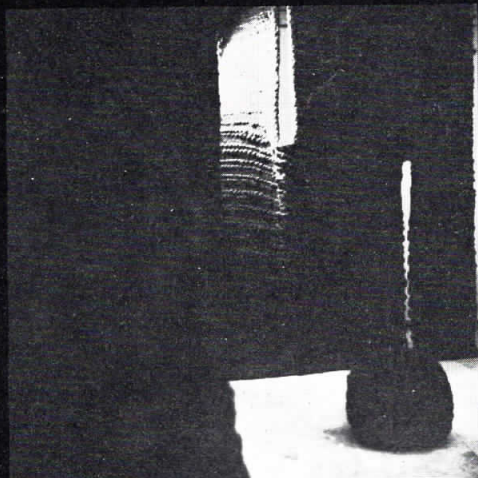
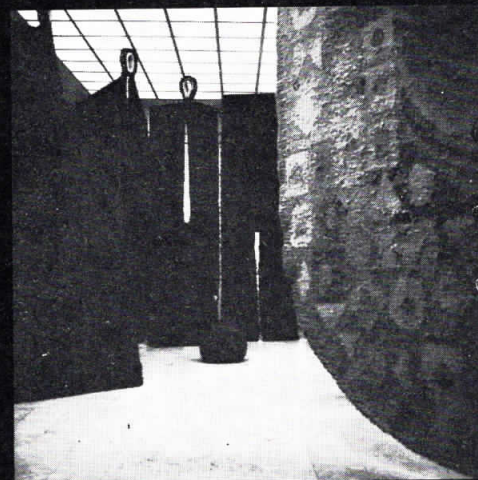
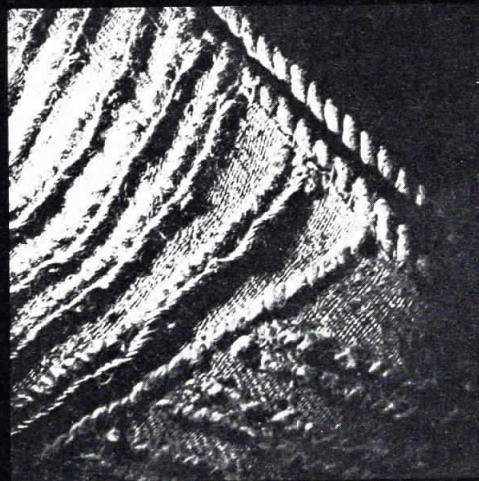

PRODRLA SAM U NEPOZNATI SVIJET. SVIJE
A TRADICIJI POKUŠAVAM DATI IMPULS SAM
KAO UZ RIJEKU KRENULA SAM UZVODNO
VNEKIMA TRANJA

U STRAGOSTI I OPOBNOSTI NAŠEG NACIONALN
ČENJE PODSVIJESTI MATERIJE, DOTICANJE PO
FORME U PROSTORU

HTJELA SAM TAPISERIJI VRAĆITI PRIMARNU

TAKTIČNOST - ANTISONORNOST - FLEK

STVARANJEM SVOJIM OSLOBODBENIM FOR
EGZISTENCIJE TAPISERIJE I OTVORILA
VNIJEDNOSTIMA.

SREDIŠTE MOJE KOMPORZICIJE UVJEK

RAZVIJAJU, OSTVARUJUĆI UZAJAMNO TAKT

SVOJE STRUKTURE, SVOG REČJETA,

TAKO NASTAJE UZAJAMNA KOMUNI

ČOVJEKA - PROSTORA - SVJETLA -

NO SE VRAĆAM ZABORAVLJENIM IZVORNIMA
EMENE PROBLEMATIKE

KU VREMENA DA BIH SE SUOČILA SA

IZRAZ POSTUPNO SAM OTKRILA ZNA-
MA PROSTORA I KONTINUITET KRETANJA

NE VRIJEDNOSTI TRAJA - A TO SU

BILNOST

KI PROŠIRILA SAM PROSTOR FIZIČKE

IZVELNE MOGUĆNOSTI - IMAGINARNIM

JE - ČOVJEK, OKO KOJEG SE FORME

NU REALNOST, KROZ RAZLIČITOST

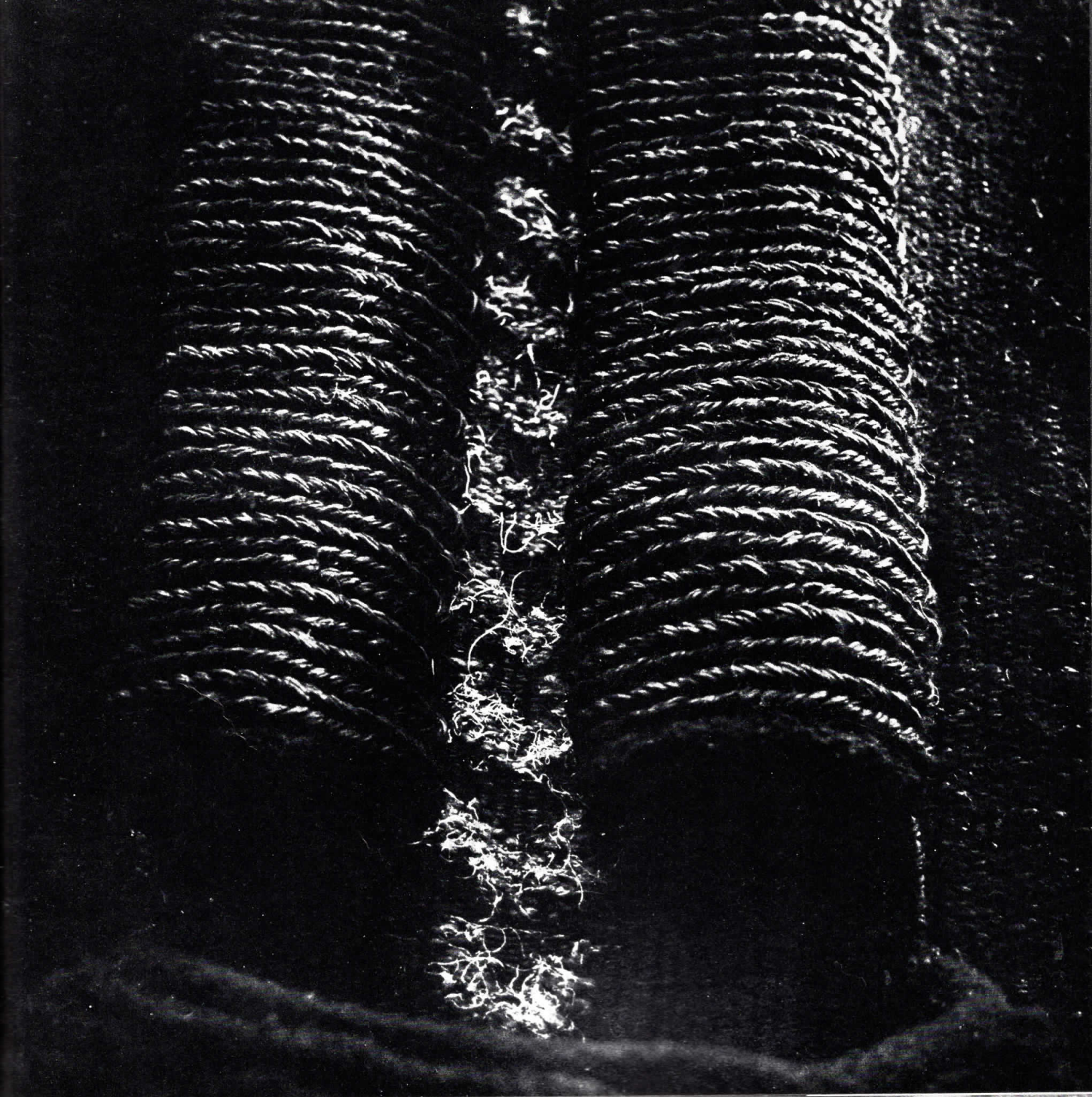
NOJIM ČVOROVA

ACIJA - AMBIJENTALNO USGLAŠJE

MATERIJE

Željko Buić

Jure KAŠTELAN

Svijet koji stvara Jagoda Buić nosi njeno ime. A ono, to ime koje je djelo, postalo je jedan od sinonima modernog preporoda umjetnosti drevne kao mit o izgubljenom raj.

Umjetnost tkanja i pletiva, **tapiserija**, rođena je kao i svaki kreativni čin — **poiezis** — u maglenim neobjašnjivim počecima nomadskog putovanja i mračnih seoba čovjeka prema svjetlosti, prema uvijek drugim i jedinim mogućnostima života. Taj nomadski pastirski put iz tmine u tminu, iz svjetlosti u svjetlost, iz beskraja u beskraj, neprekinuto traje od Sumera, od Gilgameša, od Ikara do prvih tjelesnih, djetinji nesigurnih a pouzdanih, koraka čovjeka na susjednoj planeti, u kozmosu. I nema kraja tom nomadskom prometejskom putu iz ništa u ništa, iz oblika u oblik, tim bezgraničnim seobama iz promisli u promisao. Sva umjetnost može biti prevedena u metaforu vatre, u metaforu ognjišta, koja su pastiri utemeljili na ne znam kojim stvarnim i zamišljenim Dinarama svijeta. Vatra, a to znači i zemlja i voda i zrak, neodoljive su struje neprekidnog i neiscrpnog stvaranja oblika, arhetipski stožeri bachelardovski lucidne interpretacije umjetnosti.

A nit antičke tkalje i pletilje — Arijadne — ne pomaže samo da se oslobodimo Minotaura, da se ne izgubimo u labirintu duha, jer je ta nit, ideja i slika niti, postala čvrsti početak osjećanja umjetnosti, pouzdana vodilja razumijevanja strukture djela u vremenu i prostoru. Isto tako naziv tekst — književni tekst — semantički znači tkanje i pletivo, preplitanje (lat. *texto, textum*), pletivo riječi, zvukova, mirisa i boja, kontrapunkt suprotnih svjetova. Osnova i potka tkalačkog stana zorna je slika euklidovske vizije svijeta. A ako u neeuklidovskoj, einsteinovskoj viziji prostora-vremena kao kretanja, umjetnost preplitanja niti još zadržava

ime tapiserija, onda taj naziv samo potvrđuje njen arhetipski kontinuitet. Stvarati, uvijek je značilo i znači: dati oblik snu, izraziti se. Prema atomisti Demokritu čovjek je tkalačko znanje naučio od pauka, kao što je od lastavice preuzeo gradnju nastambi, a pjevanje od ptica. Ali umjetnost nije samo mimezis, oponašanje privida prirode, nego stvaralačko ludilo i mjera. Demokrit, kao i Platon, kaže da bez bezumlja ne može biti ni jedan veliki pjesnik.

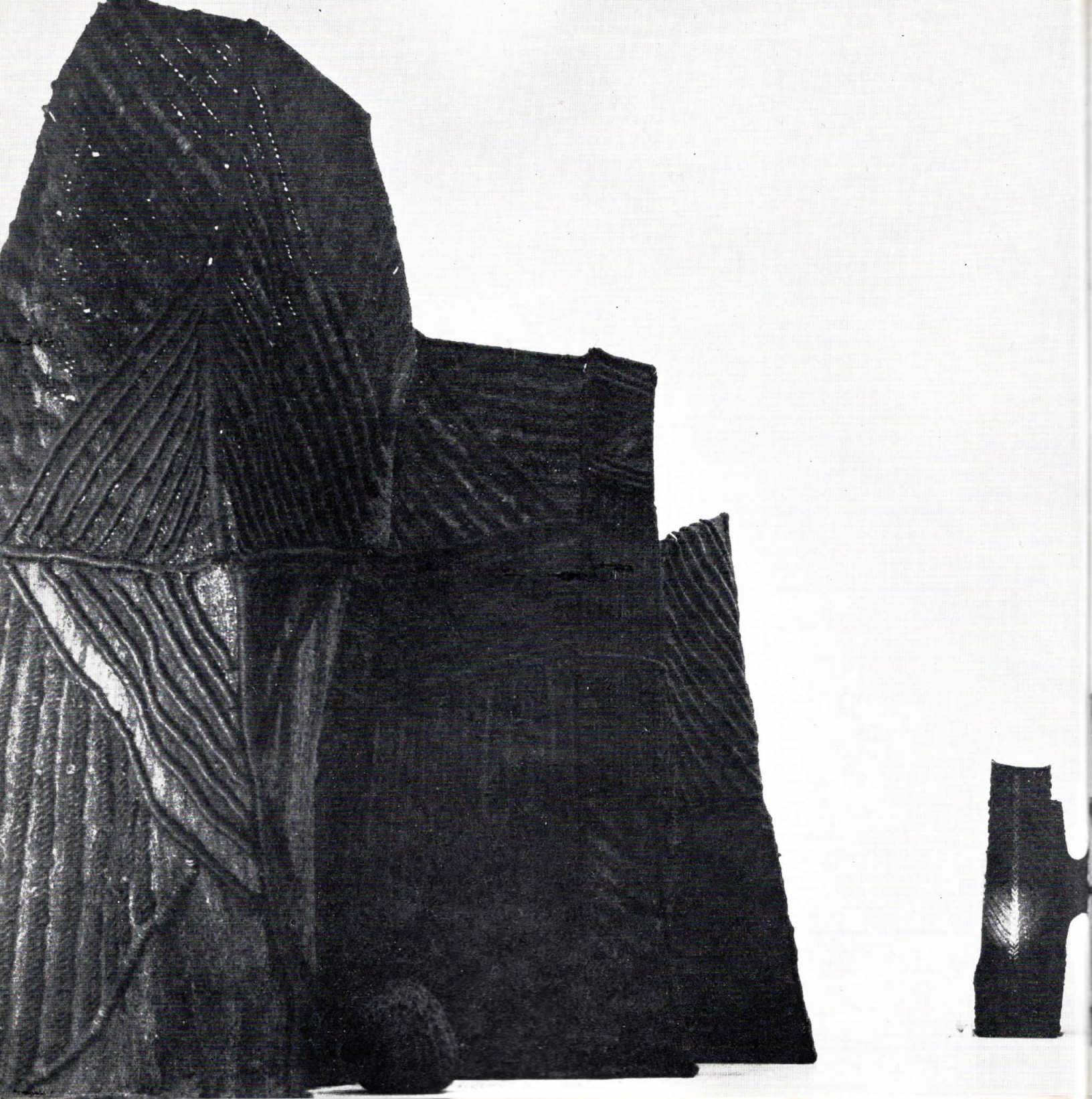
Umjetnost je istovremeno bezumlje i mjera. Ako bezumlje (mania) shvatimo kao vidoviti proročanski **mithos**, onda je mjera (harmonia, simetria) pitagorejski broj, heraklitovski **logos**. A mitos i logos nisu dvije razine svijesti koje se isključuju, nego dva uvijek prisutna, dva zajednička neodvojiva sudionika i mišljenja i stvaranja.

A to zorno govore tapiserije Jagode Buić koje su izazvale ova razmišljanja. To izražavaju svjetlosti i mrakovi njenih **Udovica, Poliptiha, Klitemnestre, Sunca**, Dubrovnika i sakraliziranih niti **Hommage à Pauli**. To potvrđuje **Ranjeni golub** kao izraz tragike čovjeka i tragičnog osjećaja svijeta.

Svete sjene nekih prošlih i nekih budućih svjetova trepere i odsijavaju u ovim prepletima od sna i od stvarnosti, od bezumlja i od mjere.

Sjene i tišina.

60 | 61
Muzej moderne umetnosti
mesta Pariza 1975
osebna razstava

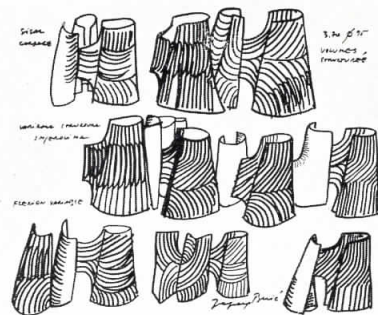
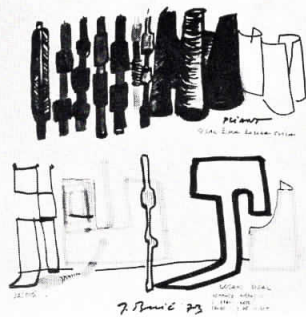

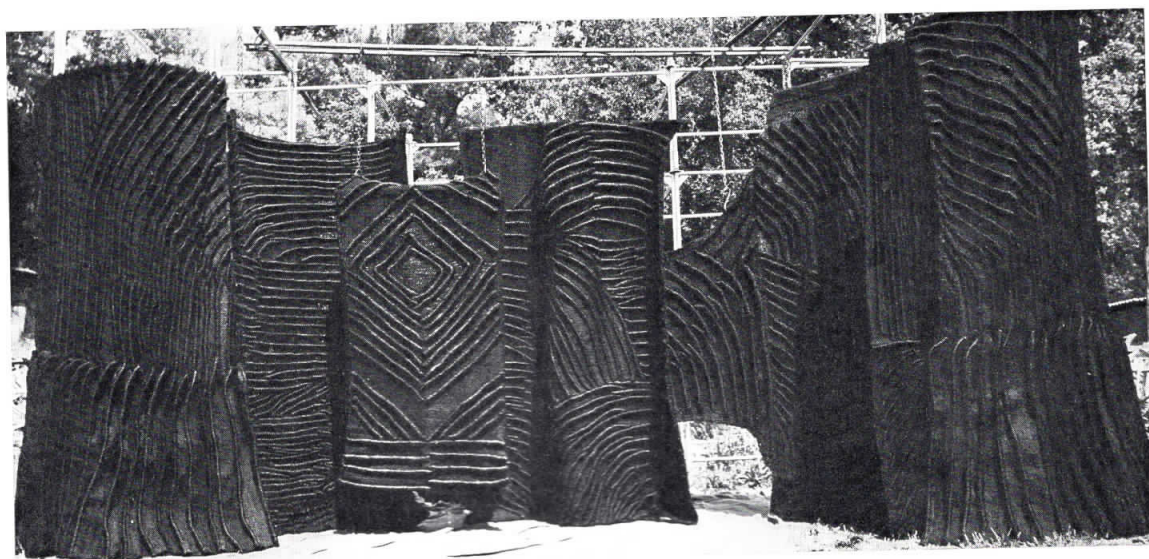
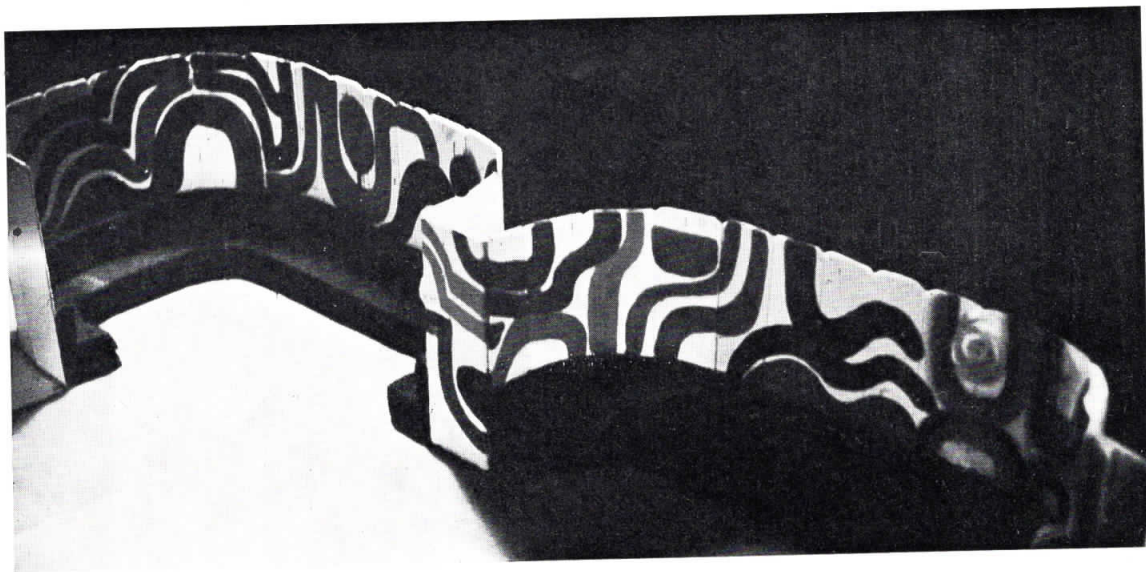

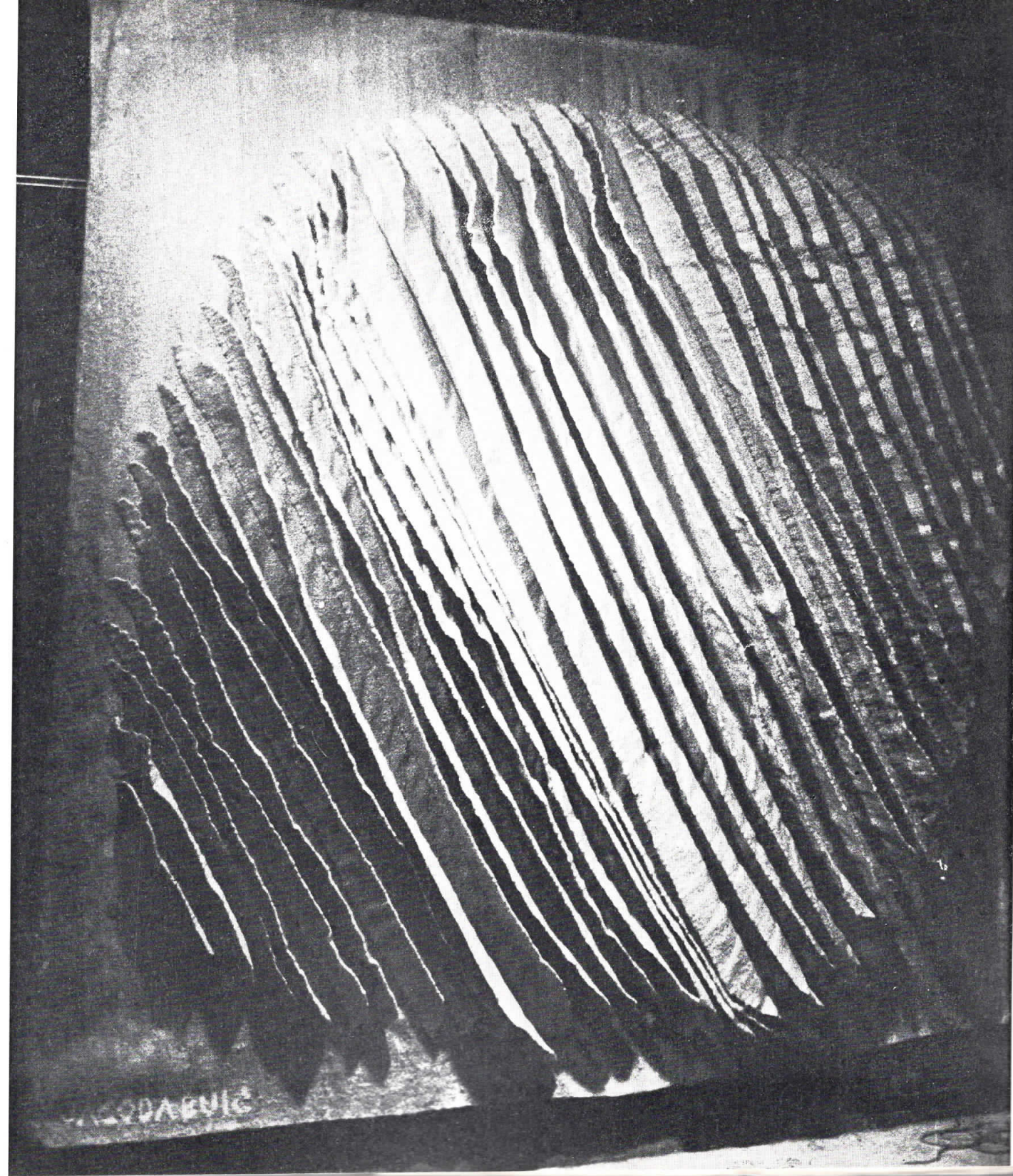
64
Skupinsko delo v Sandžaku
ladijska vrvi, sisal, kostrijet

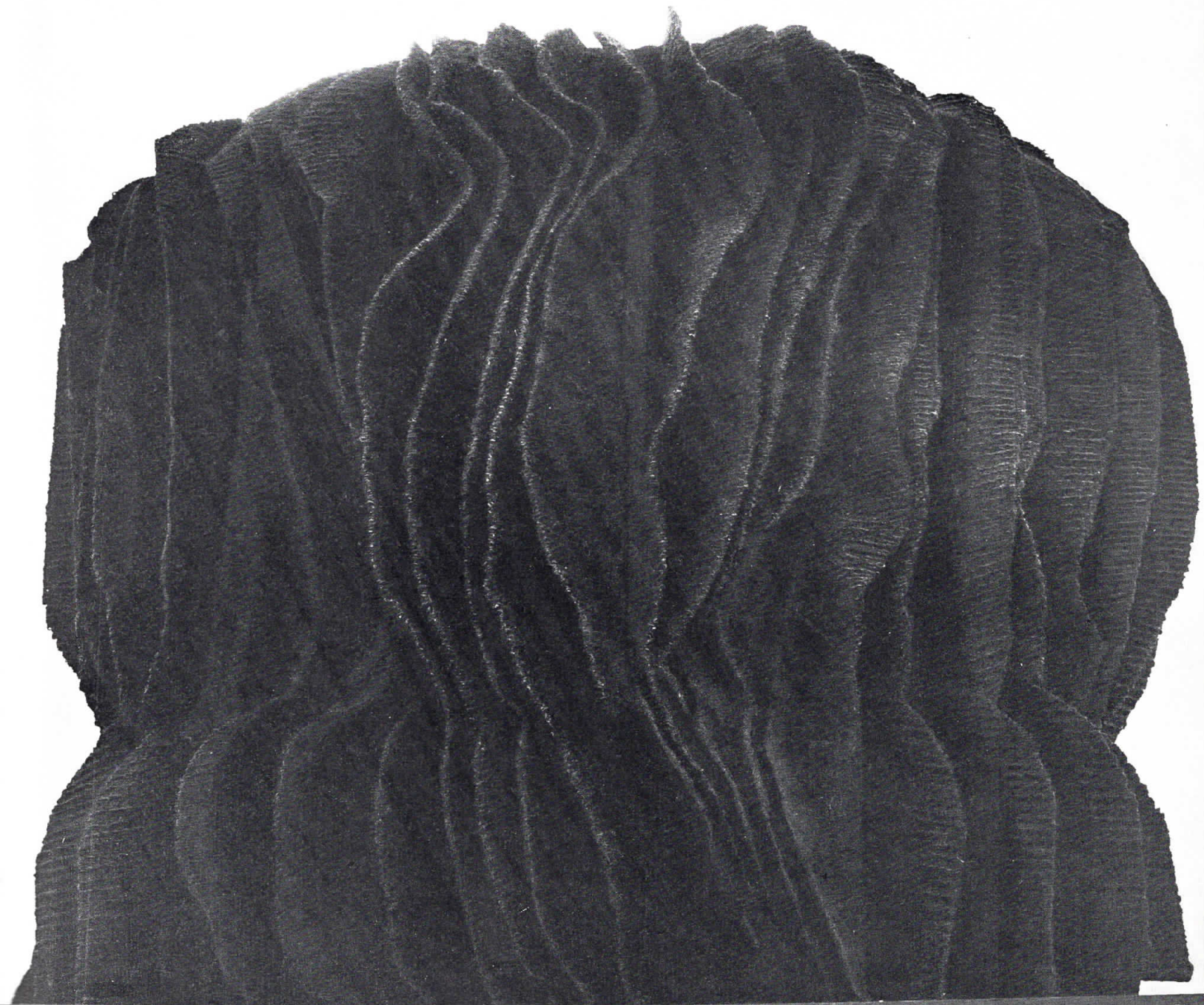
65
projekti

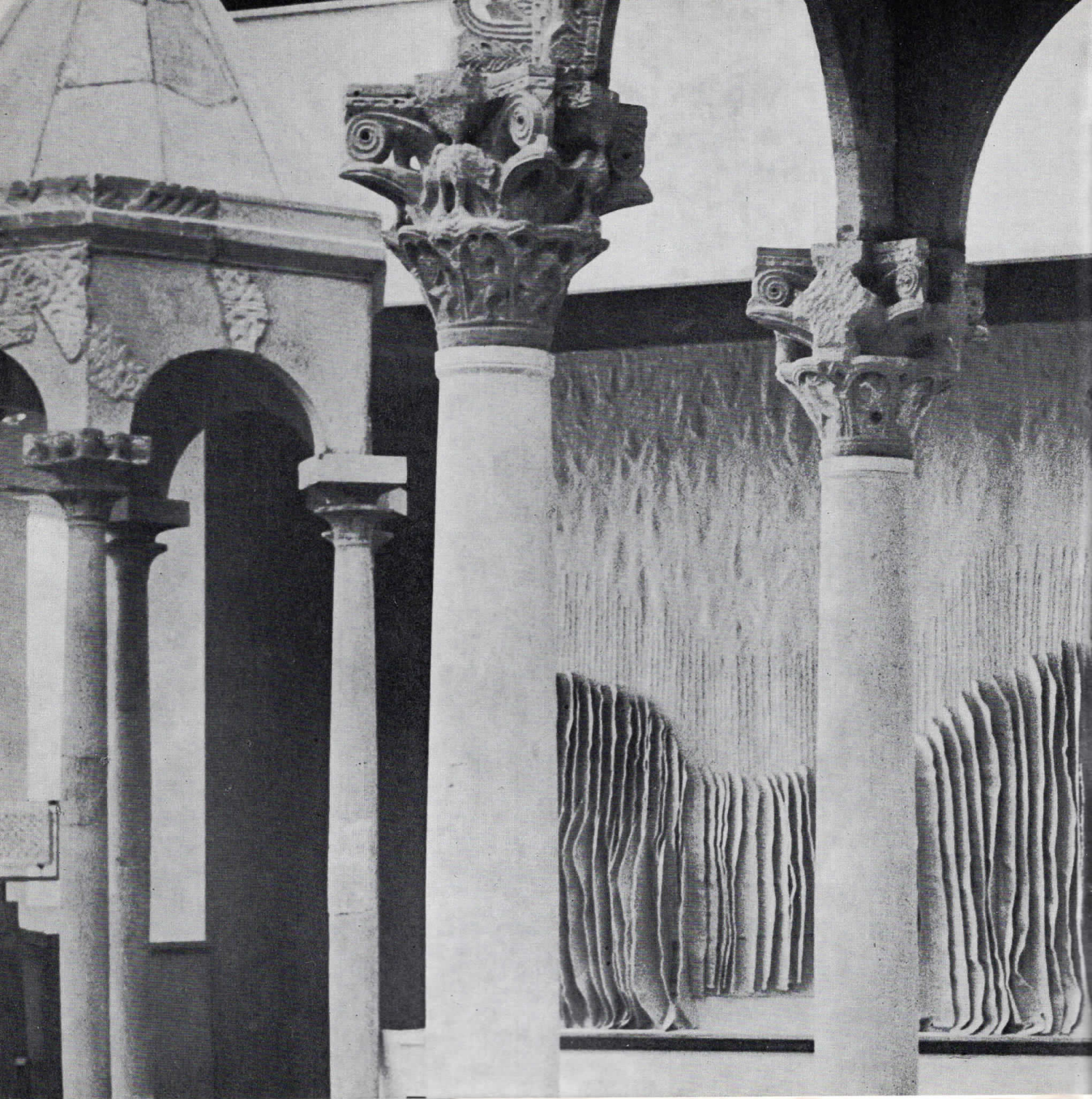

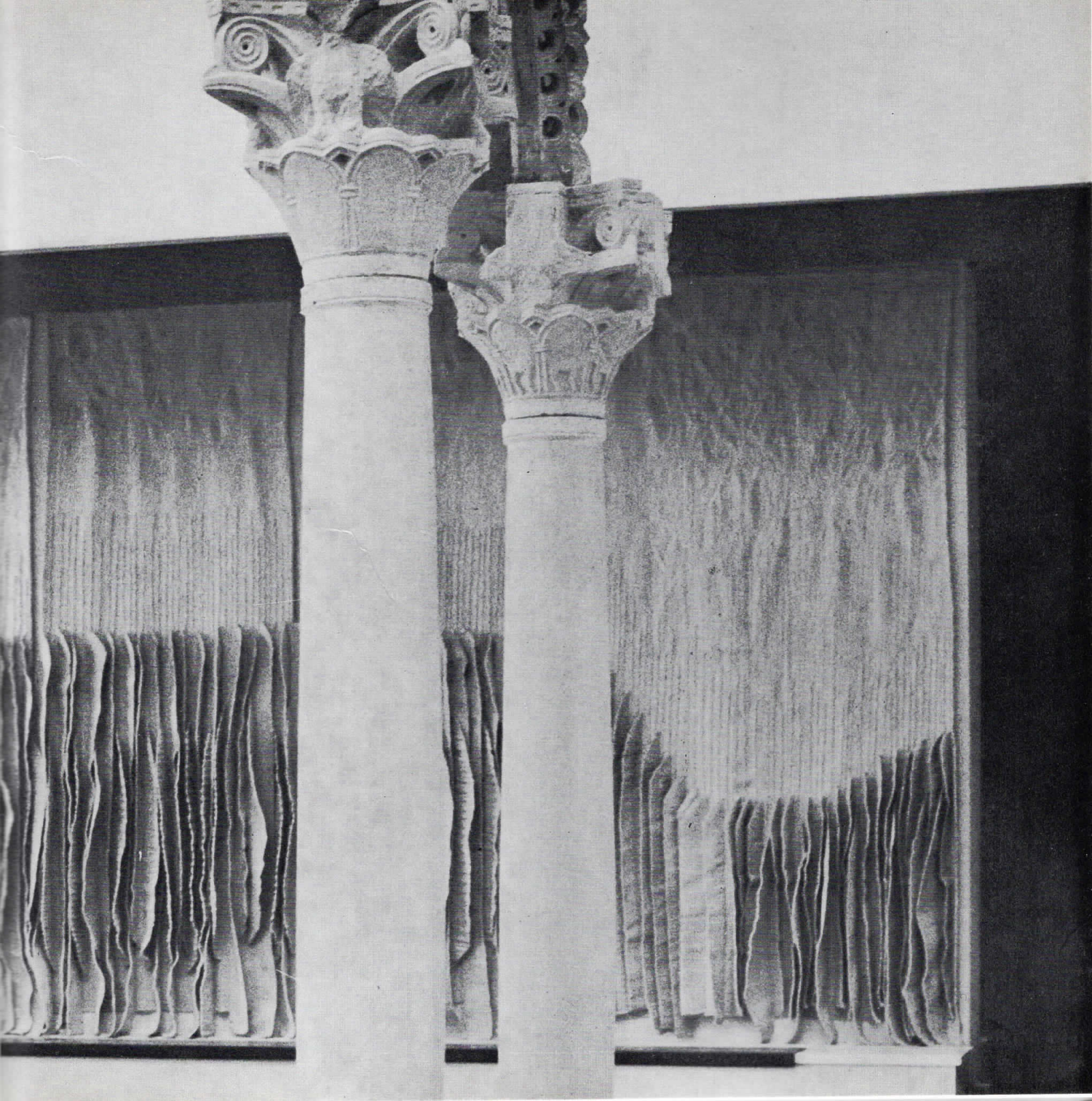
66
DINAMIČNI KRUG 260 × 220 cm

67
RITMIZIRANI VOLUMEN

70 68 | 69
likovni dialog tapiserije
in predromanskih
spomenikov v kamnu
Muzej
arheoloških spomenika Hrvatske,
Split

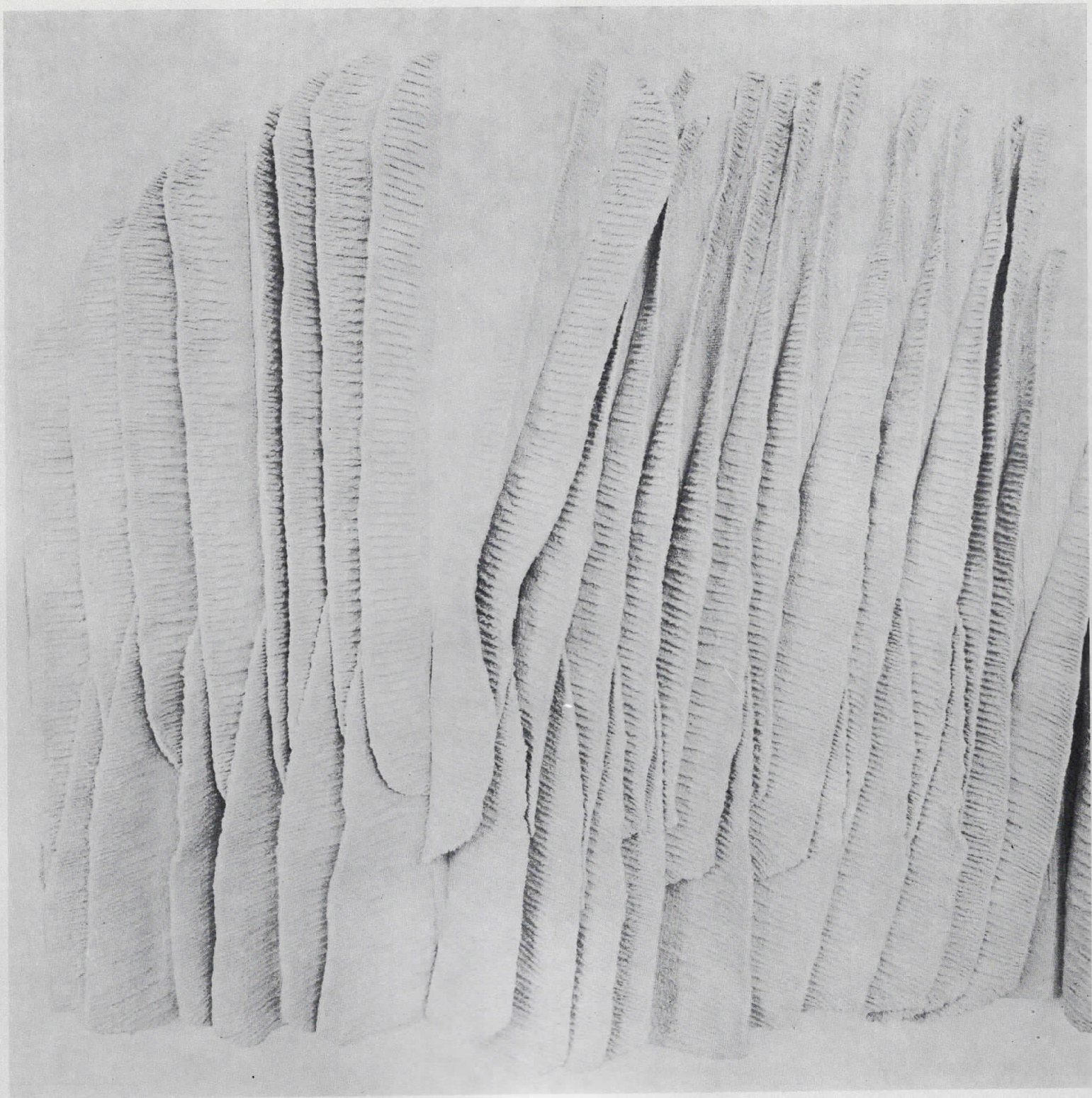

70 | 71
delo na kartonu
za slavnostni zastor
gledališča v Zenici

72
PEJSAŽ
300 × 260 cm

73
slavnostni zastor
gledališča v Zenici
detajl

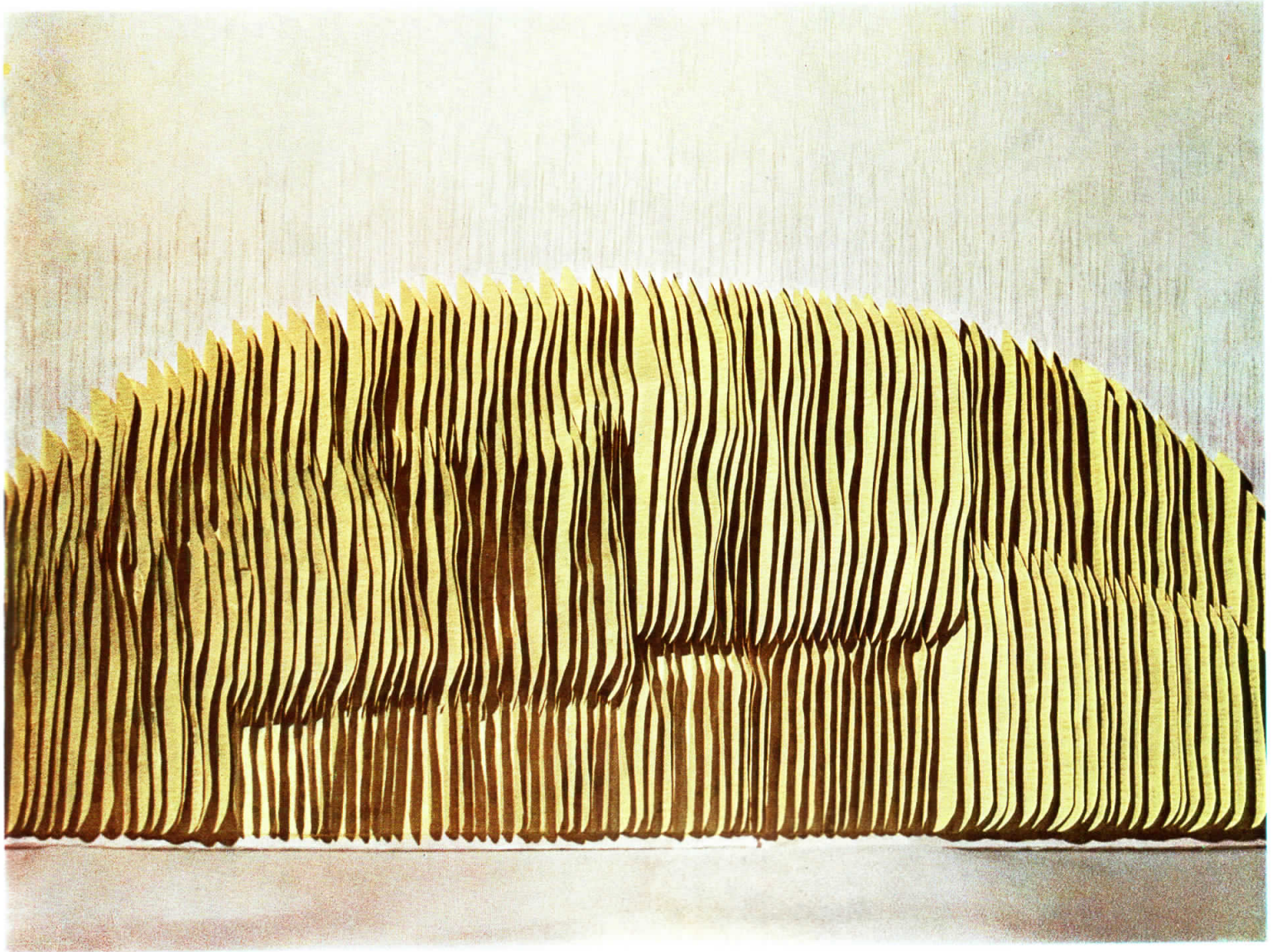

74 | 75
zastor novega gledališča v Zenici
Nagrada BORBE 1979
za najboljšo arhitektonsko rešitev
arh. Ugljenu in arh. Finciju

76 | 77
detajl zastora zeniškega gledališča

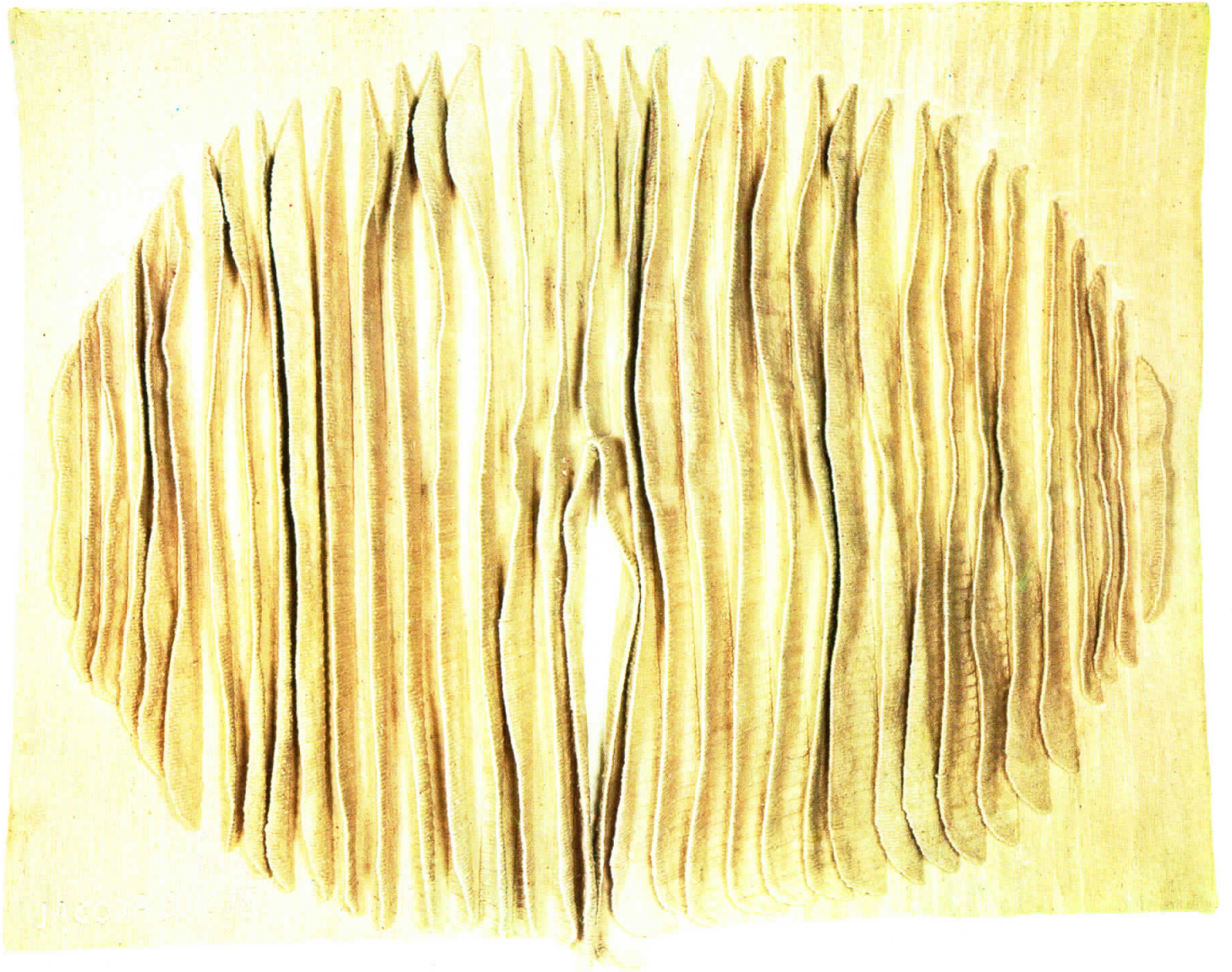

78
CRNO LISTANJE
sisal i kostrijet
Palača Elektroprivrede Sarajevo

78

1941—1948

hodila v osnovno šolo v Splitu; obiskovala večerno likovno šolo prof. A. Kaštelančiča;

1949

v prvi generaciji, ki je prišla na novo Akademijo za uporabno umetnost; študirala najprej v razredu prof. Tomaševića, pozneje pa sta bila njena profesorja B. Hegedušič in K. Angeli Radovani;

1950

hodila k predavanjem iz zgodovine umetnosti na Filozofski fakulteti v Zagrebu;

1951

v tem času se je družila s pripadniki skupine mladih slikarjev in arhitektov v Zagrebu (EXAT 51; npr. V. Richter, I. Picelj, A. Srnc in drugi), ki je raziskovala nove možnosti izražanja v slikarstvu, arhitekturi in industrijskem oblikovanju;

1952

študijsko potovanje v Rim, kjer se je srečala z etruščansko in s primitivno italijansko umetnostjo; v Eksperimentalnem centru rimske Cinecittà je študirala kostum in filmsko scenografijo, v beneškem Mednarodnem centru za kostumografijo pa še posebej zgodovinski kostum;

1953

se je vpisala na dunajsko Akademijo za uporabno umetnost, kjer je študirala na oddelku za notranjo arhitekturo in na oddelku za tekstil; delala je scenografske osnutke za Schönbrunnsko gledališče in dosegla ob diplomii Prix d'Honneur;

1954

študijska potovanja v Nemčijo, Francijo in na Holandsko;

1954—1955

živela v Jugoslaviji in se ukvarjala predvsem s kostumom in scenografijo; vrsta gledaliških izvedb v Zagrebu, Osijeku in Splitu kot tudi na splitskih in dubrovniških festivalih drame, glasbe in baleta; posebej jo je zanimal balet kot možnost za oblikovanje razmerja med statičnimi in dinamičnimi prvina — prostorom, ploskvijo, človeško figuro, barvo in svetlobo;

1956

živela v Rimu, kjer je utrdila prijateljstvo in sodelovanje z B. Košakom ter se odločila za avantgardno kostumografijo in oblikovanje;

1957

v Zagrebu osnovana skupina S. I. O. (industrijsko oblikovanje); Jagoda Buić se je dejavno udeleževala že samega snovanja te skupine in sodelovala z arhitektoma Vj. Richterjem in B. Bernardijem kot tudi z drugimi člani skupine; študijska potovanja po skandinavskih državah;

1962

dobila prvo pomembnejše naročilo za izdelavo tapiserije (Zvezni izvršni svet); v tem času se je odločila za tapiserijo in se ji posvetila kot svoji temeljni likovni zavzetosti;

1963

srečanje s Pierrom Paulijem, ki je osnoval bienale tapiserije v Lausannu in bil njegov komisar;

kritično gledanje na tradicionalno tapiserijo in pomembno sodelovanje pri oblikovanju novega sloga, ki so ga pozneje imenovali »slovanski val«;

1964

prva samostojna razstava v Splitu;

1965

ob sodelovanju na 2. bienalu tapiserije v Lausannu je dokončno pretrgala zveze z izročilom ploskovite tapiserije ter prva razstavila reliefne in predrte tapiserije, pri čemer je poudarila tudi uporabo novih materialov;

1967

na razstavi »Od zasnove do uresničenja« v Lausannu je umetnica opredelila svoja avantgardna prizadevanja tako, da

je razstavila osnutek prve prostorske tapiserije, ki ga je malo pozneje tudi izvedla in razstavila na bienalu v São Paulu (to tapiserijo je odkupil Stedelijkmuseum v Amsterdamu);

1968

sprejela povabilo na bienale v Benetkah (»Smer raziskovanja od informela k novim strukturam«); z njeno navzočnostjo je tapiserija privikrat doživela enakopravno obravnavanje, takšno, kot so ga bile deležne druge smeri moderne umetnosti; sodelovala z Mildred Constantine, ki je napisala knjigo Beyond Craft: the Art Fabric (Več kot umetna obrt: umetniška tkanina);

razstavna dejavnost in študijska potovanja v notranjost Peruja in Brazilije;

1969

razstave v New Yorku, Amsterdamu in Madridu so popolnoma uveljavile t. i. »slovanski val« in potrdile osebni prispevek Jagode Buić k novim usmeritvam tapiserije, ki so jih sočasno razvijali tudi poljski in češki ustvarjalci; dokončala je prenavljanje zgodovinskih prostorov Kolorine v Dubrovniku, v katerih si je uredila delavnico;

1970

razstavljala skupaj z Janezom Bernikom in Dušanom Džamonjo v jugoslovanskem paviljonu na beneškem bienalu ter z Magdaleno Abakanowicz v Lausannu;

1971

sodelovala na razstavi ROSC 71 v Dublinu, kjer je spoznala Henryja Moora;

1972

odpotovala v ZDA, kjer je gostovala s predavanji na univerzi Cranbrooke v Detroitu;

1973

umetnica se je posvetila preučevanju možnosti, ki bi jih imela tapiserija na prostem (razstava: »Formes mouvantes sur l'eau et sur le vent«, tj. Oblike, ki se gibljejo na vodi in v vetru); organizirala s pristnimi tkalkami v Jugoslaviji skupinsko delo; naselila se je v Parizu, kjer je odprla svoj atelje; ustvarjala skupinske kompozicije svojih oblik ter pri tem poudarjala problem prostora in svetlobe;

na avantgardni manifestaciji v Bordeauxu, naslovljeni »Osem umetnikov na ulici«, pri kateri so sodelovali tudi Paul Burri, Piotr Kowalski, Abakanowicz idr., je razstavila svoje »osebe iz Macbetha«;

1974

potovanje v Kanado, kjer je sodelovala na kongresu o poteh in načinih oživiljanja nacionalnih tradicij tkanja;

1975

kot najvišje potrdilo svojih raziskovanj možnosti sodobne tapiserije in izvedb le-te je dobila največjo svetovno nagrado za umetniško ustvarjanje: Grand Prix XIII. bienala v São Paulu;

1976

za posebne zasluge v pospeševanju kulture je dobila Herderjevo nagrado, ki jo podeljuje dunajska univerza;

1977

veliko razstavljala, retrospektivni razstavi v Nantesu in Düsseldorfu;

v sodelovanju z arhitektom Zlatkom Ugljenom izdelovala osnutek praznične zavese za novo gledališče v Zenici;

1978

izvedla pomembno naročilo za Muzej arheoloških spomenikov v Splitu in veliko tapiserijo za Palačo elektrogosposdarstva v Sarajevu (arhitekt Ivan Štraus);

sprejela vabilo francoskega ministrstva za kulturo in zda, sodeluje v akciji oživiljanja obnovljenih spomenikov francoske arhitekture (Avignon, Bourges, Châteauroux).

Tekstovi umetnika Izjave — Intervjui

Irina SUBOTIĆ
Beograd

1963

—, U tapiseriju je utkano vrijeme. — TELEGRAM, Zagreb, 19. jul 1963.

MAGDA WELTRUSKY, Zaustavljene boje. Tapiserija — poetski dio rada Jagode Buić. — SVIJET, Zagreb, 1. decembar 1963, br. 17, str. 28—29.

1965

JEAN-LUC DAVAL, Renaissance ou résurrection? Deuxième Biennale internationale de la tapisserie. Deux expériences déterminantes. — JOURNAL DE GENÈVE, Genève, 26—27 juni 1965.

B. SAVOVIĆ, Dijalog osnove i potke. — Borba, Beograd, 26. novembar 1965.

1966

M. ALKOVIĆ, Da se ožive stare tehnike. Jagoda Buić izlaže u Dubrovniku svoje tapiserije. — POLITIKA, Beograd, 19. avgust 1966.

SAUD AHMETOVIĆ, Jagoda Buić: Tradiciji dati impuls suvremene problematike. Uz izložbu tapiserije u Bokaru. — DUBROVACKI VIJESNIK, Dubrovnik, 20. avgust 1966.

A. S., Jagoda Buić: Dijalog osnove i potke. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 26. avgust 1966.

V. FRAJLIĆ, Tkanje pjeva samo sobom. — GLAS SLAVONIJE, Osijek, 21. decembar 1966.

1967

I[VANKA] B[EŠEVIĆ], Prevazići klasičnu tapiseriju. — POLITIKA, Beograd, 24. januar 1967.

DRAGOSLAV DJORDJEVIĆ, »Tkanje pjeva samo sebe«. Susret sa poznatim umetnikom tapiserije Jagodom Buić. — BORBA, Beograd, 3. februar 1967.

MIODRAG DJORDJEVIĆ, Postoji samo nastavljanje. Razgovor sa Jagodom Buić. — KNJIŽEVNE NOVINE, Beograd, 15. april 1967.

1967

D. ERCEG, U Sao Paolo — 5 minuta prije 12. Jagoda Buić: »Zatočena« kratkoćom vremena. — VJESNIK, Zagreb, 7. maj 1967.

VOJO ŠILJAK, Treća dimenzija tapiserije. — TELEGRAM, Zagreb, 30. jun 1967.

—, Bossa nova e macumba encantam iugoslovo. — FOLHA DE SAO PAULO, Sao Paolo, 24. septembar 1967.

ELIANA HABERLI, A mulher na Bienal. — FOLHA DE SAO PAULO, Sao Paolo, 24. septembar 1967.

—, Jagoda quase foi premiada. — O ESTADO DE SAO PAULO, Sao Paolo, 29. septembar 1967.

1968

M[IODRAG] S. M[AKSIMOVIĆ], Jagoda Buić: suština novog — osmišljeno vraćanje sebi. — POLITIKA, Beograd, 8. septembar 1968.

T. BUTORAC, Jagoda Buić: Mutni su kanali suvremene umjetnosti. — VJESNIK, Zagreb, 3. decembar 1968.

1969

JAGODA BUIĆ, (Tekst u katalogu izložbe PERSPECTIF IN TEXTIEL). — STEDELIJK MUSEUM, Amsterdam, 17. januar — 2. mart 1969.

VERA JANCIOĆ, Utkana mašta. — BORBA, Zagreb, 8. mart 1969.

JAGODA BUIĆ, De la tapisserie... (Tekst u katalogu izložbe). — Galerie ALICE PAULI, Lozana, 4. septembar — 11. oktobar 1969.

1970

KRESO SPELETIĆ, Modre površine snova. — START, Zagreb, 22. april 1970.

MARINA TRUMIĆ, Avantura tapiserije. Jagoda Buić o sebi, svojoj umetnosti i svom shvatanju moderne tapiserije. — SVIJET, Sarajevo, 3. jul 1970.

V. MIRKOVIĆ, Zajednički nazivnik. Razgovor sa Jagodom Buić o jugoslovenskom paviljonu na Venecijanskom bijenalu. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 4. jul 1970.

D. PATAKOVIĆ, Naša umetnost kuca tuđim srcem. — EKSPRES, Beograd, 8. juli 1970.

1970

P. SKUTARI, Oslonac — narodna umjetnost. Uz izložbu Jagode Buić. — KARLOVAČKI TJEDNIK, Karlovac, 26. novembar 1970.

1971

J. Š., U »slavenskom valu«. — VJESNIK, Zagreb, 26. januar 1971.

1972

CLAUDE MORAND, L'espace du dehors. Journal de la tapisserie. — LA GALERIE, Pariz, jun 1972. br. 117.

M. G., »Dubrovnik — moja domovina«. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 3. avgust 1972.

J. W., Jagoda Buić à «La Demeure» où elle expose une «Tapisserie-prélude». — LE FIGARO, 12. decembar 1972.

1973

BUIĆ JAGODA, (Tekst u katalogu Textilreliefs izložbe sa M. Abakanowicz). — GALERIE ALICE PAULI, Lozana, 14. jun — 31. jul 1973.

M., Iz trodimenzionalnosti — u prostor. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 25. jun 1973.

PIERRE PARET, Jagoda Buić face à Macbeth. — SUD-OUEST, Bordo, 7. oktobar 1973.

JOSIP DEPOLO, Prvi put — tapiserije skulpture. — POLITIKA, Beograd, 3. novembar 1973.

**Predgovori kataloga
Prikazi samostalnih
izložbi i važniji članci**

Irina SUBOTIĆ
Beograd

1964

F. LENTIĆ, Krv i zlato. Izložba tapiserija Jagode Buić u splitskoj Galeriji umjetnina. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 3. decembar 1964.

1965

JURE KAŠTELAN, »Nemam seke da joj se potužim nego vezu svome jedinome...« — TELEGRAM, Zagreb, 7. maj 1965.

Z. G., Jugoslavija u prvim redovima. Izvanredan uspjeh Jagode Buić na Drugom međunarodnom bijenalu tapiserije u Lausannu. — TELEGRAM, Zagreb, 8. oktobar 1965.

KRUNO PRIJATELJ, Uz tapiserije Jagode Buić. — MOGUĆNOST, Split, 1965. br. 2.

1966

TOMISLAV SULJAK, Tapiserije Jagode Buić. — DUBROVAČKI VJESNIK, Dubrovnik, 25. avgust 1966.

JURE KAŠTELAN, Jagoda Buić. Predgovor u katalogu. — TVRDJAVA BOKAR, Dubrovnik, avgust-septembar 1966.

ČELIĆ STOJAN, Jagoda Buić. — UMETNOST, Beograd, 1966, (oktobar, novembar, decembar), br. 8, str. 126.

1967

M[OMA] K[APOR], Tapiserije Jagode Buić. — KNJIZEVNE NOVINE, Beograd, 21. januar 1967, god. XIX, br. 293.

D[EJAN] PATAKOVIC, Vunene slike. Jagoda Buić izlaže u Beogradu. — POLITIKA EKSPRES, Beograd, 21. januar 1967.

PAVLE VASIĆ, Prvi put u Beogradu. Jagoda Buić — POLITIKA, Beograd, 28. januar 1967.

DRAGOSLAV DJORDJEVIĆ, Jagoda Buić. Predgovor u katalogu samostalne izložbe. — ZIMSKI SALON LIKOVNOG SUSRETA, Subotica, 3—13. februar 1967.

MARIJA PUŠIĆ, Draž tapiserije. Samostalna izložba Jagode Buić u Galeriji beogradskog Kulturnog centra. — OSLOBODJENJE, Sarajevo, 5. februar 1967.

MILJANA LAKETIĆ, Jagoda Buić: »Ruka koja ostavlja pouzdan zapis...« — PRAKTIČNA ŽENA, Beograd, 10. februar 1967, str. 2—4.

ÁCS JÓZSEF, A faliszönyeg legnagyobb művésze. Jagoda Buić kiállítása a belgrádi Művelődési Központban. — MARGYAR SZO, Novi Sad, 16. februar 1967.

TOROK SANDOR, Jagoda Buić szöttesei. — KÉPES IFJÚSÁG, Novi Sad, 18. februar 1967.

JESA DENEGRI, Jagoda Buić. Galerija Kulturnog centra. — UMETNOST, Beograd, april, maj, juni 1967. br. 10, str. 101—102.

ANDRE KUENZI, Troisième biennale de la tapisserie à Lausanne. — LA GAZETTE LITTÉRAIRE, Lozana, 9. jun 1967.

PIERRE RESTANY, Le Bienal de Sao Paulo. — DOMUS, decembar 1967 — januar 1968, str. 51.

JURE KAŠTELAN, (Predgovor u katalogu izložbe Jagode Buić). — GALERIJA KULTURNOG CENTRA BEOGRADA, Beograd, 1967.

ARH. VJENCESLAV RICHTER, (Predgovor u katalogu izložbe Jagode Buić). — GALERIJA KULTURNOG CENTRA BEOGRADA, Beograd, 1967.

1968

JORGE ROMERO BREST (Predgovor u katalogu). Obras de Jagoda Buić. — CENTRO DE ARTES VISUALES DEL INSTITUTO TORCUATO DI TELLA, Buenos Aires, mart-april 1968.

E. R., Jagoda Buić. — LA PRENSA, Buenos Aires, 11. april 1968.

T[OMISLAV] H[RUŠKOVEC], Uspjeh tapiserije Jagode Buić. — REPUBLIKA, Zagreb, 1968, br. 8-9, avgust-septembar, s. 508.

MIRJANA GREBLO, Zlatne ruke Jagode Buić. — MATICA, Zagreb, decembar 1968, god. XVIII, br. 12, str. 462—463.

1969

ALEKSANDER BASSIN, Jagoda Buić. Naši sodobni slikarji in kiparji. — DELO, Ljubljana, 26. april 1969.

ZORAN KRŽIŠNIK, Jagoda Buić (izvod iz kritike). Predgovor u katalogu izložbe. — GRUPA 69, Ljubljana, jun 1969.

1970

ZORAN KRŽIŠNIK, Bernik-Buić-Džamonja (Predgovor u katalogu Jugoslovenskog paviljona. XXXV. bijenale u Veneciji). Isti tekst u katalogu: XXXV BIENNALE INTERNAZIONALE D'ARTE, Venecija, 24. jun — 25. oktobar 1970.

JESA DENEGRI, La tapisserie gestuelle de Jagoda Buić. — OPUS INTERNATIONAL, Pariz, jun 1970, br. 18, str. 28-29.

ZORAN KRŽIŠNIK, Jagoda Buić (Predgovor u katalogu Jagode Buić. Jugoslovenski paviljon. XXXV bijenale u Veneciji). 1970.

D. SCHWAGERMANN, Jagoda Buić (Predgovor u katalogu Wandkleden). — STICHTING KUNST EN BEDRIJF, Amsterdam, br. 1, 1970.

1971

A. K., Artistes contemporains à la Galerie Pauli: tapisserie, peinture, sculpture et gravure. — GAZETTE DE LAUSANNE, Lozana, 21. februar 1971.

JEAN-LUC DAVAL, Lettre de la Suisse romande, et de Zurich. La Ve Biennale de la Tapisserie. — ART INTERNATIONAL — THE LUGANO REVIEW, 20. oktobar 1971, XV/8, str. 41—47.

1972

MOMA KAPOR, Tapiserije Jagode Buić (Predgovor u katalogu). — GALERIJA RADNIČKOG UNIVERZITETA RADIVOJ ČIRPANOV, Novi Sad, 21. april — 2. maj 1972.

JURE KAŠTELAN (Predgovor u katalogu samostalne izložbe). — UMJETNIČKA GALERIJA, Dubrovnik, 10. jul — 31. jul 1972.

KRUNO PRIJATELJ, Poezija dalmatinskog tla. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 27. avgust 1972.

ANDRE FILIPIĆ, Veliki likovni trenutak. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 5. septembar 1972.

FRANC ZALAR, Novo obdobje tapiserije. — DNEVNIK, Ljubljana, 7. oktobar 1972.

JANEZ MESESNEL, Jagoda Buić. — DELO, Ljubljana, 18. oktobar 1972.

1972

ALEKSANDER BASSIN, Likovni zapiski. Tapiserije Jagode Buić. — NAŠI RAZGLEDI, Ljubljana, 24. novembar 1972.

—, (Predgovor u katalogu BUIĆ — DAQUIN — GRAU-GARIGA) ESPACES TISSES. — LA GALERIE DE L'ESPACE PIERRE CARDIN i LA GALERIE LA DEMEURE, Pariz, 17. maj — 17. jun 1972.

1973

JEAN-LUC DAVAL, De la tapisserie au textile relief (Predgovor u katalogu TEXTILRELIEF J. Buić i M. Abakanowicz). — GALERIE ALICE PAULI, Luzana, 14. jun — 31. jul 1973.

JEAN-LUC DAVAL, De la tapisserie au »Textil-Relief«. A propos de Magda Abakanowicz et de Jagoda Buić. — ART INTERNATIONAL — THE LUGANO REVIEW, summer 1973, XVII/6, str. 20—21, 96—97.

PIERRE PARET, Pour un bilan des arts plastiques. — SUD-OUEST, Bordo, 9. oktobar 1973.

GENEVIEVE BALERETTE, Art of the times — Art d'aujourd'hui. — LE MONDE, Pariz, 17. oktobar 1973.

MILDRED CONSTANTINE — JACK LENOR LARSEN, Beyond craft — THE ART FABRIC. Njujork, 1973.

ANDRE KUENZI, La nouvelle tapisserie. — EDITIONS DE BONVENT, Zeneva, 1973.

Prikazi grupnih izložbi i manji članci o umetniku

Irina SUBOTIĆ
Beograd

1963

DOBRILA STOJANOVIĆ, Savremena jugoslovenska tapiserija (Predgovor u katalogu SAVREMENA JUGOSLOVENSKA TAPISERIJA). — MUZEJ PRIMENJENE UMETNOSTI, Beograd, 1963.

1964

—, Tapiserije Jagode Buić u Galeriji umjetnina u Splitu. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 18. novembar 1964.

1965

ANDRÉ KUENZI, Lausanne: 2e biennale internationale de la tapisserie. — GAZETTE DE LAUSANNE, Lozana, 19/20. juni 1965.

FRANK ELGAR, Lausanne: 17 pays, 85 artistes à la deuxième Biennale de la tapisserie. — CARREFOUR, Pariz, 23. juni 1965.
GEORGES BOUDAILLE (O J. Buić na međunarodnom bijenalu tapiserije u Lozani). — LES LETTRES FRANÇAISES, Pariz, 24. jun 1965.

C. DOELMAN, Biennale der tapitkunst nieuwe weger, maar ook een onbevredigende manier van samenstelling. — NIEUWE ROTTERDAMSE COURANT, Rotterdam, 26. jun 1965.

JEAN-LUC DAVAL, Renaissance ou résurrection? Deuxième Biennale internationale de la tapisserie. — JOURNAL DE GENÈVE, Ženeva, 26—27. juni 1965.

P. M. GRAND (O J. Buić na II međunarodnom bijenalu tapiserije u Lozani). — LE MONDE, Pariz, 2. juli 1965.

RENE DEROUILLÉ (O J. Buić na II međunarodnom bijenalu tapiserije u Lozani). — DERNIERES HEURES LYONNAISES, Lion, 5. juli 1965.

E. J. KALF, Biennale Lausanne open perspectieven voor uitbreiding der textiele kunst. — HAARLEMS DAGBLAD, Harlem, 2. avgust 1965.

ANDRÉ KUENZI (O J. Buić na II međunarodnom bijenalu tapiserije u Lozani). — GAZETTE DE LAUSANNE, Lozana, 19. 20. i 21./22. avgust 1965.

—, (O J. Buić na II međunarodnom bijenalu tapiserije u Lozani). — NEWSWEEK, 23. avgust 1965.

RENÉE BOULLIER, La deuxième biennale de la tapisserie à Lausanne. — LA NOUVELLE REVUE FRANÇAISE, Pariz, 1. septembar 1965, str. 539—541.

ANTE BEZIĆ, U avangardi. Jagoda Buić je svojom tapiserijom na bijenalu u Lausanni postigla najveći međunarodni uspjeh od naših likovnih umjetnika u 1965. godini. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 31. decembar 1965.

1967

N. N., Tapiserija Jagode Buić. — SUBOTICKE NOVINE, Subotica, 10. februar 1967.

ANDRÉ KUENZI, Troisième Biennale de la tapisserie à Lausanne. — LA GAZETTE LITTÉRAIRE, Lozana, 10—11. jun 1967.

A[NDRÉ] K[UENZI], Du projet à la réalisation. — LA GAZETTE LITTÉRAIRE, Lozana, 10—11. jun 1967.

JEAN ROLLIN, Oui aux recherches, mais il faut appeler les choses par leur nom. La biennale de la tapisserie à Lausanne. — HUMANITE, Pariz, 23. jun 1967.

ANDRÉ WEBER, La Biennale internationale de la tapisserie à Lausanne. — JUVENAL, Pariz, 7. jul 1967.

ARIANNA GIACHI, Die neue Kunst des Gobelins. III Internationale Teppich-Biennale in Lausanne. — FRANKFURTER ALLGEMEINE, Frankfurt, 24. jul 1967.

LUDWIG SCHULTHEIS, III. Biennale Internationale de la tapisserie Lausanne. — KUNST + HAND WERK, Leipzig, jul 1967, br. 7, str. 21—26.

E. J. KALF, Hademdaagse wandtapijten op biennale te Lausanne. — STIJL, Amsterdam, br. 9. septembar 1967.

A. AMIDŽIĆ, Interes za tapiserije Jagode Buić u Sao Paulo. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 11. novembar 1967.

M[OMA] PUDAR, Veliki uspeh naše likovne ekipe. — POLITIKA, Beograd, 12. novembar 1967.

ASHTON DARE, IX Bienal de Sao Paulo. Notes from an innocent abroad. — ARTS MAGAZINE, novembar 1967, p. 24.

MICHEL RAGON, Qu'arrive-t-il à Sao Paulo? — CIMAISE, Pariz, 1967, br. 83/84, str. 49.

BORIS VIZINTIN, Jugoslavija (Predgovor u katalogu). — NO-NA BIENAL DE SAO PAULO, 1967.

1968

—, Pohvale jugoslovenskim umetnicima u Sao Paolu. — BORBA, Beograd, 17. januar 1968.

T. S., J. Buić — otkriće Bijenala. Uspjeh jugoslovenskih umjetnika u Sao Paolu. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 17. januar 1968.

[TOMISLAV HRUSKOVEC], Međunarodni uspjesi Jagode Buić. — TELEGRAM, Zagreb, 19. januar 1968.

V[LADIMIR] MALEKOVIĆ, Pohvale bez nagrada. — VJESNIK, Zagreb, 21. januar 1968.

—, Veliki uspjeh Jagode Buić. — POLITIKA, Beograd, 26. maj 1968.

[G], Ponovo u Bokaru. Izložba tapiserije Jagode Buić u Dubrovniku. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 21. avgust 1968.

M. ALKOVIĆ, Kulturno-zabavna panorama dubrovačkog leta. Tapiserije Jagode Buić opet u tvrdavi Bokar. — POLITIKA, Beograd, 24. avgust 1968.

M[LADENKA] KADIĆ-ŠOLMAN, 3. zagrebački salon. — REPUBLIKA, Zagreb, avgust-septembar 1968, god. XXIV, br. 8-9, str. 542—543.

1969

T. F., Perspectief in textiel. — EINDHOVENS DAGBLAD, januar 1969.

MAGDA VAN EMDE BOAS, Perspectief in textiel. — NWE. R'DAMSE CRT., 1. februar 1969.

MARIUS VAN BEEK, Kleden als tentem, reuzenmaskers, wanden of schimmige gestalten. — DE TIJD, 4. februar 1969.

JACK LENOR LARSEN, The New Weaving. — CRAFT HORIZONS, Njujork, mart/april 1969, str. 23.

—, A Lausanne, s'est ouverte la IV Biennale internationale de la tapisserie. — LA NOUVELLE REVUE DE LAUSANNE, Lozana, 13. jun 1969.

ANNEMARIE MONTBIL, Wände aus Wolle. — NATIONAL-ZEITUNG, FEUILLETON, Bazel, 20. juni 1969.

V. M[IRKOVIĆ], Tapiserije Jagode Buić. — SLOBODNA DALMACIJA, 3. septembar 1969.

—, Mit alten Mitteln Neues kreieren. — ST. GALLER TAGBLATT, 7. oktobar 1969.

—, Wovenstory. — THE AMBASSADOR, London, 1969, br. 4, str. 35.

KATARINA ADANJA, Tapiserija. — JUGOSLOVENSKI MOZAIK, Beograd, 1969, str. 130. Izd. REVIJA & BORBA.

1970

C., »Rasema«. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 23. maj 1970.

S. Z., Pot k preosnovi bienala? Bernik, Buićeva in Džamonja v Benetkah. — DNEVNIK, Ljubljana, 19. jun 1970.

RAUL CHAVARRI POTPETA, Una gran exposicion de experiencias artistico textiles. — TAPICERIAS GANCEDO, Madrid, proleće 1970.

ALEKSANDER BASSIN, Le na vitez v znamenju konvencije. — DELO, Ljubljana, 11. juli 1970.

ZORAN PAVLOVIĆ, Sumrak rutinske avangarde. — POLITIKA, Beograd, 18. juli 1970.

E[LENA] CVETKOVA, Kvaliteta i razvoj. J. Buić, D. Džamonja i J. Bernik izlažu ove godine na Venecijanskom bijenalu. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 18. jul 1970.

JOSIP DEPOLO, Lagana smrt umetnosti na venecijanskoj laguni. — NIN, Beograd, 19. jul 1970.
JOSIP DEPOLO, Trenutak skulpture. — NIN, Beograd, 23. avgust 1970.

1971

GEORGES BOUDAILLE, Actualité de la recherche murale. — LETTRES FRANÇAISES, 30. juni 1971.
JEAN-LUC DAVAL, Lettre de la Suisse Romande, et de Zurich. La Ve Biennale de la Tapisserie. — ART INTERNATIONAL, Lugano, 20. oktobar 1971, XV/8, str. 43.
EMER O'KELLY, Visual ROSC Feast... — THE SUNDAY PRESS, Dublin, 24. oktobar 1971.
JEANINE WARNOD, Pêle-mêle: bijoux vikings et «nanas» dc Saint-Phalle. — LE FIGARO, Pariz, 29. oktobar 1971.
JACK LENOR LARSEN, "The greatest craft show on earth..." — CRAFT HORIZONS, Njujork, oktobar 1971.

1972

RADOSLAV PUTAR, Jugoslawien (Predgovor u katalogu EXEMPLA '72). — INTERNATIONALE HANDWERKSMESSE, Minhen, 8—16. april 1972.
GRACIA CUTULI, El tapiz y su evolucion actual. — ESILO, Buenos Aires, decembar 1972.

1973

JEAN-LUC DAVAL, Sixième Biennale de la tapisserie: entre l'art et l'objet. — JOURNAL DE GENEVE, Zeneva, 24. jun 1973.
J[EAN] J[ACKUES], A Lausanne, la révolution de la tapisserie. — LE NOUVEAU JOURNAL, Pariz, 23. jun 1973.
KURT-LEONHARD, Vom Bildteppich zum Textil-bild. — SEIFT UND RUNFT, 30. jun 1973.
ANNEMARIE MONTEIL, Was heisst schon Fortschritt? Im Kunstmuseum Lausanne: 6. Biennale der Tapisserie. — NATIONAL-ZEITUNG, Bazel, 2. jul 1973.
KLAUS COLBERG, Geknüpft Träume am Genfer See. — BADISCHE NEUESTE NACHRICHTEN, 11. jul 1973.
DOMINIQUE BORD, L'histoire d'une révolution; 6e Biennale internationale de la tapisserie de Lausanne. — LA SUISSE, Zeneva, 15. jul 1973.
ANNEMARIE MONTEIL, Geknüpft Kunst. 6. Tapisserie-Biennale in Lausanne. — ZEITLUPE, 15. jul 1973.
FRANÇOIS ALBÈRA, 6e Biennale Internationale de la Tapisserie. — VOIX OUVRIERE, Zeneva, 31. jul 1973.
WERNER VETTER, Immer an dem Strick lang. — BADISCHE ZEITUNG, Freiburg, 8. avgust 1973.
DANIEL GIRALT-MIRACLE, La VI Bienal Internacional del tapiz, en Lausana. — DESTINO, Barcelona, 18. avgust 1973.
RENÉ DEROUILLÉ, Remous à propos de la VIme Biennale de la tapisserie de Lausanne. — LE DAUPHINE LIBÉRE, Grenobl, 20. avgust 1973.
DORIS SCHMIDT, Textilkunst — eine Selbstbehauptung? Zur 6. Biennale der Tapisserie in Lausanne. — SUDEUTSCHE ZEITUNG, 25/26. avgust 1973.
—, (Tekst povodom VI Bijenala tapiserije u Lozani). — TY-GODNIK POWSZECHNY, Krakov, 2. septembar 1973.
URLICH SEELMANN-EGGEBERT, Raumobjekte statt Webteppichen. — WESER-KURIER, Bremen, 27. septembar 1973.
GIANNI MARUSSI, Biennale dell'arazzo, Losanna. — LE ARTI, Milano, septembar 1973.
MARGARETA ROMDAHL, Tapisseribiennalen: Knutet mot korsväg. — DAGENS NYHETER, Stokholm, 3. oktobar 1973.
PIERRE PARET, Réalité de la tapisserie. — SUD-OUEST, Bordo, 7. oktobar 1973.
ARNOLD KOHLER, Quand la tapisserie devient un théâtre textile. — TRIBUNE DE GENEVE, Zeneva, 9. oktobar 1973.

1932

[M. HANZLOVSKI], Nagrada — bez nagrade. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 11. januar 1962.

—, Podijeljene su nagrade grada Zagreba. — TELEGRAM, Zagreb, 11. maj 1962.

—, Dodijeljene nagrade grada Zagreba. — VJESNIK, Zagreb, 1962.

1963

DRAGOSLAV DJORDJEVIĆ, Savremena jugoslovenska tapiserija. — BORBA, Beograd, 7. avgust 1963.

M. K., Prva izložba jugoslovenske tapiserije. — POLITIKA, Beograd, 9. avgust 1963.

1964

M[ARIJA] GRGIČEVIĆ, Mladenački »Hamlet«. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 12. februar 1964.

NASKO FRNDIĆ, Nepotpun uspjeh. »Hamlet«. — BORBA, Zagreb, 13. februar 1964.

TOMISLAV LALIN, Tri proslave — tri događaja. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 19. februar 1964.

1965

MIRKO FRUHT, Upoređenje uspeha i slabosti. — BORBA, Beograd, 28. maj 1965.

—, Izložba jugoslovenske tapiserije. — VJESNIK, Zagreb, 30. septembar 1965.

—, Jagoda Buić prva nagrada za tapiseriju. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 11. oktobar 1965.

—, Prva nagrada Jagodi Buić. — TELEGRAM, Zagreb, 5. novembar 1965.

Dr. KATARINA AMBROZICS, Szönyeg tervezés (Predgovor u katalogu izložbe JUGOSZLAV SZONYEG ES KISPLASZTIKA). — ERNST MUZEUM, Budimpešta, decembar 1965.

1966

JOZO PULJIZEVIĆ, Odluka koja znači — protest. — VJESNIK U SRIJEDU, Zagreb, 18. maj 1966.

ANTOANETA PASINOVIĆ, Zagrebački salon '66. — STUDENTSKI LIST, Zagreb, 24. maj 1966.

JOSIP DEPOLO, Zagrebački salon '66. — POLITIKA, Beograd, 29. maj 1966.

JURAJ BALDANI, Tri izložbe »Zagrebačkog salona«. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 4. jun 1966.

M[IRKO] F[RUHT], Presek stvarnih mogućnosti. — BORBA, Beograd, 17. jun 1966.

—, Djela-Ličnosti (O programima i izvođačima). — FESTIVALSKA NOVIŠTA, XVII Dubrovačke ljetne igre, 18. avgust 1966, br. 18.

—, (Vest o izložbi Jagode Buić u Galeriji likovnih umjetnosti u Osijeku). — VJESNIK, Zagreb, 22. decembar 1966.

Dr. KATERINA AMBROZICI, Tapiseria Iugoslava (Predgovor u katalogu Expozitia de tapiserie si sculptura mica din R. S. F. Iugoslavia). — SALA DALLES, Bukurešt, 1966.

1967

K., 20 tapiserija iz Zagreba. — NEDELJNE NOVOSTI, Beograd, 15. januar 1967.

—, »Jedna nit ovog tkanja...«. — BORBA, Beograd, 17. januar 1967.

—, Jagoda Buić izlaže u Beogradu. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 18. januar 1967.

—, Francuska tapiserija u Ljubljani, zagrebačka u Beogradu. — TELEGRAM, Zagreb, 3. februar 1967.

—, Velika izložba poslijeratne hrvatske umjetnosti. — VJESNIK, Zagreb, 11. april 1967.

—, Značajna i privlačna likovna smotra. — BORBA, Beograd, 11. april 1967.

V[LADIMIR] ST[EFANOVIĆ], Izložba savremenih hrvatskih umetnika. — POLITIKA, Beograd, 11. april 1967.

ZELJKO GRUM, Predgovor u katalogu izložbe Savremena hrvatska umetnost — posleratni period. MUZEJ SAVREMENE UMETNOSTI, — Beograd, 12. april — 10. maj 1967.

V[LADIMIR] STEFANOVIĆ, Otvorena izložba savremene hrvatske umetnosti. — POLITIKA, Beograd, 13. april 1967.

BOGDAN POGAČNIK, Hrvatska umetnost v Beogradu. — DELO, Ljubljana, 14. april 1967.

DRAGOSLAV DJORDJEVIĆ, Zaustavljeni trenutak istorije. — BORBA, Beograd, 23. april 1967.

—, Naši umjetnici na bijenalu v Sao Paulu. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 26. april 1967.

DJ[ORDJE] JOVIĆ, Individualna autentičnost. — DNEVNIK, Novi Sad, 26. april 1967.

ZIVOJIN TURINSKI, Izjava povodom izložbe Savremena hrvatska umjetnost — poslijeratno razdoblje. — TELEGRAM, Zagreb, 28. april 1967.

RADMILA MATIĆ-PANIĆ, Poruke umetnika. — RAD, Beograd, 28. april 1967.

VLADIMIR ROZIĆ, Povodom snage i radoznalosti. — KNJIZEVNE NOVINE, Beograd, 29. april 1967.

D. ERCEG, U Sao Paulu — 5 minuta prije 12. — VJESNIK, Zagreb, 7. maj 1967.

N. P., Izložba savremene hrvatske umjetnosti u Sarajevu. — OSLOBODJENJE, Sarajevo, 26. maj 1967.

—, (Vest o izlaganju Jagode Buić na bijenalu u Sao Paulu). — GLAS SLAVONIJE, Osijek, 27. maj 1967.

MUHAMED KARAMEHMEDOVIĆ, Antologija savremenog. — OSLOBODJENJE, Sarajevo, 11. jun 1967.

P.-M. GRAND, La troisième biennale de la tapisserie. — LE MONDE, Pariz, 16. jun 1967.

D. P., IX bijenale u Sao Paulu. — NOVI LIST, Rijeka, 27. jun 1967.

—, Naš dio izložbe za Sao Paulo prevozi brod »Kvarner«. — VJESNIK, Zagreb, 7. jul 1967.

—, Jugoslovenski likovni umetnici na bijenalu u Sao Paulu. — POLITIKA, Beograd, 21. jul 1967.

—, (Vest o izlaganju jugoslovenskih umetnika na bijenalu u Sao Paulu). — NAŠI RAZGLEDI, Ljubljana, 26. avgust 1967.

—, Bienal: começa hoje o julgamento. Iugoslavia continua tradição dos ícones. — FOLHA DE S. PAULO, 15. septembar 1967.

—, Costa e Silva inaugura smanha ao meio-dia a IX Bienal de SP. Uma mulher triste. — FOLHA DE S. PAULO, Sao Paulo, 21. septembar 1967.

GERAEDO FERRAZ, Bienal: pouca gente no coquetel. — ESTADO DE S. PAULO, Sao Paulo, 21. septembar 1967.

—, Uma pausa na Bienal. — CIDADE DE SANTOS, Santos, 25. septembar 1967.

—, (Vest za Bienala u Sao Paulu o Jagodi Buić). — JORNAL DO BRASIL, Sao Paulo, 26. septembar 1967.

—, Museu paulista comprou a escultura do francês que recusou prêmio da Bienal. — JORNAL DO BRASIL, Sao Paulo, 27. septembar 1967.

D. PAVEŠIĆ, Uspjeh jugoslavenske izložbe. — NOVI LIST, Rijeka, 31. oktobar 1967.

—, Uspeh na jugoslovenskito umetnici na Bienaleto vo San Paulo. — NOVA MAKEDONIJA, Skoplje, 19. novembar 1967.

1968

—, Uspeh na Jugoslovenite vo Sao Paulo. — NOVA MAKEDONIJA, Skoplje, 17. januar 1968.

—, Veliki uspjeh Jugoslovena. — OSLOBODJENJE, Sarajevo, 17. januar 1968.

—, Veliki uspjeh Jugoslavije u Sao Paulu. — NOVI LIST, Rijeka, 17. januar 1968.

—, Uspeh jugoslovenskih umetnika na Bijenalu u Sao Paulu.

Bio-bibliografska građa

Irina SUBOTIĆ
Beograd

— POLITIKA, Beograd, 17. januar 1968.
E[LENA] CVETKOVA, Izvanredna afirmacija. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 19. januar 1968.
[th] [TOMISLAV HRUSKOVEC], (Vest o izložbama Jagode Buić u Buenos Airesu). — TELEGRAM, Zagreb, 19. april 1968.
V[LADIMIR] MALEKOVIĆ, Što su mogli pokazati odsutni. — VJESNIK, Zagreb, 24. maj 1968.
TONKO MAROEVIĆ, Treći zagrebački salon. — TELEGRAM, Zagreb, 31. maj 1968.
MARKO FOTEZ, Djetinjstvo teatra i tekst: Autori predstave. »Prikazanje života sv. Lovrinca mučenika«. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 27. jul 1968.
GOJKO BERIĆ, Rastanak sa Držićem. Otvorena izložba tapiserija Jagode Buić. — OSLOBODJENJE, Sarajevo, 18. avgust 1968.
OLGA BOŽIČKOVIĆ, Trijumf scenografije. — POLITIKA, Beograd, 19. avgust 1968.
JOAN KAPLAN, Tapestries (Predgovor u katalogu izložbe French-Yugoslav tapestries). — ADRIA ART GALLERY, Njujork, 14. septembar — 21. oktobar 1968.
TONKO MAROEVIĆ, Imenik ovenčanih. Izložba nagradjenih umjetnika u čast ZAVNOH-a i AVNOJ-a. — TELEGRAM, Zagreb, 6. decembar 1968.
IGOR ZIDIĆ, Opaske jednog hrvatskog motrioca o jedinoj smotri poslijeratne hrvatske umjetnosti. — ŽIVOT UMJETNOSTI, Zagreb, 1968, str. 103—116.
ZELJKA ČORAK, Treći zagrebački salon. — ŽIVOT UMJETNOSTI, Zagreb, 1968, str. 133—135.

1969
—, Nieuwe visie op het wandtapijt. — ALG. DAGBL., 21. januar 1969.
JAN DE CARPENTIER, »Perspectief in Textiel« biedt geen uitzicht. — TYPHOON, 25. januar 1969.
—, Natječaj za Zagrebački salon. — VJESNIK, Zagreb, 13. mart 1969.
C., 155 autora — 245 djela. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 8. maj 1969.
E[LENA] CVETKOVA, Još jedan promašaj. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 17. maj 1969.
VLADIMIR MALEKOVIĆ, Panorama domaće situacije. — VJESNIK, Zagreb, 20. maj 1969.
—, I. Emili nagradjen na IV zagrebačkom salonu. — NOVI LIST, Rijeka, 22. maj 1969.
Dj. M., Nagrade Zagrebačkog salona. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 22. maj 1969.
—, Nagrade Zagrebačkog salona. — VJESNIK, Zagreb, 22. maj 1969.
—, (Vest o izlaganju Jagode Buić na izložbi Grupe 69). — DELO, Ljubljana, 5. jun 1969.
G. P., U. Apollonio: »Le mérite de cette Biennale est de se situer au niveau de la création la plus novatrice«. — FEUILLE D'AVIS DE LAUSANNE, 12. jun 1969.
—, Teppich-Ausstellung. — DIE TAT, Zürich, 14. jun 1969.
JANEZ MESESNEL, Nova likovnoumetniška združba. — DELO, Ljubljana, 26. jun 1969.
—, (Vest o izlaganju Jagode Buić na izložbi Grupe 69). — BORBA, Beograd, 3. jul 1969.
—, Ponovni uspjeh Jagode Buić u Lausanni. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 3. jul 1969.
CHARLOTTE BEHRISCH, Textile raum skulpturen. Auf der IV. biennale Lausanne 1969. — KUNST + HANDWERK, Hamburg, 7. jul 1969.
EDUARD H. STEENKEN, Neuland in der Teppichkunst. — LUZERNER NEUESTE NACHRICHTEN, Lucern, 9. jul 1969.
ERNST GUNTER ENGELHARD, Zu Titos Villen reisen die Künstler. — CHRIST UND WELT, 25. jul 1969.

ERIKA BILLETTER, Die Wandteppich — Olympiade. Betrachtungen zur IV. Internationalen Biennale der Tapisserie Lausanne. — ARTIS, 8. avgust 1969, str. 36—37.
NIKO GORŠIĆ, Monopolizem grupe 69? — MLADINA, Ljubljana, 12. avgust 1969.
—, (Vest o izlaganju Jagode Buić na četvrtom zagrebačkom salonu u Beogradu). — BORBA, Beograd, 13. avgust 1969.
[d.m.], (Vest o izložbi tapiserije Jagode Buić i Poljakinje Magde Abakanowicz u Lozani). — VEČERNJI LIST, Zagreb, 1. septembar 1969.
[VANKA] BIJEŠEVIĆ, »Zagrebački salon« u Beogradu. — POLITIKA, Beograd, 12. septembar 1969.
BORIS VIZINTIĆ, Sumrak jednog biennala. — NOVI LIST, Rijeka, 24. septembar 1969.

1970

C., Jubilarni salon. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 27. mart 1970.
J. Š., U St. Pöltenu otvara se uskoro izložba »Hrvatski crteži i grafika«. — VJESNIK, Zagreb, 2. april 1970.
ZDENKO KUZMIĆ-DARKO GLAVAN, Čemu služi Salon takvog tipa? — OMLADINSKI TJEDNIK, Zagreb, 8. april 1970.
—, Jugoslovani na beneškom bienalu. — DELO, Ljubljana, 17. junij 1970.
PETER BREŠČAK, Izjemenost jugoslovenskega deleža. XXXV. beneški bienale. — DELO, Ljubljana, 24. junij 1970.
VLADIMIR MALEKOVIĆ, Eksperimentalni prostor za snobove. XXXV venecijanski bijenale likovnih umjetnosti. — VJESNIK, Zagreb, 30. jun 1970.
D. D., Smišljeno delo. — POLITIKA, Beograd, 4. jul 1970.
ZORAN ZEC, Uokolo voda u sredini likovni vatromet. — VJESNIK U SRIJEDU, Zagreb, 22. jul 1970.
—, Pošto slike Trijenala? — JUTARNJE NOVOSTI, Beograd, 23. jul 1970.
ANTE BUJAS, Puna afirmacija. — NARODNI LIST, Zadar, 1. avgust 1970.
BOGDAN POGAČNIK, Beograjski triennale — jugoslovensko nihalo. — DELO, Ljubljana, 1. avgust 1970.
—, Trijenale. — JUTARNJE NOVOSTI, Beograd, 20. avgust 1970.
DJORDJEVIĆ DRAGOSLAV, Dragi Konjoviću (Predgovor u katalogu X likovne jeseni). — Sombor, oktobar, novembar 1970.
—, Saopćenje o izložbi za Pariz. — VJESNIK, Zagreb, 17. decembar 1970.
GEORGES BOUDAILLE, Grupa »Nova tendencija« — pravo otkriće. — VJESNIK, Zagreb, 25. decembar 1970.

1971

STEVO OSTOJIC, Povratak u Pariz. — POLITIKA, Beograd, 6. februar 1971.
JURAJ BALDANI, Otvorenost svim izrazima. VI zagrebački salon. — REVIVA, Zagreb, jul 1971.
—, Što će reći... Jagoda Buić. — VJESNIK, Zagreb, 24. avgust 1971.
DOROTHY MCCARDLE, Tapestries to the Center. — THE WASHINGTON POST, 1. oktobar 1971.
—, Poklon jugoslovenskih umetnika. — EKSPRES, Beograd, 22. oktobar 1971.
—, Veliki uspjeh Jagode Buić u Dublinu. — TELEGRAM, Zagreb, 29. oktobar 1971.
Oblikovanje v Jugoslaviji 1964—1970. — Izd. DELO, Ljubljana, 1971, 20.

1971 72

BERNARD KESTER, Jagoda Buić (Predgovor u katalogu izložbe Deliberate Entanglements). — UCLA ART GALLERIES, Los Andjeles, University of California, 1971/72.

1972

M. G., Jagoda Buić u Novom Sadu. — VECERNJI LIST, Zagreb, 25. april 1972.

—, Reprezentativna izložba u Dubrovniku. — NARODNE NOVINE, Niš, 27. jul 1972.

—, (Vest o izložbi Jagode Buić i Branka Ružića u Umjetničkoj galeriji, Dubrovnik). — DNEVNIK, Ljubljana, 1. avgust 1972.

1973

R. POPOVIĆ, Jubilej »Ateljea 61«. — POLITIKA, Beograd, 3. januar 1973.

—, L'histoire d'une révolution. — LA SUISSE, Zeneva, 15. jul 1973.

ANDRE KUENZI, Une des aventures les plus passionnantes de l'art contemporain. — 24 HEURES, 15. jun 1973. ARTS, LETTRES, SPECTACLES.

PAUL-MARIE GRAND, L'aventure de la tapisserie à son heure de gloire. — LE MONDE, Pariz, 29. jun 1973, str. 19.

MAURICE FOURE, L'animation culturelle à l'heure des vendanges. «Octobre à Bordeaux». — SUD-QUEST, Bordo, 29. jun 1973.

KLAUS COLBERG, Geknüpft Träume: Wer hat in meinem Bett geschlafen? — DARMSTADTER TAGBLATT, 30. jun 1973.

SABINE MARCHAND, La 6e Biennale de la tapisserie. — LE FIGARO, Pariz, 3. jul 1973.

KLAUS COLBERG, Fleckerlteppich und Dubelsack. — DIE PRESSE, Beč, 12. jul 1973.

WERNER VETTER, Immer an dem Strick lang. — LAHRER ANZEIGER, 8. avgust 1973.

CLAUDE CHUARD, La Nouvelle Tapisserie. Un livre — Une exposition. — LA LIBERTE, 11—12. avgust 1973.

GIUSEPPE PATANE, La 6^e Biennale de la tapisserie au Palais de Rumine. — JOURNAL DE LA CONSTRUCTION DE LA SUISSE ROMANDE, Lausanne, 15. avgust 1973.

—, (Tekst povodom šestog bijenala tapisserije u Lozani). — EXPRESSO, Lisabon, 22. septembar 1973.

1966

DUBRAVKA BARETIĆ, (Tekst na otvaranju samostalne izložbe u Trvdjavi Bokar). — Dubrovnik, 1966.

1972

IVO VEJVODA, Uz tapisserije Jagode Buić (Povodom otvaranja izložbe Jagode Buić — Branko Ružić). — UMETNICKA GALERIJA, Dubrovnik, 10. jul 1972.

BERNARDO BERNARDI, Jagoda Buić: Sjećanje na Dubrovnik. Tapisserija. — Zagreb, oktobar 1972.

1965

LEOPOLD ZAHN, (Povodom II bijenala tapisserije u Lozani). — KUNSTWERK, Hamburg, jul 1965.

JINDRICH VOHENKA, Aktivni tapisserie. — TVAR, Prag, br. 11, 1965.

1967

DORE ASHTON, IX Bienal de Sao Paulo. Notes from an innocent abroad. — ARTS MAGAZINE, novembar 1967, str. 24.

1968

ROSE SLIVKA, AILEEN O. WEBB, MARGARET MERWIN PATCH. — THE CRAFTS OF MODERN WORLD (Guide to world crafts, str. 21—31). Ed. Horizon Press i World Crafts Council, 1968, New York.

1969

MILDRED CONSTANTINE and JACK LENOR LARSEN, Wall Hangings. Predgovor kataloga izložbe. — MUSEUM OF MODERN ART, Njujork, 25. februar — 4. maj 1969.

1970

Z[ELJKO] RAPANIĆ, Raznoliko, ali i nejednako. Gostovanje osječke opere u Splitu s Menottijevim »Telefonom«, Cimerosinim »Kapelnikom« i Savinovim »Tripčetom«. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 15. maj 1970.

VLADO BUŽANČIĆ, »Važno je početi, ostalo su suze i praška«. — ELLE-ONA, Ljubljana, Zagreb, Beograd, 21. maj 1970, br. 28.

BOGDAN BULJAN, Splitska drama ponovo u Zagrebu. Trodnevno gostovanje Splitskana s dva »Libra« Marka Uvodića. — VJESNIK, Zagreb, 14. decembar 1970.

1971

XX, Jagoda Buić na »Mozaiku«. — VECERNJE NOVOSTI, Zagreb, 20. januar 1971.

J. SMIT, Slegnuta prašina. Priprema za jugoslavensku izložbu u Parizu. Razgovor s Božom Bekom, komesarom sekcije za dvadeseto stoljeće. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 1. februar 1971.

D[UBRAVKA] E[RCEG]], Tapiserija na sceni. — VJESNIK, Zagreb, 11. februar 1971.

N. FRNDIĆ, Buićeva isplela impresivno klupko. — VECERNJI LIST, Zagreb, 15. februar 1971.

M[ARIJA] GRGIČEVIĆ, Svečano »Klupko«. Komedija Pere Budaka u režiji Dina Radojevića i dekoru Jagode Buić. — VECERNJI LIST, Zagreb, 15. februar 1971.

D. V. COLIĆ, Sukob bez drame. »Prikazanje Pavlimira ljeta 1971«. — VJESNIK, Zagreb, 18. avgust 1971.

A. KUDRJAVCEV, Spoj artificijelnosti i spontanosti. Palmotičev »Pavlimir« u adaptaciji i režiji Koste Spajića u parku Muzičke škole. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 19. avgust 1971.

1972

MARY JANE LELAND, Entanglements. — CRAFT HORIZONS, No 1, Njujork, februar 1972.

Z. PASIĆ, Krađu je američki milijuneri. — VECERNJE NOVOSTI, Beograd, 30. april 1972.

JEANINE WARNOD, Espaces tissés. — LE FIGARO, Pariz, 18. maj 1972.

Nepotpuni podaci

Irina SUBOTIĆ
Beograd

1955

SERVAN DUVALIER (O J. Buić na II međunarodnom bijenalu tapisserije u Lozani). — PARIS-PRESSE, Pariz, 1965.

1956

SAUD AHMETOVIĆ, Tradiciji dati impuls suvremene problematike. — DUBROVAČKI VJESNIK, Dubrovnik, 1966.

BOZIDAR BOŽOVIĆ, Iz dubrovačke letne beležnice. — KNJIŽEVNE NOVINE, Beograd, avgust 1966.

1957

—, (Kritika povodom III bijenala tapisserije u Lozani). — LA SUISSE, Zeneva, 1967 (citirano u »Oslobođenju«).

1971

RITA REIF, Tapestries? Well, Not in the Classic Sense. — Njujork, 8. mart 1971.

-jd-, Čuvajte nasade da cvijeće naraste... — STUDIO, Zagreb, 1971.

Neobjavljeni tekstovi

Irina SUBOTIĆ
Beograd

Preuzeta bibliografija

Irina SUBOTIĆ
Beograd

Dopuna bibliografije

Irina SUBOTIĆ
Beograd

1972

—, Najstroži sudac. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, avgust 1972.

1973

MAJORELLE DENISE, PLAISIRS DE FRANCE, Pariz, oktobar 1973.

(Bez godine)

JULIANE ROH, Lurçat muss Konzessionen machen. Betrachtungen zur 2. Biennale der Wandteppiche in Lausanne. — DIE KUNST UND DAS SCHÖNE HEIM, Minhen, s. d.

1975

—, «Forme tissées» de Jagoda Buic au Musée d'art moderne. — L'UNION, Reims, 4. jul 1975.

D. MARKOVIĆ, Tri meseca zbog pohvala. — VEČERNJE NOVOSTI, Beograd, 10. jul 1975.

—, Exposition de tapisseries en Cévennes. — MIDI LIBRE, Montpellier, 13. jul 1975.

DAVOR ŠOŠIĆ, Osamostaljeni svijet tkanja. — START, Zagreb, 16. jul 1975.

JEAN LOUIS PRADEL, Dans les galeries. — QUINZAINE LITTÉRAIRE, Pariz, 1. avgust 1965.

R. STANKOVIĆ, Jagoda Buić: Razboj za uspeh. — NEDELJNE NOVOSTI, Beograd, 3. avgust 1975.

O. H., Art Jagoda Buic. — L'EXPRESS, Pariz, 1. septembar 1975.

MIRJANA ŠIGIR, »Tkani hram« Jagode Buić. — VJESNIK, Zagreb, 1. septembar 1975.

ZORICA PAŠIĆ, Jagoda Buić. — TV NOVOSTI, Beograd, 5. septembar 1975.

—, Zlatno runo o katarci. — KNJIŽEVNA REČ, Beograd, 6. septembar 1975.

Z. MINOVIĆ, Čovek i njegovo sazveždje. — POLITIKA, Beograd, 4. oktobar 1975.

CÉSAR GIOBBI, Jagoda Buić. — O JURI SE RETIRA E... A BIENAL JÁ TEM UM VENCEDOR. O ESTADO DE S. PAULO, 15. oktobar 1975.

—, Jagoda Buić jedina na izložbi u Sao Paulu. — VEČERNJE NOVINE, Sarajevo, 16. oktobar 1975.

—, Prva nagrada Jagodi Buić. — POLITIKA EKSPRES, Beograd, 17. oktobar 1975.

—, »Grand prix« Jagodi Buić. — NOVI LIST, Rijeka, 17. oktobar 1975.

—, Velika nagrada Jagodi Buić. — OSLOBODENJE, Sarajevo, 18. oktobar 1975.

—, Jagoda Buić dobija »Gran pri« na Bijenalu u Sao Paulu, 18. oktobar 1975.

—, Jagoda Buić nagrajena u Sao Paulu. — DELO, Ljubljana, 21. oktobar 1975.

—, Brazil aplaudira Jugoslovenki. — VEČERNJE NOVOSTI, Sarajevo, 31. oktobar 1975.

M. HABIJANIĆ, »Tkane forme« osvojile Brazil. — VJESNIK, Zagreb, 31. oktobar 1975. (Isti tekst objavljen u: GLAS SLAVONIJE, Osijek, 1. novembar 1975; Monumentalnost tkanih formi. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 1. novembar 1975.)

—, Izuzetno priznanje Jagodi Buić. — OSLOBODENJE, Sarajevo, 2. novembar 1975.

—, Priznanje Jagodi Buić. — VJESNIK, Zagreb, 2. novembar 1975.

—, Jagoda osvojila Brazil. — POLITIKA EKSPRES, Beograd, 3. novembar 1975.

—, Priznanje na Jagoda Buic vo Brazil. — VEČER, Skopje, 3. novembar 1975.

—, Priznanje Jagodi Buić. — DELO, Ljubljana, 3. novembar 1975.

M. HABIJANIĆ, »Tkane forme« osvojile Brazil. — POLITIKA, Beograd, 3. novembar 1975. (Isti tekst prethodno objavljen u VJESNIKU, GLASU SLAVONIJE i SLOBODNOJ DALMACIJI.)

1976

J. M. N., Les tapisseries de Yagoda Buic. — L'IMPARTIEL, 26. januar 1976.

—, »Herderova nagrada« Jagodi Buić. — POLITIKA, Beograd, 14. februar 1976.

—, Herderova nagrada Jagodi Buić. — OSLOBODENJE, Sarajevo, 15. februar 1976.

—, Herderova nagrada Jagodi Buić. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 16. februar 1976.

KATARINA ADANJA, Uspeh Jagode Buić. — POLITIKA, Beograd, 21. februar 1976.

ZRNKA NOVAK, Tragovina Arijadnine niti. — OKO, Zagreb, 11. mart 1976.

—, Herderova nagrada Jagodi Buić. — BORBA, Beograd, 22. maj 1976.

—, Uručene Herderove nagrade. — OSLOBODENJE, Sarajevo, 24. maj 1976.

—, Jagodi Buić — Herderova nagrada. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 24. maj 1976.

—, Tapiserije Jagode Buić u Dubrovniku. — BORBA, Beograd, 11. jun 1976.

IVICA MLIVONČIĆ, U sazvučju s prostorom oko sebe. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 24. jun 1976.

I. PAPAC, Evropsko priznanje Dubrovniku. — VEČERNJI LIST, Zagreb, 10. jul 1976.

N. I., Dubrovniku Zlatna medalja Evrope. — POLITIKA EKSPRES, Beograd, 11. jul 1976.

J. F., Uručena priznanja Dubrovniku i Jagodi Buić. — SLOBODNA DALMACIJA, Split, 12. jul 1976.

—, Dubrovniški oder. — DELO, Ljubljana, 12. jul 1976.

GOJKO BERIĆ, Magija tapiserije. — SVIJET, Sarajevo, 23. jul 1976.

KATARINA ADANJA, Jagoda Buić. — REVIEW, Belgrade, oktobar 1976.

1977

C. S., 1054 dossiers, 65 élus. — L'ATELIER DES METTIERS D'ART, France, februar 1977.

—, Wie die Schluchten einer Uraln. — RHEINISCHE POST, Düsseldorf, 17. maj 1977.

SUZANNE DE CONINCK, Jagoda Buić (katalog izložbe J. Bernika, J. Buić, D. Džamonje). — PALAIS DU RHIN, Strasbourg, maj 1977.

ANDRÉ KUENZLI, Huitième biennale de la tapisserie. — 24 HEURES, Lausanne, 7. maj 1977 (?).

—, »Colombe blessée«. — RHEINISCHE POST, Düsseldorf, 10. maj 1977.

GUNTHER REHBEIN, Teppiche wie Mauern. — DÜSSELDORFER HEFTE, 1.—15. jun 1977.

CHARLOTTE BEHRISCH, Der dreidimensionale Wandteppich. — BADISCHE NEUESTE NACHRICHTEN, Karlsruhe, 4. jun 1977.

PIERRE HUGLI, 8e Biennale internationale de la tapisserie. — JOURNAL DE GENEVE, 5. jun 1977.

RENÉ DEROUILLÉ, La VIIIe biennale de la tapisserie de Lausanne est ouverte. — LE DAUPHINE LIBERE, Grenoble, 6. jun 1977.

PAULE-MARIE GRAND, Le temps de la décantation. — LE MONDE, Pariz, 8. jun 1977.

ANNEMARIE MONTEIL, Die Tapisserie in der Krise? — BASLER ZEITUNG, Basel. Isti tekst objavljen i u: BODENSEE

TAGBLATT, St. Gallen, 10. jun 1977 (?); DER LANDBOTE, Winterthur, 11. jun 1977.

JEANINE WARNOD, Elle fait le mur. — LE FIGARO, Paris, 10. jun 1977.

JEAN-JACQUES LERRANT, La VIIIe Biennale internationale de la tapisserie. — LE PROGRES, Lyon, 12. jun 1977.

JEAN-LUC DAVAL, La Biennale de la tapisserie de Lausanne, pour conserver son rôle international, doit changer! — JOURNAL DE GENEVE, 12. jun 1977.

RENÉ DEROUDILLE, La 8e biennale de la tapisserie de Lausanne, en question? — PREMIERE HEURE LYONNAISE, 13. jun 1977.

KLAUS COLBERG, Kunst zwischen Einfall und Gestaltung. — NEURNBERGER ZEITUNG, 15. jun 1977. Isti tekst objavljen i u: AACHENER VOLKSZEITUNG, 27. jun 1977; DEUTSCHLANDFUNK, 27. jul 1977; OSTERREICH, RUNDfunk, jul 1977.

RENÉ DEROUDILLE, La 8e biennale internationale de la tapisserie de Lausanne. — LE TOUT LYON, 20. jun 1977.

J. M. GARRUT, Los tapices bienales de Lausanne. — EL NOTICIERO UNIVERSAL, Espagne, 28. jun 1977.

RENÉ DEROUDILLE, La 8e biennale de la tapisserie de Lausanne. — JOURNAL FRANÇAIS, 9. jul 1977.

J. P. BROSSARD, Le paysage de la 8e Biennale internationale de la tapisserie. — L'IMPARTIAL, La chaux-de-Fonds, 11. jul 1977.

EDDIE et JEANMARIE HANGGI, La biennale de la tapisserie. — LE DEMOCRATE, 12. jul 1977.

—, Międzynarodowe Biennale tkanin dekoracyjnych. — ŻYCIE WARSZAWY, 13. jul 1977.

DANIEL GIRALT, La VIII bienal del Tapiz, de Lausana. — EL PAIS, Madrid, 14. jul 1977.

—, Tkaniny dekoracyjne w Lozannie. — DZIENNIK POLSKI, Krakow, 16/17. jul 1977.

—, La 8^e Biennale Internationale de la Tapisserie. — DIE WARTE, Luxembourg, 16. jul 1977.

DANIEL GIRALT MIRACLE, La Bienal Internacional de Tapisseria a Lausana. — AVUI, Barcelona, 17. jul 1977.

—, ŻYCIE LITERACKIE, Krakow, 24. jul 1977.

VIRGINIA WEST, Weaving combined with sculpture. — THE SUN, 31. jul 1977.

—, Biennale tkanin dekoracyjnych w Lozannie. — ECHO KRAKOWA, 30/31. jul 1977.

MARGUERITE ETTER, Zweijahresausstellung der Teppichweberei in Lausanne. — SCHWEIZERISCHE ARBEITSLEHRERIN ZITUNG, no 7/8. 1977.

RENÉ DEROUDILLE, Pour une tapisserie plus «fidèle». — LE PROGRES, Lyon, 8. avgust 1977.

FRANÇOISE JAUNIN, Jagoda Buić à la Galerie Pauli. — LE MATIN, TRIBUNE, Lausanne, 8. avgust 1977.

ERIC-ALAIN KOHLER, A la 8e Biennale; beaucoup d'appelés, peu d'élus... — L'EST VAUDOIS, Montreux, 15. avgust 1977.

JEAN ROLLIN, Une sélection ambiguë. — L'HUMANITE, 17. avgust 1977.

MARGARETA ROMDAHL, Textilbiennial vid kritisk skiljeväg. — DAGENS NYHETER, 20. avgust 1977.

ZORAN ZEC, Jagoda Buić. — VJESNIK, Zagreb, 30. avgust 1977.

—, Nova zgradba gledališča v Zenici. — NAŠI RAZGLEDI, Ljubljana, 9. septembar 1977.

J. P. RENKO, Jagoda Buić: retour aux origines du tissage. TRIBUNE DE GENEVE, 14. septembar 1977.

SERGE GOLDBERGER, La tapisserie sur la corde raide entre la mesure et le vertige. — L'EST REPUBLICAIN, 23. septembar 1977.

RENÉ DEROUDILLE, Pour un bilan de la biennale de Lausanne. — LE DAUPHINE LIBERE, France, 26. septembar 1977.

—, Majstori tapiserije. — POLITIKA EKSPRES, Beograd, 4. oktobar 1977.

—, Jagoda Buić. — VEČER, Maribor, 6. oktobar 1977.

—, Avantura niti v prostoru. — VEČER, Maribor, 6. oktobar 1977.

—, Daleko sam od folklor. — EKSPRES NEDELJNA REVIJA, Beograd, 8. oktobar 1977.

Ž. B., Tapiserija — pozorišna zavjesa. — NASA RIJEČ, Zenica, 12. oktobar 1977.

S. S., Kraljica svjetske tapiserije. — NASA RIJEČ, Zenica, 19. oktobar 1977.

1978

J. M. N., Ouverture de l'exposition des «tapisseries-cathédrales» de Jagoda Buić. — L'IMPARTIAL, 23. januar 1978.

KARL-HEINZ HERING, A propos de cette exposition (katalog samostalne izložbe Jagode Buić). CLUB 44, La Chaux-de-Fonds, januar—februar 1978.

—, Quand la tapisserie devient une expression artistique. — Bienne, 26. januar 1978.

PHILIPPE DUREY, L'art moderne dans les musées de province. — LE PETIT JOURNAL des Grandes Exposition, ed. La Réunion des musées nationaux, februar—april 1978.

—, Jagoda Buić »Beeldhouwt« in textiel. — HET PAROOL, 27. februar 1978.

—, Dive joj se i u svetu. — EKSPRES NEDELJNA REVIJA, Beograd, 25. mart 1978.

—, De weefsels van Jagoda Buić. — HET FINANCIËLE DAGBLAD, 28. april 1978.

—, Vom Wandteppich zum Raumobjekt. — VOLKSBLATT, 24. maj 1973.

—, Erster schritt zu einem »Forum Textil 1981«. — SALZBURGER, 30. maj 1978.

—, Uspeh, šta to beše? — NIN, Beograd, 18. jun 1978.

—, Nun vorder op og ned pa Kunstmuseet. — KULTUR, 24. jun 1978.

—, Tekstiler i verdensklasse i Aalborg. — POLITIKEN, 10. jul 1978.

Nepotpuna bibliografija

Trčim za svojom maštom, TV NOVOSTI.
Tapiserija u kamenu, Laus 1971.
Tekstilunst unserer Zeit, KULTUR UND KRITIK.
Biennial in kris, Formrevy.
KLAUS COLBERG, Vom Teppich zum Textil-Monument. — DER TAGESSPIEGEL, Berlin.
DORIS SCHMIDT, Eine gar nicht versponnene Kunst. — SUDDEUTSCHE ZEITUNG, München.
L. P. RENKO, Huitième Biennale internationale à Lausanne. — LA TRIBUNE DE GENEVE.
E. H. St., Gewisse Mässigung. — GENOSSENSCHAFT, Basel.
JEAN ANDERFUHREN, La tapisserie ne fait pas le mur.
ARNOLD KOHLER, Tapisserie. — COOPERATION, Bâle.
M. K., Tapiserije Jagode Buić. — AKTUELNOSTI, 15 dana.
LISA HAMMEL, Fiber Wall Hansings, in a Dramatic Array. Weit über den Begriff Tapisserie hinaus. — DER BUND, Bern.

(Korišćena dokumentacija Muzeja savremene umetnosti, Beograd; Moderne galerije Ljubljana; arhiva umetnice.)

Skupinske razstave Majda JERMAN
Ljubljana**1955**

I. triennale uporabne umetnosti, Zagreb

1956

Umetnost in industrija, Beograd

1957

Jugoslovanski izbor za XI. triennale v Milanu, Zagreb in Dubrovnik; mednarodna razstava kostumografije, Rim; razstava sodobnega stanovanja na XI. trienalu, Milano; razstava hrvaških dekorativnih umetnosti, Reka

1959

II. triennale dekorativnih umetnosti, Zagreb

1959/60

Jugoslovanska dekorativna umetnost, Varšava, Minsk, Tiflis, Sofija in Bukarešta

1960

Jugoslovanska gledališka scenografija po 2. svetovni vojni, Novi Sad

1961

Mednarodna razstava risb, Beograd

1962

Industrijski design, Maribor in Slovenj Gradec

1963

Mednarodna razstava industrijskega designa ICSID, Pariz, razstava designa, Zagreb

1963/64

Sodobna jugoslovanska tapiserija, Beograd, Helsinki, Oslo in Kopenhagen

1964

Jugoslovanska tapiserija in keramika, Oslo; razstava ICSID, Pariz

1964/65

Razstava jugoslovanske tapiserije, Novi Sad in Piran

1965

I. zagrebška razstava, Zagreb; sodobna jugoslovanska tapiserija, Sombor; II. mednarodni bienale tapiserije, Lausanne

1965/66

Jugoslovanska tapiserija in skulptura, Budimpešta in Bukarešta

1966

Mednarodni triennale gledališke scenografije, Novi Sad; 2. zagrebška razstava, Zagreb; IV. festival likovnih umetnosti, Antibes Chateau Grimaldi; galerija Krugier, Genf

1967

Sodobna hrvaška umetnost, Beograd; III. mednarodni bienale tapiserije, Lausanne; razstava od skice do realizacije tapiserije, muzej dekorativnih umetnosti, Lausanne

Skupinska razstava, Bjelovar; razstava jugoslovanske tapiserije, London; svetovna razstava EXPO (jugoslovanski paviljon), Montreal; jugoslovanska tapiserija, Washington

1967/68

Sodobna hrvaška povojna umetnost, Sarajevo, Dubrovnik, Ljubljana in Zagreb

1968

Razstava francoske in jugoslovanske tapiserije, Adria Art Gallery, New York; 3. zagrebška razstava, Zagreb; 7. mednarodna razstava avantgardne tapiserije, Hindrichov Hradec, Praga

1969

Razstava perspektiv pri izdelovanju tekstila, Stedelijk Museum, Amsterdam; razstava tapiserij, Muzej moderne umetnosti, New York; razstava GRUPA 69, Ljubljana in Bled; IV. mednarodni bienale tapiserij, Lausanne; 4. zagrebška razstava, Zagreb; sodobna zagrebška umetnost, mestni muzej, Bologna; II. triennale scenografije in kostumografije, Novi Sad; »jugoslovanski dan«, Ingelheim; 25 let moderne tapiserije, muzej gobelinov, Pariz; mednarodna razstava poizkusov v tekstilu, španski muzej sodobne umetnosti, Madrid

1970

Mednarodna razstava poizkusov v tekstilu, palača Tinell, Barcelona; jubilejna razstava mestnega muzeja, Sombor; 5. zagrebška razstava, Zagreb; IV. bienale jugoslovanske umetnosti, muzej sodobne umetnosti, Dunaj

1971

V. mednarodni bienale tapiserije, Lausanne; razstava poizkusov v tekstilu, kulturni center Camden, London; jugoslovanska umetnost od prazgodovine do danes, Grand Palais, Pariz; sodobna jugoslovanska umetnost, Leverkusen; razstava perspektive v izdelovanju tekstila, Athenäum, Helsinki; 6. zagrebška razstava, Zagreb; razstava R.O.S.C. (poezija vizij), Dublin

1971/72

Razstava sodobne tapiserije iz zbirke Hurchler, Los Angeles; razstava Deliberate Entanglements, galerija U.C.L.A., Los Angeles, Portland, Utah, San Francisco, Chicago in Vancouver

1972

Razstava Exempla, München; razstava tkani prostori, P. Cardin, Pariz; 7. zagrebška razstava, Zagreb; razstava modernih in naivnih jugoslovanskih umetnikov, Stockholm

1972/73

Razstava sodobne tapiserije iz zbirke Hurchler, muzej moderne umetnosti, Denver, tehnološki inštitut, Pasadena in likovna galerija, San Diego

1973

VI. mednarodni bienale tapiserije, Lausanne; razstava figure iz Macbetha, Bordeaux; sodobna jugoslovanska umetnost, Coventry; razstava novih iskanj v tapiseriji, galerija Jacques Baruch, Chicago; umetnost 20. stoletja, muzej Rath, Zeneva

1973/74

Razstava tapiserij, galerija La Demeure, Pariz

1974

I. mednarodna razstava tekstilnih miniatur, British Crafts Centre, London; skupinska razstava, Cité International des Arts, Pariz

1975

VII. mednarodni bienale tapiserije, Lausanne; razstava GRUPA 69, Ljubljana, Maribor in Ajdovščina

1975/76

Razstava sodobne jugoslovanske umetnosti, Dublin, Ligh, Belfast in Sussex; razstava UNESCO, Pariz; Salon du Femme Peintre, muzej moderne umetnosti, Pariz; razstava Surfaces, Grand Palais, Pariz; razstava La Defence, Pariz

1976

Razstava GRUPA 69, Moderna galerija, Ljubljana in Bevilacqua la Masa, Benetke; razstava tkanin iz Evrope in Japonske, nacionalni muzej moderne umetnosti, Kyoto in muzej moderne umetnosti, Tokio; razstava Convergence 1976 — Fiber structures, umetnostni muzej Carnegie, Pittsburgh; razstava FIAC, Grand Palais, Pariz

1977

VIII. mednarodni bienale tapiserije, Lausanne; razstava Fiberworks, muzej moderne umetnosti, Cleveland; razstava GRUPA 69, Ljubljana, Sarajevo in Ajdovščina

1978

Razstava GRUPA 69, muzej sodobne umetnosti, Beograd; razstava Grandes et de jeunes d'aujourd'hui, Grand Palais, Pariz; razstava La Tapisserie et l'espace, Chateau Roux; razstava tapiserij, mestni muzej, Bourges; razstava Historie

de la laine, Villeneuve lez Avignon in La Chartreuse; razstava sodobne jugoslovanske umetnosti, palača Velazquez, Madrid, fundacija J. Miró, Barcelona; razstava Cité International des Arts, Pariz; razstava sodobne tapiserije, Pariz, Boulogne

1979

Razstava sodobne jugoslovanske umetnosti, fundacija Gubelkian, Lisbona

Osebne razstave

Majda JERMAN
Ljubljana

1964

Mestni muzej, Split

1966

Trdnjava Bokar, Dubrovnik
Umetnostna galerija, Osijek

1967

Galerija Kulturnega centra, Beograd
IX. mednarodni bienale, (Angeli Radovani — B. — Murlić —
Vozarević), Sao Paulo
Salon likovnih srečanj, Subotica

1968

Centro de Artes Visuales, Instituto Torcuato di Tella, Buenos
Aires
Trdnjava Bokar, Dubrovnik
XXXIV. mednarodni bienale (od informela do novega struktu-
ralizma), Benetke

1969

Galerija Alice Pauli (B. — Abakanowicz), Lausanne

1970

XXXV. mednarodni bienale (Bernik — B. — Džamonja), Be-
netke
Zorin dom, Karlovac
Knoll International, Frankfurt

1971

Galerija Vladimir Nazor, Zagreb

1972

Galerija Delavske univerze, Novi Sad
Umetnostna galerija, Dubrovnik
Galerija umetnin, Split
Mala galerija, Ljubljana

1973

Galerija Alice Pauli (B. — Abakanowicz), Lausanne
Galerija likovnih srečanj, Montreal
Galerija De Mareo, Edinburgh
Cité Internationale des Arts, Pariz
Društvo arhitektov — hiša Irana, Pariz

1974

Muzej sodobne umetnosti, Beograd
Galerija Sebastian, Dubrovnik
Galerija sodobne umetnosti, Niš

1975

Muzej moderne umetnosti mesta Pariza, Pariz
Grad Castanet, Villefort (Lozère)
XIII. mednarodni bienale, Sao Paulo

1975/76

Galerija Grafitti, Rio de Janeiro
Galerija A. Ponte, Sao Paulo

1976

Muzej dekorativnih umetnosti, Nantes

1977

Kunstverein (retrospektiva), Düsseldorf
Galerija Alice Pauli, Lausanne

1978

Galerie 44, La Chaux de Fonds (Švica)
Stedelijk Museum, Amsterdam
Konstmuseum, Aalborg (Danska)

1979

Cité International des Arts, Pariz

1968 400 × 400 × 100 cm	1 RANJENI GOLOB	RANJENI GOLUB РАНЕТИОТ ГУЛАБ
1968 350 × 90 cm	2 PREGIB I	FLEXIJA I ФЛЕКСИЈА I
1968 350 × 320 cm	3 PREGIB II	FLEXIJA II ФЛЕКСИЈА II
1968 350 × 320 cm	4 PREGIB III	FLEXIJA III ФЛЕКСИЈА III
1968 300 × 100 cm	5 NAVPIČNICA I	VERTIKALA I ВЕРТИКАЛА I
1968 300 × 85 cm	6 NAVPIČNICA II	VERTIKALA II ВЕРТИКАЛА II
1971 2 elementa, dvakrat 250 × 200 cm	7 ČRNI SESTAV	CRNA STRUKTURA ЦРНА СТРУКТУРА
1972 5 elementov, petkrat 350 × 250 cm	8 MACBETHOVA SKUPINA	GRUPA MACBETH ГРУПАТА МАСБЕТН
1972 250 × 220 cm	9 BELI ODSEVI I	BIJELI REFLEXI I БЕЛИ РЕФЛЕКСИ I
1973 14 elementov štirinajstkrat 320 × 130 cm	10 OBLIKE, KI SE GIBLJEJO V VETRU IN NA VODI	FORME U POKRETU NA VJETRU I VODI ФОРМИ ВО ДВИЖЕЊЕ НА ВЕТЕР И ВОДАХ
1974 200 × 300 × 100 cm	11 RDEČE LISTANJE	CRVENO LISTANJE ЦРВЕНО РАЗЛИСТУВАЊЕ
1974 7 elementov po 350 × 700 × 200 cm	12 RDEČA SPREMENLJIVKA	CRVENI VARIABIL ЦРВЕН ВАРИАБИЛ
1975 320 × 260 cm	13 BELI ODSEVI	BIJELI REFLEKSI БЕЛИ РЕФЛЕКСИ
1975 200 × 400 cm	14 ROSSO CON BRIO (RDEČE: ŽIVAHNO)	ROSSO CON BRIO ROSSO CON BRIO
1975 200 × 320 × 150 cm	15 RDEČA OBLIKA V PROSTORU	CRVENA FORMA U PROSTORU ЦРВЕНА ФОРМА ВО ПРОСТОП
1975 7 elementov po 350 × 750 × 200 cm	16 ČRNO OKOLJE	CRNI ENVIRONEMENT ЦРН ENVIRONEMENT

1975 triptih, 370 × 600 cm	17 IZ SONCA, IZ KAMNA, IZ SANJ	OD SUNCA, OD KAMENA, OD SNA ОД СОНЦЕ, ОД КАМЕН, ОД СОН	95
1975 200 × 180 cm	18 NEPRETRGANOST I	KONTINUITET I КОНТИНУИТЕТ I	
1975 200 × 180 cm	19 NEPRETRGANOST II	KONTINUITET II КОНТИНУИТЕТ II	
1976 7 elementov po 350 × 700 × 150 cm	20 RDEČA SPREMENLJIVKA	CRVENI VARIABIL ЦРВЕН ВАРИАБИЛ	
1976 220 × 260 cm	21 FUGA	FUGA ФУГА	
1976 260 × 230 cm	22 STRUKTURALNI KROG	STRUKTURALNI KRUG СТРУКТУРАЛЕН КРУГ	
1976—1977 350 × 700 × 250 cm	23 BELI PROSTORI	BIJELI PROSTORI БЕЛИ ПРОСТОРИ	
1977 200 × 250 cm	24 ŽAR PTICA (POKLON STRAVINSKEMU)	PLAMENA PTICA (HOMMAGE A STRAVINSKY) ПЛАМЕНА ПТИЦА (HOMMAGE A STRAVINSKY)	
1977 210 × 260 cm	25 ČRNI RAZGIBANI KROG	CRNI DINAMIČNI KRUG ЦРН ДИНАМИЧЕН КРУГ	
1977 220 × 260 cm	26 RAZGIBANI KROG	DINAMIČNI KRUG ДИНАМИЧЕН КРУГ	
1977 230 × 260 cm	27 RITMIZIRANA OBLIKA	RITMIZIRANA FORMA РИТМИЗИРАНА ФОРМА	
1977 220 × 280 × 80 cm	28 RITMIZIRANA PROSTORNINA	RITMIZIRANI VOLUMEN РИТМИЗИРАН ВОЛУМЕН	
1978 320 × 260 cm	29 KRAJINA	PEJSAŽ ПЕЈЗАЖ	
1978 550 × 800 × 200 cm	30 ČRNO LISTANJE	CRNO LISTANJE ЦРНО РАЗЛИСТУВАЊЕ	
1978 260 × 220 cm	31 RITEM II	RITAM II РИТАМ II	
1978 300 × 250 cm	32 RITEM III	RITAM III РИТАМ III	

JAGODA BUIĆ

Katalog izdala
Moderna galerija v Ljubljani

Zanjo odgovarja: Zoran Kržišnik

Kustos razstave: Majda Jerman

Postavitve razstav: Jagoda Buić in
v Zagrebu Vlado Buzančić

Oblikovanje kataloga: Jože Brumen

Prevodi: Helena Menaše

Fotografije: Marija Braut

Tisk: tiskarna Ljudske pravice,
Ljubljana 1979

